

ஸ்ரீபகவத்கீதாபாஷ்யார்த்தபோதிநி.

மூன்றாம் அத்யாயம்.

கர்மயோகம்.

அர்ஜுனவாச - அர்ஜுனன்சொன்னான்.

ஸ்ரீ|| ஐயஸீதேஹ்ருஷீ | ஸுதாபுதீநார்தந |
ஹ்ருஷீநாஸா | நியோஜயஸீகேஸவ||

ஜயாயஸீசேத்கர்மணஸ்தே | மதாபுத்திரஜநார்த்தந |
தத்கிம்கர்மணிகோரேமாம் | நியோஜயஸீகேஸவ||

(இ - ள்.) ஹேஜநார்த்தந - ஓ க்ருஷ்ணா, கர்மணஃ - கர்மத்
தைப்பார்க்கிலும், புத்தி - ஜ்ஞாநம், ஜயாயஸீ - சிறந்தது, (இதி -
என்று.) தே - உனக்கு, மதாசேத் - இஷ்டமானால், தத் - ஆனால்,
கேஸவ - ஓ க்ருஷ்ணா, கோரே - பயங்கரமான, கர்மணி - கர்மத்
தில், மாம் - என்னையும், கிம் - ஏன், நியோஜயஸீ - நியமிக்கிறாய்.

தா த் ப ர்ய ம்.

ஓ க்ருஷ்ணா, நிஷ்காமகர்மத்தைப்பார்க்கிலும் ஜ்ஞாநம் சிறந்த
தென்று உனக்குச் சம்மதமானால், ஆனால், ஓ க்ருஷ்ணா, மிகவும்
பயங்கரமான கர்மத்தில் என்னை ஏன் நியமிக்கிறாய், அதாவது
கர்மங்களைச் செய்யென்று ஏன் சொல்லுகிறாயென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

பூர்வாத்யாயத்துக்கும் இந்த அத்யாயத்துக்கும் உள்ள சம்பத்
தத்தைத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு, பூர்வாத்யாயத்தில், சொல்லப்
பட்ட அர்த்தத்தை ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதர் முன்னே ஸங்க்ரஹித்
துச் சொல்லுகிறார். எப்படியென்றால், சாஸ்திரத்தின் ஆரம்பத்
துக்குக் காரணங்களானவையும், ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளே விஷய
மாயுள்ளதும் ஆகிய ஸாங்க்யபுத்தியும், யோகபுத்தியும் ஆகிய இர
ண்டு புத்திகளும் ஸ்ரீபகவானுந் க்ருஷ்ணமூர்த்தியால் சொல்லப்
பட்டன. (அதாவது கீதாசாஸ்திரத்தைத் தொடங்குதற்குக் கார
ணங்களும், ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்தை யுடைவதற்குப் பலமும் சாதகமும்
ஆகிய ஸாங்க்யயோகபுத்திகள் இரண்டும் ஸ்ரீபகவானுலே அருளிச்

செய்யப்பட்டன.) அப்படி யிரண்டுவிதமான புத்திகள் சொல்லப் படும்போது, (அல்லது) கேள்வி கேட்டுக்கொண்டிருக்கிற அர்ஜுனனுடைய அபிப்ராயத்தைச் சொல்லுவதற்கு, பூர்வாத்யாயத்தில் சொல்லப்பட்ட விஷயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது, அ - 2|| சுலோ - ௫௫||

“ప్రజహాయానామ్” “ப்ராஜஹாதியதாகாமாந்”

என்கிற சுலோகம் முதற்கொண்டு அந்த இரண்டாவது அத்யாயம் முடிகிறவரைக்கும், ஸாங்க்யபுத்தியை ஆசிரயித்தவர்களுக்கு ஸ்யாஸம் அவலம்பிக்கத்தகுந்ததென்று சொல்லி,

“ఏషాబ్రஹ்மீஸ்திதி:பார்த்த”

“ஏஷாப்ராஹ்மீஸ்திதி:பார்த்த”

என்கிற இரண்டாம் அத்யாயத்தின் முடிவிலுள்ள சுலோகத்தால், அந்த ஸ்யாஸிகள் ஜ்ஞாநிஷ்ட்டையினாலேயே தய்யர்கள் ஆவார்களென்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவானுவர் சொன்னார். (பரதத்வஞானத்தைச் சொல்லி அப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநத்தை அவலம்பித்தவர்களும், எண்ணங்களெல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டவர்களும் ஆகிய ஜ்ஞானிகள், காமங்களுக்குக் காரணங்களான எல்லாக் கர்ப்பங்களையும், துஷ்டகர்மங்களைப்போலவே விடவேண்டியதென்று சொன்னாரென்றும், அப்படி சொன்னாலும் கர்மயோக ஜ்ஞாநயோகங்கள் இரண்டுங்கூடி மோக்ஷசாதங்களாகுமா, (அல்லது) இந்த இரண்டில் ஏதோவொன்று மோக்ஷஸாதமாகுமா, என்கிற கேள்வி உண்டாகுமோ என்னவோவென்று நினைத்து,

“ఏషాబ్రஹ்மீஸ்திதி:பார்த்த” “ஏஷாப்ராஹ்மீஸ்திதி:பார்த்த”

என்கிற சுலோகத்தைச் சொன்னாரென்றும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.) மேலும், அர்ஜுனனுக்குக் கேள்வி கேட்பதற்குக் காரணமான விசாரமுண்டாகும் பொருட்டு, தகுந்த காரணத்தைச் சொல்ல நினைத்து, ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதர், ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் சொன்ன அர்த்தாதார்த்தை இந்தக்கீழ்வரும் வாக்யத்தினால் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், அர்ஜுனனுகென்றாலோ, யோகபுத்தியை ஆசிரயித்து, அ - 2|| சு - ௫௫||

“சுரஸ்யநாதிதாரஸீ” “கர்மண்யேவாதிகாரஸ்தே”

என்கிற சுலோகத்தால், கர்மத்தையே செய்யவேண்டியதென்று சொன்னாரே யல்லது, அந்தக்கர்மத்தினாலேயே மோக்ஷமுண்டாகுமென்று மாத்திரம் சொல்லவில்லையென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். (அதாவது - ஆனால், ஸாங்க்யபுத்தியை ஆசிரயித்துக் கர்மத்தை விட்டுவிடவேண்டியதென்று சொல்லி, மறுபடியும் அந்தக் கர்மத்தையே செய்யவேண்டியதென்று சொன்னால்லவா, இப்படி சொல்லுதல் விருத்தமாயிருக்கவில்லையா, என்று நினைக்காமல், யோகபுத்தியை ஆசிரயித்துச் சொன்னாரென்றும், ஆனால், ஸாங்க்யபுத்தியை ஆசிரயித்தஜ்ஞாநிகள், ஸன்யாஸத்தை அவலம்பித்து ஜ்ஞாநிஷ்ட்டரானால் தந்தர்கள் ஆவார்களென்று எப்படி சொல்லப்பட்டதோ, அப்படியே யோகபுத்தியை ஆசிரயித்துக் கர்மத்தைச் செய்துகொண்டிருப்பவர்களும் தந்தர்கள் ஆவார்களென்று சொல்லப்பட்டதா, என்ன, என்று சந்தேஹிக்காமல்,

“அ-அஜ்ஞ-ரஃ||நாஸ்யஸரஸ்சுர” “தூரோணஹ்யவரம்கர்ம”

என்று சொல்லப்பட்டிருந்தலால், யோகபுத்தியை ஆசிரயித்து கர்மத்தைச் செய்தல் மாத்ரத்தாலேயே முக்தியுண்டாகுமென்று சொல்லப்பட வில்லையென்றும் அறியவேண்டும்) இப்படி ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இரண்டுவிதமாகச் சொல்லுதலால், (ஸாக்ஷாத் தாய் மோக்ஷஸாதநமான ஜ்ஞாநத்தை அந்நியருக்கும், கர்மகரமாய் மோக்ஷஸாதநமான கர்மத்தைத் தனக்கும் சொல்லுதலால்.) அர்ஜுநன் சந்தேஹமுள்ளவனாய், (அல்லது) விசாரமுள்ளவனாய் நிர்ணயத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினால், இந்த அத்யாயத்திலுள்ள இந்த முதலாவது சுலோகத்தால் கேள்வி கேட்கிறா னாகையால், பூர்வாத்யாயத்துக்கும் இந்த அத்யாயத்துக்கும், உத்தாப்யோத்தாபகம் (பிறப்பிக்கத்தகுந்தது பிறப்பிப்பது) என்கிற சம்பந்தம் உண்டாயிருக்கிறதென்று அறியவேண்டும்.

ஆனால், அர்ஜுநன் விசாரத்தையடைந்து கேள்விகேட்டான் என்றாயல்லவா, விசாரத்தை எப்படியடைந்தான், கேள்வி எப்படி கேட்டான், என்று கேட்பாயானால் சொல்லுகிறேன்கேள். ஸாக்ஷாத் தாய் மோக்ஷத்தை யுண்டாக்குவதற்குச் சாதநமானதும், ஸாங்க்ய

யம் என்னும் பெயருள்ளதும், பரமார்த்த தத்வத்தைக் கோசரமாகச் செய்துகொள்வதற்குத் தகுந்ததும் ஆகிய புத்தியை அவலம்பித்து இருப்பதை (ஜ்ஞாநநிஷ்ட்டை) மோக்ஷத்தை விரும்பியிருப்பவனும், பக்தனும் ஆகிய அந்நியன் பொருட்டென்று கேட்பித்து, என்னை பக்தனல்லாதவனாகவும், மோக்ஷத்தை விரும்பாதவனாகவும் நினைத்து, ஜ்ஞாநநிஷ்ட்டையைப் பார்க்கிலும் வேறானதும், குருப்ராத்ருஹிம்ஸை முதலாயுள்ள அநேகார்த்தங்களைப் பாத்யக்ஷமாய் உண்டாக்குவதும், ஒருவேளை அநேக அநார்த்தங்கள் காணப்பட்டுக்கொண்டிருந்தாலும், ஸ்வகுலோசித கர்மமாதலால் சித்தசுத்தியையுண்டாக்கிப் பலத்தை உண்டாக்குமென்றாலோ, அந்தச் சித்தசுத்தி த்வாராவாகவும் இந்த ஜம்மத்திலேயே பலத்தையுண்டாக்கமாட்டாததும் ஆகிய கர்மத்தில் பக்தன், மோக்ஷத்தைவிரும்புகிறவன், ஆகிய என்னை நியமித்தல் தகாதகார்யமாக யிருக்கும் போது, கர்மத்தையே செய்யென்று எனக்குச் சொல்லுவது தகாதென்று நினைத்து, அர்ஜுநன் விசாரத்தையடைந்தான். இப்படி விசாரத்தையடைந்து,

“ஐயம்நிவீர்த்தம்” “ஜ்யாயஸீசேத்கர்மணஸ்தே”

என்கிற இந்த அத்யாயத்திலுள்ள முதலாவது சுலோகத்தால் கேள்விகேட்டானென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மேலும், ஜ்ஞாநநிஷ்ட்டர்கள் க்ருதார்த்தர்கள் ஆவார்களென்றும், கர்மநிஷ்ட்டர்கள் க்ருதார்த்தர்கள் ஆகமாட்டார்களென்றும், பிரித்துச் சொன்ன இந்த சாஸ்த்ரத்திலுள்ள

ஸ-3 | ச்ரீ-3 || “ஸீக்ஷிஸ்வீஹிஸ்யாபுரோக்தாமயாநக”

“லோகேஸ்மிந்த்விவிதாநிஷ்ட்டாபுராப்ரோக்தாமயாநக”

(பாபரஹிதனான ஓ அர்ஜுநா, இந்த லோகத்தில் இரண்டுவிதமான நிஷ்ட்டை, பூர்வம் என்னால் சொல்லப்பட்டது) என்கிற பகவத்வாக்யமும் அர்ஜுநனுடைய கேள்விக்குப் பலகரமாயிருக்கின்றதென்று அறியவேண்டும். மேலும் இப்படியல்லவானால் (அர்ஜுநன் கேட்டகேள்வி உசிதமானதல்லவானால்) கர்மஜ்ஞாநநிஷ்ட்டர்களைப் பிரித்துச் சொல்லுகிற சாஸ்த்ரத்தில், அர்ஜுநனுடைய கேள்வியை போக்கடிக்கத்தகுந்த வாக்யம் பகவானாலே சொல்லத்தகுந்ததாயிருக்க, அப்படியல்லது

“ஸ்ரீஸி ஈடிவிஹிஸ்த” “லோகேஸ்மிந்த்விவிதாநிஷ்ட்டா”

என்று சொல்லப்படப்போகிறதனால் அர்ஜுனன் கேட்ட ப்ரஸ்ரம் உசிதமானதேயென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், சிலர், அதாவது-வ்ருத்திகாரர், (வீஸிஷ்டாத்வைதிகள்) அர்ஜுனனுடைய கேள்விக்கு அர்த்தம் வேறுவிதமாய்ச் சொல்லி, (அர்ஜுனன், ஜ்ஞாநகர்மங்கள் இரண்டும் சேர்ந்து, மோக்ஷசாதகங்கள் என்கிற நிச்சயத்தைச் செய்துகொள்வதற்குக் கேட்டாநென்று சொல்லி) பகவானுடைய ப்ரத்யுத்தரத்தை, அந்த ப்ரஸ்ரத்துக்கு வ்யதிரித்தமாய் வர்ணிக்கிறார்களாகையால் அவர்களுடைய மதத்தில் ப்ரஸ்ரோத்தரங்கள் பரஸ்பரவிருத்தங்களாயிருக்கின்றன, எப்படியென்றால் இதுவரைக்கும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் சொன்ன வார்த்தைகளால் ஜ்ஞாநகர்மங்கள் இரண்டும் சேர்ந்து மோக்ஷத்துக்கு சாதகங்களென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு அர்ஜுனன் கேள்வி கேட்டாநென்று சொல்லுகிறபக்ஷத்தில், ஜ்ஞாந கர்மங்கள் இரண்டும் சேர்ந்து மோக்ஷசாதகங்களென்றேயல்லவா, பகவானுனவர் மறுமொழி சொல்லி யிருக்க வேண்டும். அப்படி சொல்லவில்லை, அதனால் ஆலோசிக்கும்போது, வ்ருத்திகாரருடைய மதத்தில் கேள்வி, ஸமுச்சயத்தை (இரண்டும்சேர்ந்து ஒரு காரியத்தைச் செய்தலை) குறித்திருப்பதனாலும், ப்ரத்யுத்தரம் அதற்கு (ஸமுச்சயத்துக்குத்) தகுதியாயிருக்காமற் போகையாலும், வ்ருத்திகாரர் மதத்திலுள்ள ப்ரஸ்ரோத்தரங்களிரண்டும் பரஸ்பரவிருத்தங்களாயிருக்கின்றனவென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் மேலும், வ்ருத்திகாரர் கீதாசாஸ்த்ரத்தினுடைய உபோத்கீதத்தில் சொல்லப்பட்ட கீதாசாஸ்திரத்தின் அர்த்தத்துக்கு வ்யதிரித்தமாய், இந்தமூன்றாம் அத்யாயத்தின் ஆரம்பத்திலுள்ள ப்ரஸ்ரோத்தரங்களுக்கு அர்த்தம் சொல்லுகிறார்களாதலால், வ்ருத்திகாரருடைய மதத்தில் ப்ரஸ்ரோத்தரங்களுக்கு பரஸ்பரவிரோதம் ஒன்றேயல்லாமல், வ்ருத்திகாரர் சொன்ன க்ரந்தத்திலும், பூர்வாபரவிரோதம் இரண்டாவது உள்ளதென்று அறியவேண்டும். ஆனால் வ்ருத்திகாரர் கீதாசாஸ்த்ரத்தின் உபோத்காதத்தில் என்னென்று சொன்னார் என்றும் இந்த அத்யாயத்தின் ஆரம்பத்தில் என்னவென்று சொன்னாரென்றும், கேட்பாயானால், சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக, வ்ருத்திகாரர் கீதாசாஸ்த்ரத்தின் உபோத்காதத்தில், ப்ரஹ்மசர்ய, கார்ஹஸ்த்ய, வாஹஸ்த,

யத்யாஸ்ரமங்கள் என்கிற நான்கு ஆசிரமக்காரருக்கும் ஜ்ஞாநகர்மங்களுக்கு ஸமுச்சயம், (ஜ்ஞாநகர்மங்கள் இரண்டும் சேர்ந்து மோக்ஷசாதகங்கள்) என்று கீதா சாஸ்திரத்துக்கு அர்த்தமென்று சொன்னார்கள். ஆனால், ஸர்வகர்ம ஸர்வாசத்தோடு கூடின கேவல ஜ்ஞாநத்தினாலேயே மோக்ஷமுண்டாகுமென்று 'கீதாசாஸ்திரம் பர்யவசித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, ஸமுச்சயம் (இரண்டும் சேர்ந்து மோக்ஷஸாதகங்கள்) என்பது எப்படி சம்பவிக்குமென்று யாராகிலும் கேட்பார்களோ என்னவோவென்று எண்ணி, அந்த வருத்திகாரர், ஜீவித்திருக்கிற காலமுழுதும் செய்யத்தகுந்தவை யென்று வேதத்தால் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களைவிட்டு, கேவல ஜ்ஞாநத்தைமாத்ரம் அவலம்பிப்பதினாலேயே மோக்ஷமுண்டாகுமென்று சொல்லவேகூடாது என்றார்கள். ஆகையால் வேதசோதித கர்மங்களைவிட்டுக் கேவலஜ்ஞானத்தினாலேயே முக்தியுண்டாகும் என்கிற மதம் (அதாவது) - யாவஜ்ஜீவஸ்ருதிகளால் (ஜீவித்திருக்கிறவரைக்கும் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியதென்று சொல்லுகிற ஸ்ருதிகளால்) நியமமாய் நிஷேதிக்கப்படுதலால், கேவலஜ்ஞானத்தினாலேயே மோட்சமுண்டாகும் என்கிற மதம் அங்கீகரிக்கத்தகுந்ததல்லவென்று அறியவேண்டும்.

ஆனால், இந்த அத்யாயத்தின் ஆரம்பத்தில் எப்படி சொல்லுதலால் பரஸ்பரவிரோதம் உண்டாகும் என்பாயானால், சொல்லுகிறேன் கேள், இந்த அத்யாயத்தின் ஆரம்பத்தில், வருத்திகாரர் நான்கு ஆசிரமங்களுக்குள்ளே, எந்த ஆசிரமத்தையாகிலும், அங்கே ரிக்கலாமென்று சொல்லி, பிழைத்திருக்கிறவரைக்கும் செய்யத்தகுந்தவையென்று, ஸ்ருதிகளால் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களுக்கே தயாகத்தை (விடுதலை) சொன்னார்களென்று அறியவேண்டும். (அதாவது முன்னே கீதாசாஸ்திரம்ஜ்ஞான சமுச்சயத்தையே சொல்லுகின்றதென்றும், ஸ்ருதிகளுக்கு விரோதமுண்டாகுமாதலால் கர்மங்களை விடக்கூடாதென்றும் சொல்லி, இந்த அத்யாயத்தின் ஆரம்பத்தில், ஜ்ஞானிகளுக்கு ஜ்ஞானநிஷ்டையென்றும், கர்மடாசனாக்குக் கர்மநிஷ்டையென்றும் பிரித்துச் சொல்லுதலால், முதலில் விட்டுவிடக் கூடாதென்று சொல்லப்பட்ட கர்மங்களை இப்பொழுது விட்டுவிடலாமென்று சொன்னதாயிற்று, ஆகையால் வருத்திகாரர் மதத்தில், பூர்வோத்தரவிரோதம் உண்டா யிருக்கின்றதென்று அறியவேண்டும்.) ஆனால் வருத்திகாரர் சொன்னவார்த்தைகள் பூர்

வோத்தரங்களில் விரோதமுள்ளவை யென்று சொன்னாயல்லவா, வருத்திகாரர் என்னசெய்வார், வருத்திகாரர் பகவான்சொன்ன அர்த்தத்தையே விவரித்துச்சொன்னார், ஆகையால் வருத்திகாரரிடத்தில் தோஷம் ஒன்றுமில்லையென்று சொல்லாமல் ஷட்குணைப் வர்ய ஸம்பந்தமும், ஸர்வஜ்ஞமும், பாமாப்தமும் ஆகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவானுனவர் பாஸ்பர விரோதமுள்ள வார்த்தைகளைச் சொல்லவில்லையென்றும், வருத்திகாரர், பகவானுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொள்ள மாட்டாமல், பூர்வோத்தரங்களுக்கு விரோதமுண்டாகும்படி வ்யாக்யானம் செய்தார் என்றும், தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

மேலும், ஆனால், பகவானுனவர் பூர்வோத்தரங்களுக்கு விரோதமுண்டாகும்படி சொல்லாமற்போனாலும் போகட்டும். பகவான் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அர்ஜுனனுடைய கேள்விகளுக்குத் தகுதியாக வ்யாக்யானம் செய்கிறாரென்றும், ஆகையால் வருத்திகாரரிடத்தில் எந்த தோஷமும் இல்லையென்றும், பூர்வோத்தரங்களுக்கு விருத்தமாகச் சொன்ன தோஷம் அர்ஜுனனிடத்தில் இருக்கின்றதென்றும், சொல்லாமல், பகவானுடைய சொற்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிற அர்ஜுனனும் நன்றாய் ஆலோசித்துச் செய்கிறவனாகையால், பகவானுடைய சொற்களுக்குச் சரியான அர்த்தத்தையே க்ரஹிப்பானேயென்றி, விருத்தார்த்தத்தை க்ரஹிக்கிறவன் அல்லன். ஆகையால், பூர்வோத்தரங்களுக்கு விரோதமுண்டாகும்படி சொன்னதோஷம் வருத்திகாரருடையதேயென்றி, அர்ஜுனனுடைய தல்லவென்று அறியவேண்டும். (அதாவது - பகவானுனவர் விருத்தார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறவர் அல்லர் என்றும், அர்ஜுனனும் விருத்தமாய் க்ரஹிப்பவன் அல்லன் என்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்) மேலும், ஒரு வேளை, வருத்திகாரர் வேதசோதித கர்மாவஸ்திமான கேவலஜ்ஞாத் தால் மோக்ஷமுண் டாகாமற்போவது க்ருஹஸ்த்தர்களுக்கேயென்றி இதரமான ஆசிரமங்களில் இருப்பவர்களுக் கல்லவென்று சொல்லி, இப்படி சொல்லுதலால், பூர்வோத்தரங்களுக்கு விரோதமில்லையென்று (அதாவது-பரிபக்ஷஜ்ஞாநம் உண்டாகாமலிருக்கும் போது பிழைத்திருக்கிறவனாக்கும் செய்யத் தகுந்தவையென்று வேதத்தால் சொல்லப்பட்ட அக்நிஹோத்ராதி கர்மங்களைவிட்டு விட்டு, அந்தப்பழைய ஜ்ஞாதத்தினாலேயே மோக்ஷமுண்டாகுமெ

ன்று எண்ணுகிற க்ருஹஸ்த்தர்களுக்கு, யாவஜ்ஜீவாதி சாஸ்த்ரங்களால் (பிழைத்திருக்கிற வகைக்கும் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியதென்று சொல்லுகிற சுருதிகளால்) மோக்ஷமுண்டாகுமென்பது நிஷேதிக்கப்பட்டதேயன்றி, ஸாக்ஷாத் தாய் கர்மத்யாகம் செய்யக்கூடாதென்றாகிலும், ஜ்ஞாநத்தால் மோக்ஷமுண்டாகாதென்றாகிலும், கீதாசாஸ்த்ரத்தின் உபோத்காதத்தில் சொல்லாமற்போதலாலும், இந்த அத்யாயத்தில், க்ருஹஸ்த்ரைப்பார்க்கிலும் அந்ரியருக்கே, கேவலாத்ம ஜ்ஞாநத்தினால் மோக்ஷமுண்டாகுமென்று சொல்லுதலாலும், விசாரிக்கும்போது கர்மங்களை விடவேண்டியதென்றும், கர்மங்களை விடக்கூடாதென்றும் சொன்னசொல், பிந்ர விஷயமாயிருப்பதனால் பூர்வோத்தர விரோதமில்லையென்று சொன்னாரானால், இதுவும் பூர்வோத்தர விரோதம் உள்ளதாயிருக்கின்றது. எப்படியென்றால், கீதாசாஸ்த்ரத்தின் உபோத்காதத்தில், எல்லா ஆசிரமக்காரருக்கும் ஜ்ஞாநகர்மஸமுச்சயம் கீதாசாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தமென்று ப்ரதிஜ்ஞைசெய்து இந்த மூன்றாவது அத்யாயத்தின் ஆரம்பத்தில், அந்தச்சொல்லுக்கு விருத்தமாக, க்ருஹஸ்த்தாசிரமத்தைப் பார்க்கிலும் வேறான ஆசிரமங்களில் இருப்பவர்களுக்கு, கேவலாத்ம ஜ்ஞாநத்தினாலேயே மோக்ஷமுண்டாகுமென்று சொல்லுதலாலே யென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மேலும், ஒருவேளை, வேதசோதித கர்மங்களைப்பற்றி, வேதோக்த கர்மரஹிதமான கேவலஜ்ஞாநத்தினாலேயே க்ருஹஸ்த்தர்களுக்கு மோக்ஷமுண்டாகாதென்று சொல்லப்பட்டது, ஆனால், வேதோக்தகர்மங்கள் இல்லாமற்போனாலும், ஜ்ஞாநத்தோடுகூட ஸ்மார்த்தகர்மம் உண்டாயிருக்கும்போது, கேவலஜ்ஞாநம் என்பது எப்படிச் சம்பவிக்குமென்று நினைக்காமல், ஜ்ஞாநத்தோடுகூட, ஸ்மார்த்தகர்மம் உண்டாயிருந்தபோதிலும், இல்லாததுபோல நினைத்து, கேவலஜ்ஞாநமென்று சொல்லப்பட்டதென்று சொன்ன பக்ஷத்தில் (அதாவது) வேதோக்தகர்மங்களை க்ருஹஸ்த்தர்கள் முக்கியமாய்ச் செய்கே தீரவேண்டும் என்கிற அபிப்ராயத்துடனே, கேவலாத்ம ஜ்ஞாநத்தால் க்ருஹஸ்த்தர்களுக்கு மோக்ஷமுண்டாகாதென்று சொல்லப்பட்டதன்றி, க்ருஹஸ்த்தர்களுக்கு ஜ்ஞாநம் மாத்திரத்தாலேயே மோக்ஷமுண்டாகாதென்றும், அந்ரியருக்குக் கேவலஜ்ஞாநத்தால் மோக்ஷமுண்டாகுமென்றும், சொல்லப்படவில்லை. ஏனெ

ன்றால், அந்நியருக்கும் ஸ்மார்த்தகர்மம் (ஸ்மருதிகளில் சொல்லப் பட்டகர்மம்) செய்யத்தகுந்ததென்று சொல்லப்படுதலாலென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். (அதாவது-க்ருஹஸ்த்தர்களுக்கு ஸ்ரௌத கர்மஸமுச்சயமும், பிறருக்கு ஸ்மார்த்த கர்மஸமுச்சயமும் சொல்லப்பட்டதென்பது). ஆனால், க்ருஹஸ்த்தர்களுக்கு ஸ்ரௌதகர்மம் (வேதோத்தகர்மம்) இல்லாமற்போனபோதிலும், ஸ்மார்த்தகர்மம் உண்டாயிருக்கின்றதல்லவா, அப்படி யிருக்கையில், கேவலஜ்ஞாநத்தால் க்ருஹஸ்த்தர்களுக்கு மோக்ஷமூண்டாகாதென்று சொன்ன சொல், எப்படி பொருந்துமென்று நினைக்காமல், ஸ்மார்த்தகர்மம் இருந்தபோதிலும், அந்த ஸ்மார்த்தகர்மம், ப்ரதாநமான தல்லவாதலால் இல்லாததாக நினைத்துச் சொல்லப்படுதலால் பொருத்தமாகவே யிருக்கின்றது என்று சொன்ன பக்ஷத்தில், இப்படி சொல்லுவதும் உசிதமாயிருக்கவில்லை. எப்படியென்றால், க்ருஹஸ்த்தர்களுக்கு ஸ்ரௌதகர்மத்தோடுகூடின ஜ்ஞாநம் முக்தி ஹேதுவென்றும், பிறருக்கு ஸ்மார்த்த கர்மத்தோடுகூடின ஜ்ஞாநம் முக்தி ஹேதுவென்றும், இப்பொழுது சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இப்படி சொல்வதற்குத் தகுந்தகாரணம் காணப்படவில்லை.

மேலும், ஒருவேளை, க்ருஹஸ்த்தர்களுக்கு ஸ்ரௌதஸ்மார்த்த கர்மங்களோடுகூடின ஜ்ஞாநத்தால் முக்தியுண்டாகுமென்று சொல்லப்பட்ட தாயெனில், கேவலஸ்மார்த்த கர்மத்தோடுகூடின ஜ்ஞாநம் முக்தியை உண்டாக்கமாட்டாதென்று சொல்லுவதற்குத் தகுந்த காரணமிருந்தாலும், ஸ்வாசிகளுக்கு ஸ்மார்த்தகர்மம் மாத்தோடுகூடின ஜ்ஞாநத்தால், முக்தி உண்டாகும் என்பதற்குக் காரணமொன்றும் இல்லாமற்போவதாலென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், க்ருஹஸ்த்தர்களுக்கு மாத்திரம் ஸ்மார்த்தகர்மத்தோடுகூடின ஜ்ஞாநத்தால் முக்தியுண்டாக மாட்டாதென்றும், பிறருக்கு ஸ்மார்த்தகர்மத்தோடுகூடின ஜ்ஞாநத்தால் முக்தியுண்டாகுமென்றும் சொன்னசொல், விவேகிகள் நம்பத்தகுந்ததாயிருக்கவில்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஒருவேளை, ஸ்வாசிகளுக்கு ஸ்மார்த்தகர்மத்தோடுகூடின ஜ்ஞாநம் மோக்ஷஸாதாகுமானால், க்ருஹஸ்த்தர்களுக்கும் ஸ்மார்த்த கர்மத்தோடுகூடின ஜ்ஞாநமே மோக்ஷஸாதாகுமென்று சொல்லுதல் உசிதமாயிருக்கின்றதென்றி, பக்ஷபாதத்தை அவலம்பித்து, க்ருஹஸ்த்தர்களுக்கு, ஸ்ரௌத ஸ்மார்த்தகர்மங்களோடுகூடின ஜ்ஞாநம் மோக்ஷஸாதாகு

மென்றும், ஸ்யாசிகளுக்கு ஸ்மார்த்தகர்மத்தோடுகூடின ஜ்ஞாநம் மோக்ஷசாதநமென்றும் சொல்லுதல் சிறிதும் உசிதமாயிருக்க வில்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஸ்யாசிகளிடத்திலிருக்கிற ப்ரஹ்மஜ்ஞாநம்போலவே, க்ருஹஸ்த்தர்க ளிடத்திலிருக்கிற ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமும்ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமேயாகையால், ஸ்யாஸிகளுக்குப் போலவே க்ருஹஸ்த்தர்களுக்கும் ஸ்மார்த்த கர்மத்தோடு கூடின ப்ரஹ்மஜ்ஞாநம் மோக்ஷசாதநமாகுமென்று அறியவேண்டும், மேலும் ஒருவேளை க்ருஹஸ்த்தர்களுக்கு ஸ்ரௌதஸ்மார்த்த கர்மங்களோடு கூடின ஜ்ஞாநம் மோக்ஷசாதநமென்றும், பிறருக்கு ஸ்மார்த்த கர்மத்தோடு கூடின ஜ்ஞாநம் மோட்சசாதநமென்றும் சொன்ன பட்சத்தில், இப்படி சொல்லுவதும் உசிதமாயிருக்கவில்லை. ஏனென்றால் க்ருஹஸ்த்தர்களுக்கு ஸ்ரௌதஸ்மார்த்த கர்மங்களோடுகூடிய ஜ்ஞாநம் மோக்ஷசாதநமாகுமானால், அந்தக் கர்மங்கள்வெகுஷ்டங்களையடைந்து செய்யத்தகுந்தன ஆகையால், க்ருஹஸ்த்தர்களுடைய தலையில் அநேக கஷ்டங்களை வைத்தாற்போ லாகுமாதலால் என்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மேலும், க்ருஹஸ்த்தர்களுக்கு ஸ்மார்த்த கர்மமாத்ரத்தோடு கூடின ஜ்ஞாநம் மோக்ஷசாதநமென்று சொன்ன பக்ஷத்தில், யாவ ஜ்ஜீவஸ்ருதிகள் வ்யர்த்தங்களாய்ப் போகுமாயைவாலும், ஸ்ரௌதஸ்மார்த்தகர்மங்கள் இரண்டினோடுகூடின ஜ்ஞாநம் மோக்ஷசாதநமாகுமென்று சொன்ன பக்ஷத்தில், இதுவரைக்கும் சொல்லப்பட்ட விதத்தைப்பார்க்கிலும் வேறுவிதமாகச் சொன்னாற்போ லாகாமற் போகின்ற தாகையாலும், ஸ்யாசிகளுக்கு ஸ்மார்த்தகர்ம மாத்ரத்தோடுகூடின ஜ்ஞாநம் மோக்ஷசாதநமென்று சொன்ன பக்ஷத்தில், இதுவரைக்கும் சொல்லப்பட்ட தோஷங்கள் அப்படியே யிருக்கையாலும், க்ருஹஸ்த்தர்களுக்கு ஸ்ரௌதஸ்மார்த்த கர்மங்களோடு கூடின ஜ்ஞாநம் மோக்ஷசாதநமென்று சொன்ன பக்ஷத்தில், க்ருஹஸ்த்தாஸ்ரமம் நானாவிதக்ஷ்டங்கள் உள்ளதாகையால் அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததாகாமற் போகையாலும், ஸ்ரௌதஸ்மார்த்த கர்மங்களோடுகூடின ஜ்ஞாநம் க்ருஹஸ்த்தர்களுக்கு மோக்ஷசாதநமென்றும், ஸ்யாசிகளுக்கு ஸ்மார்த்த கர்மத்தோடுகூடின ஜ்ஞாநம் மோக்ஷசாதநமென்றும் சொல்லுதல் உசிதமா யிருக்கவில்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஒருவேளை, அநேகவிதங்களால் கஷ்டங்களையடைந்து செய்யத்தகுந்த ஸ்ரௌதகர்மமும், ஸ்மார்த்த

கர்மமும், உண்டாயிருக்கையால் ஆயாசமிகுதியுண்டு, ஆகையால் க்ருஹஸ்தர்களுக்கு மாத்ரமே மோக்ஷமுண்டாகுமென்றி, யாவஜ்ஜீவாதி சாஸ்திரத்தால் முக்கியமாய்ச் செய்யத்தகுந்த ஸ்ரௌத நியக்ரமங்கள் இல்லாமற்போகையால் கஷ்டமில்லையாதலால், ஸ்வயாசிகளுக்கு மோக்ஷமில்லையென்று சொன்ன பக்ஷத்தில், இப்படி சொல்லுவதும் உசிதமாயிருக்கவில்லை. ஏனென்றால், ஸ்ருதிஸம்ருதிகளுக்கு விரோதம் உண்டாகும்போது, ந்யாயம் (யுக்தி) கிரவநாசமாய்ப் போகுமாதலால், ஆயாசமிகுதியுண்டா யிருக்கையால் க்ருஹஸ்தர்களுக்கே மோக்ஷமுண்டாகுமென்றும், ஸ்ரௌதகர்மம் இல்லாமற்போவதனால் ஸ்வயாசிகளுக்கு மோட்சமில்லையென்றும் சொல்லுதல் உசிதமா யிருக்கவில்லையென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், சமஸ்தமான உபநிஷத்துக்களிலும், இதீஹாஸங்களிலும், புராணங்களிலும், யோகசாஸ்திரங்களிலும், முமுக்ஷுவானவனுக்கு ஸ்வயாஸம் ஜ்ஞாநசாதநமென்று சொல்லப்படுதலாலும், ஸ்ருதிகளிலும், ஸம்ருதிகளிலும், எந்த ஆசிரமத்திலிருந்தானாலும், ஸ்வயாஸத்தை அவலம்பிக்கலாமென்றும், கர்மமாக எல்லா ஆசிரமங்களையும் அடைந்தாயினும் ஸ்வயாஸத்தை அவலம்பிக்கலாமென்றும், சொல்லப்படுதலாலும், ஸ்ரௌதகர்ம மில்லையாதலால் ஸ்வயாசிகளுக்கு மோக்ஷமுண்டாகாதென்று சொன்னசொல் உசிதமாயிருக்கவில்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், ஸ்மருதிசளில் க்ருஹஸ்தர்கிரமம் ஒன்றே முக்யமானதென்று சொல்லப்படுதலால், ஸ்ரௌதநியக்ரமங்களைச் செய்வதற்குச் சக்தியில்லாத குருடர் செவிடர் முதலானவர் ஸ்வயாஸஸ்ரமத்தை அவலம்பிக்கவேண்டியதன்றி, எந்தக்குறையுமில்லாதவர்கள் ஸ்வயாஸஸ்ரமத்தை அவலம்பிக்கக்கூடாதென்று சொல்லக்கூடாது. ஏனென்றால், ஸ்வயாஸம்ஜ்ஞாநசாதநமென்று ஸ்ருதி ஸம்ருதிகளில் சொல்லப்பட்டுக்கொண்டிருத்தலால், ஆலோசிக்குமிடத்தில், ஸ்வயாஸத்தை அவலம்பித்துஸ்ரவணமநந நிதித்யாஸங்களைச் செய்யவேண்டியதென்று தோன்றுகின்றது. அப்படிப்பட்ட ஸ்ரவணமநநநிதித்யாஸங்களை, குருடர்செவிடர் முதலானவர்கள் செய்யமாட்டார்களாதலால், ஸ்வயாஸம், குருடர் செவிடர் முதலானவர்களுக்கென்று சொல்லுதல் உசிதமல்லவென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ஆனால், க்ருஹஸ்தர்கிரமம் ஒன்றையே அவலம்பிக்கவேண்டியதென்று சொன்ன ஸ்மருதி, வ்யர்த்தமாய்ப் போகா

தாவென்று சநதேஹிக்காமல் ஸ்ருதிகள் வ்யர்த்தமாய்ப்போகவே
ண்டி வர்த்தபோது, ஸ்ம்ருதிகள் வ்யர்த்தமாய்ப்போவதனால் தோஷ
மில்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“ஸ்ரு||௨||ப்ரஹ்மசர்யம்ஸமாப்யக்ருஹீபவேத்,
க்ருஹாத்வநீபூத்வாப்ரவ்ரஜேத், யதிவேதாதா,
ப்ரஹ்மசர்யாதேவப்ரவ்ரஜேத், க்ருஹாத்வா, வநாத்வா,
“ஸ்ரு||௨|| யமச்சீத்” “யமிச்சேத்தமாவஸேத்”

“ஸ்ரு||௨||ப்ரஹ்மசர்யம்ஸமாப்யக்ருஹீபவேத்,
க்ருஹாத்வநீபூத்வாப்ரவ்ரஜேத், யதிவேதாதா,
ப்ரஹ்மசர்யாதேவப்ரவ்ரஜேத், க்ருஹாத்வா, வநாத்வா,
“ஸ்ரு||௨|| யமச்சீத்” “யமிச்சேத்தமாவஸேத்”

(க|| ப்ரஹ்மசர்யாஸ்ரமத்தை முடிவுசெய்து, க்ருஹஸ்த்தாஸ்ர
மத்தை அவலம்பிக்கவேண்டும். க்ருஹஸ்த்தா ஸ்ரமத்திலிருந்து
வநப்ரஸ்த்தாஸ்ரமத்துக்குப் போய், வநப்ரஸ்த் தாஸ்ரமத்திலிரு
ந்து ஸர்யாஸாஸ்ரமத்தை யடையவேண்டும். ஒருவேளை, இப்படி
யல்லவானால், ப்ரஹ்மசர்யாசிரமத்திலிருந்தே ஸர்யாஸாசிரமத்தை
யடையவேண்டும். அல்லவானால், க்ருஹஸ்த்தாஸ்ரமத்தி லிருந்
தானாலும் வநப்ரஸ்தாஸ்ரமத்தி லிருந்தானாலும், ஸர்யஸிக்கவேண்
டும்.) (உ|| எந்த ஆஸ்ரமத்தை விரும்புவானோ அந்த ஆஸ்ரமத்தி
லேயேயிருக்கவேண்டும்.) என்கிற ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகள் ஆஸ்ரமங்களு
க்கு ஸமுச்சயவிகற்பங்களை (எல்லா ஆஸ்ரமங்களையும் க்ரமமாய்
அவலம்பித்தாயினும், ப்ரஹ்மசர்யாஸ்ரமத்தி லிருந்தாயினும், ஸர்
யாஸாஸ்ரமத்தை அவலம்பிக்கவேண்டுமென்கிற விதங்களை) சொல்
விக்கொண்டிருக்கையால், க்ருஹஸ்த்தாஸ்ரமத்துக்கு ப்ராதர்ய
மில்லை யாதலால், க்ருஹஸ்த்தாஸ்ரம மொன்றையே அவலம்பிக்க
வேண்டுமென்பது உசிதமாயிருக்கவில்லையென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ஆனால், எல்லா ஆஸ்ரமங்களும் ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளி
லேயே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவாதலால், அந்தந்த ஆஸ்ரமங்களு
க்கு விஹிதமான கர்மங்களோடுகூடின ஜ்ஞாநம், மோட்சசாத
மாகு மென்றெண்ணாமல், ஒருவேளை, எல்லா ஆஸ்ரமக்காரருக்கும்
ஜ்ஞாநகர்மஸமுச்சயம் விதிக்கப்பட்டபோதிலும், முழுக்ஷ-வானவ
னுக்கு ஸர்வகர்மஸர்யாசம் விதிக்கப்பட்டதாகையால் ஜ்ஞாநகர்ம
ஸமுச்சயம் என்பது (கர்மத்தோடுகூடின ஜ்ஞாநம் மோட்சசாத
மாகுமென்று சொல்லுதல்) உசிதமல்லவென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், இந்த ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் முதலாவது ஸ்யாஸா ஸ்ரமத்தை யடைந்தபிறகு அந்த ஆஸ்ரமத்துக்குத்தகுந்த கர்மத் தைச் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகின்றதென்றும், இரண்டா வது - இதுவரைக்கும் சொல்லப்பட்ட சத்தியாதிகள் அற்பபலங் களை உண்டாக்குவன ஆகையாலும், ஸ்யாஸம் ஜ்ஞாநத்தையுண் டாக்கி, மோக்ஷத்தைத்தருமாதலாலும், ஸ்யாஸம் ஸர்வோத்தம மானதென்று தெரிவிக்கின்றதென்றும், மூன்றாவது - ஸ்யாஸம் மஹாபலத்தை யுண்டாக்குமென்று தெரிவிக்கின்றதென்றும், நான் காவது - ப்ரக்ருதகர்மங்களைப்பார்க்கிலும் ஸ்யாஸமே அதிகமான தென்றும், மூன்றுலோகங்களையும் அடைவதற்கு சாதங்களான புத்ரதகர்மங்களைவிட்டு, ஸம்ஸாரத்தில் விரக்தியடைந்தவர்கள் ஸ்யாஸபூர்வமான ஆத்மஜ்ஞாநத்தினாலேயே மோட்சத்தையடை வார்களென்றும், போதிக்கின்றதென்றும், ஐந்தாவது - வைராக்ய முண்டாகும்போது கர்மாபேட்சை யிருக்காதென்றும், காரணசாம க்ரி உண்டாயிருக்கும்போது கார்யாபேட்சை அவசியமில்லையென் றும், தெரிவிக்கின்றதென்றும், ஆறாவது - தர்மாதர்மங்களும் ஸத் யாஸத்யங்களும் ஸம்ஸாரத்துக்குக் காரணங்களாகுமாதலால் அவ ற்றைவிடுவதில் ப்ரயத்னம் செய்யவேண்டியதென்றும், தெரிவிக் கின்றதென்றும், ஏழாவது - விட்டுவிட்டேன் என்கிற அபிமான மும் ஸம்ஸார காரணமாகுமாகையால் அதையும் விடவேண்டிய தென்றும், ப்ரமாத்ருதவம் (தெரிந்துகொண்டே னென்கிற நினை ப்பு) முதலானவைகள் துக்ககாரணங்க ளாகையால், அவற்றையும் விட்டு, மோட்சத்துக்குக் காரணமான ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்தின்பொரு ட்டு, ப்ரஹ்மசர்யாஸ்ரமத்திலிருந்தே ஸ்யாஸத்தை யடையவேண் டுமென்றும், தத்வஜ்ஞாநத்தின் பொருட்டு ஸ்யஸிக்கும்போது வைராக்யமுண்டா யிருக்கவேண்டியதென்றும் போதிக்கின்றதென் றும், எட்டாவது - கர்மஜ்ஞாநங்களுக்கு ஸமுச்சயமில்லையென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டுக் கர்மஜ்ஞாநங்களால் உண்டாகிற பலத்தை த் தெரிவிக்கின்றதென்றும், ஒன்பதாவது - எட்டாவதிற் சொல்லப் பட்ட அர்த்தத்தையே சொல்லி, ஜ்ஞாநமிஷ்டரானவர்கள் ஸ்யா ஸத்தை அவலம்பிக்க வேண்டியதென்றும், சொல்லுகின்றதென் றும், இவையெல்லாம்சேர்ந்து ஸ்யாஸத்தை விதிக்கின்றதென்றும் அறியவேண்டும்.

ஸிகளல்லாத ப்ரஹ்மசாரிகளுக்குப் போலவே, ஸ்யாஸிகளுக்கும் ஸமித்தோமம் முதலாயுள்ள அக்ரிகாரியங்களைச் செய்யாமற்போவதனால் ப்ரத்யவாயமில்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஸ்யாஸிக்கு, கர்மங்கள் நிஷித்தங்களானவை யாதலால், நிஷித்தங்களான கர்மங்களைச் செய்வதனால் ப்ரத்யவாயம் உண்டாகுமேயன்றி

ஸ்ரீ||: ॐ நமஸ்சுஜாயை ॥ “கதமஸதஸ்ஸஜ்ஞாயேத”

(அசத்தினால் சத்து எப்படிபிறக்கும்) என்கிற சுருதி அபாவத்தால் பாவமுண்டாகாது (இல்லாததினால் உண்டானதுபிறக்காது.) என்கிற நியமத்தைச் செய்கின்றதாகையால் ஸ்யாஸிக்கு நித்யகர்மங்களைச் செய்யாமற்போவதனால் ப்ரத்யவாயம் உண்டாகாதென்றும், ப்ரத்யவாயம் உண்டாகுமென்பது லோகவேத விருத்தமாயிருக்கிறதென்றும், அறியவேண்டும். மேலும், நித்யகர்மங்களைப் போதிக்கிற வேதம், நித்யகர்மங்களைச் செய்யாமற்போவதனால், ப்ரத்யவாயம் உண்டாகுமென்று சொல்லும்போது, வேறொரு சுருதியைப்பற்றி நித்யகர்மங்களைச் செய்யாமற்போவதனால் ப்ரத்யவாயமில்லையென்று சொல்லுவது உசிதமல்லவென்று நினைத்து, வேதோக்தமான கர்மத்தைச் செய்யாமற்போவதனால் உண்டாகிற ப்ரத்யவாயம் உண்டாகுமென்று நினைக்கக்கூடாது. ஏனென்றால், வேதோக்தமான நித்யகர்மத்தைச் செய்வதனால், தூமாதிமார்க்கங்களால், கர்மபலமான பித்ருலோகத்துக்குப் போகும்போது, நேதரங்கள் முதலானவைகளுக்கு வருத்தமுண்டாகின்றதாகையாலும், செய்யாமற்போவதனால் ப்ரத்யவாயம் உண்டாகின்றதாகையாலும் ஆலோசிக்கும்போது, செய்தாலும் செய்யாமற்போனாலும் துக்கத்தையுண்டாக்குவதாகையால் வேதம் அப்ரமானமாய்ப் போகுமாதலாலென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், இல்லாததற்கு உண்டாயிருப்பதை உண்டாக்கும்படியான ஸாமர்த்த்யத்தை வேதம் சம்பாதிக்கவல்லது, ஆகையால் வேதோக்தங்களான நித்யகர்மங்களைச் செய்யாமற்போவதனால் உண்டாகிற ப்ரத்யவாயம் வேதோக்தங்களான நித்யகர்மங்களைச் செய்வதனால் போகின்றதென்று சொல்லுவையானால் இப்படி சொல்லுதல் உசிதமல்ல. ஏனென்றால், லோகத்தில் மிகவும் ப்ரஸித்தமாய்க் காணப்படுகிற பதார்த்தசக்திகளைப்பற்றி சாஸ்த்ரப்ரவ்ருத்தி (சாஸ்த்ரத்தில் ப்ரவர்த்தித்தல் (அல்லது) சாஸ்த்ரம் ப்ரவர்த்தித்தல்) அங்கீகரிக்கப்பட்டதன்றி, லோகப்ரஸித்தங்களல்லாத பதார்த்த

தங்களின் சக்திகளைப்பற்றி, அங்கீகரிக்கப்படவில்லை, ஆகையால், இல்லாததற்கு உள்ளதை யுண்டாக்கும்படியான சாமர்த்தியத்தை வேதம் சம்பாதிக்குமென்று சொன்ன பட்சத்தில், வேதம் லோகப்ராஸித்தமல்லாத விஷயங்களைத் தெரிவிப்பதாகும், அப்படி யாகையால் வேதம், காரகம், (லோகப்ராஸித்தங்களல்லாத விஷயத்தைத் தெரிவிப்பது) ஆகுமேயன்றி, ஜ்ஞாபகம், (லோகப்ராஸித்தங்களான விஷயத்தைத் தெரிவிப்பது) அல்லாமற்போகுமாதலாலும், காரகம் ஆகுமானால் அப்ரமாணத்தை, நம்பத்தகாததும் ஆகுமாதலாலும் வேதோக்தங்களான நித்யகர்மங்களைச் செய்யாமற்போவதனால் உண்டாகிற ப்ரத்யவாயம், செய்வதனால் போகுமென்று சொன்னசொல் உசிதமாயிருக்கவில்லையென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், வேதம் அபௌருஷேயமும், எந்தத்தோஷமும் இல்லாததும் ஆகையால் அப்ரமாணமானாலும் ஆகட்டுமென்று சொல்லக்கூடாதென்று அறியவேண்டும். மேலும், வேதோக்தங்களான நித்யகர்மங்களைச் செய்யாமற்போவதனால் ப்ரத்யவாயமில்லை யாதலால் ஸ்வாஸிகளுக்குக் கர்மங்கள் இல்லையாகையாலும்,

“ஐயஸீசீத்” “ஜ்யாயஸீசேத்”

என்கிற கேள்விக்கு அநுபபத்தியுண்டாகு மாதலாலும், கர்ம ஜ்ஞாநஸமுச்சயத்தைச் சொல்லுவது உசிதமல்லவென்று அறியவேண்டும். மேலும், இரண்டாமத்யாயத்தில், ஜ்ஞாநகர்மங்களிரண்டையும் நீயொருவனே அநுஷ்டிக்கவேண்டியதென்று பகவான் சொன்ன பட்சத்தில்,

“ஐயஸீசீத், ஐஸீயஸீசீத்”

“ஜ்யாயஸீசேத்கர்மணஸ்தேமதாபுத்திரஜநார்த்தத்”

(என்கிற கேள்வி உசிதமல்லவென்று சொல்லலாம், அப்படி ஜ்ஞாநகர்மங்களிரண்டையும் நீயொருவனே ஆசரிக்கவேண்டியதென்று பகவான் சொல்லவில்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும், கர்ம ஜ்ஞாநங்களிரண்டையும் நீ அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று பகவானுனவர் அர்ஜுநனுக்குச் சொல்லியிருந்த பட்சத்தில், கர்மத்தைப் பார்க்கிலும் அதிகமான ஸங்க்யபுத்தி சொல்லப்பட்டே யிருக்கின்ற தாகையால்,

“ஐயஸீசீத், ஐஸீயஸீசீத்”

“தத்கிம்கர்மணிகோரோமாம்நியோஜயஸிகேஸவ”

என்கிற கேள்வியையானாலும், உபாலம்பத்தை யானாலும், (நித்தையையோடுகூடின பரிஹாசத்தையானாலும்) அர்ஜுனன் செய் யத்தகாதென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

௮-௨, ஸ்லோ||3௪||“ $\text{ஓஷாதேபிஹிதாஸாங்க்யே}$ ”

“ஏஷாதேபிஹிதாஸாங்க்யே”

என்கிறஇடத்தில் அர்ஜுனனுக்கு ஸாங்க்யபுத்தி சொல்லப்பட்ட டிருப்பதனால் இப்பொழுது கேட்டகேள்வி உசிதமானதென்று சொல்லுவதற்கு,

௮-௨, ஸ்லோ||௨2||“ $\text{கர்மணயேவாதிகாரஸ்தே, மாபலேஷுகதாசந}$ ”

“கர்மணயேவாதிகாரஸ்தே, மாபலேஷுகதாசந”

என்கிற சுலோகத்தால், அர்ஜுனனுக்கு ஸாங்க்யபுத்தியை விட்டுக் கர்மபுத்தியையே சொல்லுதலால் ஸாங்க்யபுத்தி அர்ஜுன னுக்கே அநுஷ்டிக்கத்தகுந்ததென்று பகவானால் சொல்லப்படவில் லையென்று சொல்லுதல் உசிதமல்லவென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ஆனால்,இப்பொழுது அர்ஜுனன்கேட்டகேள்வி எவ் விதமாய்ச் சொன்ன பட்சத்தில் உசிதமாயிருக்குமென்பாயானால் சொல்லுகிறேன் கேள். ஒருபுருஷன் ஏககாலத்தில் ஜ்ஞாநகர்மங் களிரண்டையும் அநுஷ்டிப்பதற்கிடமில்லையாதலால் ஜ்ஞாநகர்மங் களிரண்டும் வெவ்வேறு புருஷர்களால் அநுஷ்டிக்கத் தகுந்தவை யென்றுபகவான் முன்பேசொல்லியிருந்த பட்சத்தில் இப்பொழுது அர்ஜுனன் கேட்டகேள்வி உசிதமாயிருக்குமென்று அறியவேண் டும், மேலும்,

௮-3, ஸ்லோ-3|| $\text{ஜ்ஞானயோகேநஸாங்க்யாநாம்கர்மயோகேநயோகிகாநம்}$ ”

“ஜ்ஞானயோகேநஸாங்க்யாநாம்கர்மயோகேநயோகிகாநம்”

(ஜ்ஞானயோகத்தால் ஸாங்க்யபுத்தி யுள்ளவர்களுக்கு, கர்ம யோகத்தால் கர்மடர்களுக்கு) என்று பகவானானவர் ஜ்ஞாநகர்ம ங்களிரண்டும் வெவ்வேறு புருஷர்களால் அநுஷ்டிக்கத் தகுந்தவை யென்று சொல்லப்போகிறு ராதலால், அர்ஜுனன் பகவான் சொ ன்னதைத் தெரிந்துகொள்ளமாட்டாமல் கேள்விகேட்டான் என்று சொல்லுதல் உசிதமல்லவென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், பகவானாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணர் ஸர்வஜ்ஞர் (எல்லாம் அறிந்தவர்) ஆதலால், அர்ஜுனன் கேட்டகேள்வியின் அர்த்தத்

தைத் தெரிந்துகொள்ளமாட்டாமல், கேள்விக்குத் தகாத விடையைச் சொன்னார் என்பது உசிதமல்லவென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஜ்ஞாநங்களிரண்டும் வேறு வேறு புருஷர்களால் அறுஷ்டி மூக்கத் தகுந்தவையென்று பகவான், மறுமொழி சொல்லப்போகிறாராதலால், ஜ்ஞாநகர்மங்களுக்கு ஸமுச்சயம் படியாதென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், இந்தக் கீதாசாஸ்திரத்தில் நிச்சயிக்கப்பட்ட அர்த்தம் என்ன என்று கேட்பாயானால் சொல்லுகிறேன்கேள். கர்மத்தாலாயினும் கர்மத்தோடுகூடிய ஜ்ஞாநத்தாலாயினும் மோட்ச முண்டாகாதென்றும், கேவலஜ்ஞாநத்தினாலேயே மோட்ச முண்டாகுமென்றும், அறியவேண்டும். மேலும், எல்லா உபநிஷத்துக்களிலும், கேவல ஜ்ஞாநத்தினாலேயே மோக்ஷமுண்டாகுமென்று சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஜ்ஞாநகர்மங்களுக்கு ஸமுச்சயத்தைச் சொன்ன பட்சத்தில்,

௮-3 | ஜீ || ௨ || तदेकमवतर्हि संश्रित्य

“ததேகம்வதவிர்சித்ய”

(அந்த ஜ்ஞாநகர்மங்களில் ஒன்றை நிச்சயித்துச் சொல்லக்கடவீர்) என்று அர்ஜுனன் ஜ்ஞாநகர்மங்களுள்ளே ஒன்றைச் சொல்லுமென்று கேட்டல் நேரிடாதாகையால் ஜ்ஞாநகர்மங்களுக்கு ஸமுச்சயம் என்பது உசிதமல்லவென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

௮-௪ | ஜீ - ௩ || तदेकमवतर्हि संश्रित्य

“குருகர்மைவதஸ்மாத்த்வம்”

(அதனால் நீ கர்மத்தையே செய்வாயாக) என்கிற வசநத்தால் அர்ஜுனனுக்கு ஜ்ஞாநநிஷ்டையிலேயென்று நிச்சயித்துச் சொல்லப்படப் போகிறதனாலும் கர்மஜ்ஞாநஸமுச்சயத்தைச் சொல்லுதல் உசிதமல்லவென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், கர்மஜ்ஞாந ஸமுச்சயத்தை பகவானுனவர் சம்மதித்துச் சொன்ன பட்சத்தில், ஜ்ஞாநகர்மங்களிரண்டும் சேர்ந்து மோக்ஷஸாதமாகும்போது, அவ்விரண்டி லொன்றைச் சொல்லுமென்று அர்ஜுனன் கேட்பது உசிதமல்லவாதலால், கர்மஜ்ஞாநஸமுச்சயத்தை பகவான் சொல்லவில்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஸமுச்சயப்பட்சத்தில் ஜ்ஞாநகர்மங்களிரண்டும் சேர்ந்து,

மோட்சஸாதகங்களாகுமென்றும், ப்ரத்யேகமாய்மோட்சத்தைத் தராதென்றும், அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கையால்கேவல கர்மத்தைப்பார்க்கிலும் (ஜ்ஞாநஹிதமான கர்மத்தைப்பார்க்கிலும்) கேவலஜ்ஞாநத்தினால் (கர்மஹிதமான ஜ்ஞாநத்தினால்) உண்டாகிற பலம் வேறாயிருக்கின்ற தாகையால் ஜ்ஞாநகர்மங்களுக்குள்ளே எது நல்லதோ என்று நினைத்து, ஜ்ஞாநகர்மங்களிரண்டினுள் ஒன்றைச் சொல்லுமென்று அர்ஜுநன் கேட்பது உசிதமாகவே யிருக்கின்றதென்றும், இவ்விதமாய்க் கேட்பதினால் ஜ்ஞாநகர்மங்கள் ஸமுச்சயம் என்பதற்கு பங்கமுண்டாகவில்லை யென்றும் சொல்லுதல் உசிதமல்லவென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“உ - ௨, ஸ்லோ - ௨௦ | “நூரீணஸ்ய ஸரஃஸ்ச் சுபுத்தியோகாந் ஸம்ஸ்ய”

“தூரேண ஹி பவரம்கர்மபுத்தியோகாத் தஞ்ஞய”

என்கிற சுலோகத்தால், பகவானானவர், கர்மத்தைப்பார்க்கிலும் ஜ்ஞாநம் சிறந்ததென்றும், ஜ்ஞாநத்தைப்பார்க்கிலும், கர்மம் நீசமென்றும் சொல்லி,

“உ - ௨, ஸ்லோ - ௨௧ || ஸ்ச் சீவாநிகாரஸ்ச் சமஸ்ச் சீவஸ்ச் சமஸ்ச்”

“கர்மணயேவாதிகாரஸ்தேமாபலேஷுகதாசந”

என்கிற சுலோகத்தால், ஸ்நேஹிதனும், பக்தனும் ஆகிய என்னை, மிகவும் பயங்கரமானதும், க்ரூரமானதும், நீசமானதும், ஹிம்ஸையே ஸ்வரூபமாயுள்ளதும் ஆகிய கர்மத்தைச் செய்யென்று சொல்வதற்குக் காரணமென்னவோவென்கிற பரிதாபத்தோடு அர்ஜுநன் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டானென்றும், இப்படிக்கேட்பதினாலும் ஜ்ஞாநகர்மங்களுக்கு ஸமுச்சயத்தைச் சொல்வதற்கு இடமில்லையென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

ப்ரதமாத்யாயத்தில், தொடங்கப்பட்ட விஷயங்களுக்கு சமாதானமாக, ஜ்ஞாநநிஷ்ட்டையும், அந்தக்கரணசுத்தியும், சமம், தமம், தாந்தி, சாந்தி, திதிஷை, உபாதி, முதலானவைகளோடுகூடின ஸர்வகர்மஸ்யாஸமும், வேதாந்தவாக்ய விசாரத்தோடுகூடின பகவத்பக்தி நிஷ்ட்டையும், தத்வஜ்ஞாநநிஷ்ட்டையும், அந்தத் தத்வ ஜ்ஞாநநிஷ்ட்டைக்குத் தகுந்தபலமும், ப்ராரப்தகர்மத்தின் அநுபவம் முடிகிறவரைக்கும் ஸத்வராஜஸ்தமோகுணங்களே ஸ்வரூபமா

யுள்ள அவித்யையின் நிவ்ருத்தியாவதனால் உண்டாகிற ஜீவ்முத்தியும், ப்ராரப்தகர்மபலத்தை அநுபவித்து முடிந்தபிறகு உண்டாகிற விதேஹமுத்தியும், ஜீவ்முத்தி தசையில் பரமபுருஷார்த்தத்தை அவலம்பித்திருப்பதனால் உண்டாவதும், ஸர்வோத்தமமானதும் ஆகிய வைராக்யப்ராப்தியும், தைவசம்பத்து என்கிற பேருள்ளதும், வைராக்யத்தை யடையத்தகுந்த காரணமானதும், க்ரஹிக்கத்தகுந்ததும் ஆகிய சுபவாசனையும், வைராக்யப்ராப்திக்கு விரோதியும் அஸுரசம்பத்து என்கிற பேருள்ளதும் விட்டுவிடத்தகுந்ததும் ஆகிய அசுபவாசனையும், தைவசம்பத்துக்கு முக்கியகாரணமான ஸாத்விக சிரத்தையும், அசுர சம்பத்துக்கு முக்யகாரணமான ராஜஸ்தாமஸ ஸ்ரத்தைகளும், என்று சொல்லப்பட்டவைகள் யாவும், சுருக்கமாக இப்பொழுது சொல்லப்பட்ட இரண்டாவது அத்யாயத்தில் சொல்லப்பட்டவைகளும், இவைகளெல்லாவற்றையும் சொல்லுதலால் இந்த வேதாந்தசாஸ்திரத்தில் சொல்லத்தகுந்த விஷயங்களெல்லாம் சொல்லப்பட்டனவென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ஆனால், இரண்டாவது அத்யாயத்திலேயே எல்லாவிஷயங்களும் சொல்லப்பட்ட பட்சத்தில் மற்ற அத்யாயங்களைத் தொடங்குவதுயாதுக்கு என்று கேட்பாயானால், சொல்லுகிறேன் கேள்,

“ ௨ - ௨, ஜீ - ௪௪ || योऽस्यैकमुखाः स्युः || ”

“ யோகஸ்த்தக்குருகர்மாணி ”

என்கிற சுலோகம் முதலாயுள்ள சுலோகங்களால் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டதும், சித்தசுத்திக்குச் சாதகமானதும் ஆகிய நிஷ்காம கர்மநிஷ்டையை, சாமாநியமாகவும் விசேஷமாகவும் மூன்றாவது நான்காவது அத்யாயங்களால் விவரித்து விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்படுமென்றும், சித்தசுத்தியுள்ளவனுக்கு,

“ ௨ - ௨, ஜீ - ௨௦ || विष्णुर्वाक्यमुवाच || ”

“ விஹாயகாமாயஸ்ஸர்வாந் ”

என்கிற சுலோகம் முதலாயுள்ள சுலோகங்களால் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டதும், சமாதிசாதக சம்பத்தியோடுகூடினதும் ஆகிய சர்வகர்மஸர்வாஸநிஷ்டை ஐந்தாவது அத்யாயத்தினாலும்

ஆறாவது அத்யாயத்தினாலும் விஸ்தரித்துச் சொல்லப்படுமென்றும், இவ்வளவோடே தவம் பதார்த்தம் நிரூபிக்கப்படுமென்றும்,

௮-௨, ஸ்லோ - ௨௦|| “யுத்தஆஸீதமத்பாஃ”

என்கிற சுலோகம் முதலாயுள்ள சுலோகங்களால் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டதும், வேதாந்தவாக்ய விசாரத்தோடுகூடினதும் அநேகவிதங்களானதும் ஆகிய பகவத்பக்திநிஷ்டை, ஏழாவது, எட்டாவது, ஒன்பதாவது, பத்தாவது, பதினொன்றாவது, பன்னிரண்டாவது அத்யாயங்களால் விஸ்தரித்துச் சொல்லப்படுமென்றும் இவ்வளவோடே தத்பதார்த்தம் நிரூபிக்கப்படும் என்றும்,

௮-௨, ஸ்லோ - ௨௦|| “வீதாவிநாஸிஸந்திஸ்ய”

“வேதாவிநாஸிஸந்திஸ்யம்”

என்கிற சுலோகம் முதலாயுள்ள சுலோகங்களால் சுருக்கமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டதும், தத்தவம் பதார்த்தங்களுக்கு (ஜீவேஸ்வரர்களுக்கு பேதமில்லையென்கிற அறிவே ஸ்வரூபமாயுள்ளதும், ஆகிய தத்வஜ்ஞாநநிஷ்டை, பதின்மூன்றாவது அத்யாயத்தினால் விஸ்தரித்துச் சொல்லப்படுமென்றும்,

௮-௨, ஸ்லோ - ௨௧|| “திரைகுணயவிஷயாவேதாநிஸ்த்நாகுணயோபவார்ஜஃ”

“த்ரைகுணயவிஷயாவேதாநிஸ்த்நாகுணயோபவார்ஜஃ”

என்கிற சுலோகம் முதலாயுள்ள சுலோகங்களால் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டதாய், ப்ரக்ருதி புருஷர்களுக்குள்ள தாரதமயத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டு விவரிக்கப்பட்ட ஜ்ஞாநநிஷ்டையால் உண்டாகிற பலத்தை அபித்யாநிவ்ருத்தியென்கிற ஜீவன்முக்தியும் பதினான்காவது அத்யாயத்தினால் விஸ்தரித்துச் சொல்லப்படுமென்றும்,

௮-௨, ஸ்லோ - ௨௨|| “ததாஃகந்தாஸிநிர்வேதம்”

“ததாஃகந்தாஸிநிர்வேதம்.”

என்கிற சுலோகம் முதலாயுள்ள சுலோகங்களால் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டதும், குணாதீதனுடைய லக்ஷணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு விவரிக்கப்பட்டதும் ஆகிய ஜ்ஞாநநிஷ்டை ஸம்ஸாரவ்ருக்ஷத்தைச் சேதிப்பதைத் தெரிவித்துக்கொண்டு பதினேந்தாவது அத்யாயத்தினால் விஸ்தரித்துச் சொல்லப்படுமென்றும்,

௮-௨, ஸ்லோ - ௩௬|| “*யுஷ்மீஷுமபிஷ்மீஷும*”

“*துஷேஷ்வதுத்விக்கமநா*”

என்கிற சுலோகம் முதலாயுள்ள சுலோகங்களால் ஸ்த்திதப்ரா ஜ்ஞானுடைய லக்ஷணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டதும் ஸர்வோத்தமமான வைராக்யத்துக்குக் காரணமானதும் க்ரஹிக்கத்தகுந்ததும் ஆகிய தைவசம்பத்தும்,

௮-௨, ஸ்லோ - ௪௨|| “*யுமிமாமுஷ்பிதாம்வாசம்*”

“*யாமிமாமுஷ்பிதாம்வாசம்*”

என்கிற சுலோகத்தால் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டதும் தைவசம்பத்துக்கு விரோதியானதும் விட்டுவிடத்தகுந்ததும் ஆகிய அஸூரசம்பத்தும் பதினொருவது அத்யாயத்தினால் விஸ்தரித்துச் சொல்லப்படுமென்றும்,

௮-௨, ஸ்லோ - ௪௩|| “*நிர்வந்த்வோநித்யஸத்வஸ்த்தோநிர்யோககேஷமஆத்மவாந்*”

“*நிர்வந்த்வோநித்யஸத்வஸ்த்தோநிர்யோககேஷமஆத்மவாந்*”

என்கிற சுலோகத்தால் சுருக்கமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டதும் தைவசம்பத்தையடைவதற்கு முக்யகாரணமானதும் ஆகிய ஸாத்விக்கிரத்தை பதினேழாவது அத்யாயத்தில் விஸ்தரித்துச் சொல்லப்படுமென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், இப்படி பதின்மூன்று பதினான்கு பதினைந்து பதினாறு, பதினேழு என்கிற ஐந்து அத்யாயங்களால் விஸ்தரித்துச் சொல்லப்பட்டதும், ஸபலமானதும், ஆகிய ஜ்ஞாநசிஷ்ட்டையும் ப்ரதமாத்யாயம் முதற்கொண்டு பன்னிரண்டாம் அத்யாயம்வரைக்கும் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களும் பதினெட்டாம் அத்யாயத்தினால் உபஸம்ஹாரம் செய்யப்படுமென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ஆனால், விசாரிக்குமிடத்தில்,

௮-3, ஸ்லோ - 3௪|| “*யுஷ்மீஷுமபிஷ்மீஷும*”

“*ஏஷாதேபிஹிதாஸாங்க்யபுத்தி*”

என்கிற வாக்யத்தால் பகவான் ஸாங்க்யபுத்தியை ஆசிரயித்து ஜ்ஞாநசிஷ்ட்டையைச் சொன்னார்.

௮-௨, ஸ்லோ - 3௪|| “*யுஷ்மீஷுமபிஷ்மீஷும*”

“யோகேத்விமாம்ஸ்ருணு”

என்கிற சுலோகம் முதற்கொண்டு

அ-௨, ஸ்லோ - ௪௨|| “க ருநீஸ்ய வாடிகார ஸ்தேமாபலேஷுகதாசந”

“கர்மணயேவாதிகாரஸ்தேமாபலேஷுகதாசந”

என்கிற சுலோகம் வரைக்கும் உள்ள சுலோகங்களால் பகவா னுனவர் யோகபுத்தியை ஆசிரயித்துக் கர்மநிஷ்ட்டையைச் சொ ன்னார், இப்படி சொல்லி அந்த ஜ்ஞானகர்ம நிஷ்ட்டைகளிரண் டும் வேறு வேறு புருஷர்களால் அவலம்பிக்கத்தகுந்தனவென்று ஸ்பஷ்டமாய்ச் சொல்லவில்லை. ஆகையால் ஜ்ஞானகர்மங்க ளிர ண்டுக்கும் ஸமுச்சயமுள்ளதென்றும், இவையிரண்டும் ஒரு புருஷ னாலேயே ஆசரிக்கத் தகுந்தனவென்றும் சிலர் சொல்லுகிறார்கள் இப்படி சொல்லுதல் உசிதமல்ல, ஏனென்றால்,

அ-௨, ஸ்லோ - ௪௩|| “யூரீஸ்யவரங்க ருபுத்தியோகாதநஞ்ஜய”

“தூரேணஹ்பவரங்கர்புத்தியோகாதநஞ்ஜய”

என்கிற சுலோகத்தால் ஜ்ஞானநிஷ்ட்டையைப் பார்க்கிலும் கர்மநிஷ்ட்டை மிகவும் தாழ்த்தென்று சொல்லுதலாலும்,

அ-௨, ஸ்லோ - ௪௪|| “யூவாநரூபஸ்ய நேஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய”

“யாவாநரூபஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய”

என்கிற சுலோகத்தால் கர்மபலங்களெல்லாவற்றுக்கும் ஜ்ஞா நபலத்தில் அந்தர்ப்பாவத்தைச் சொல்லுதலாலும்,

அ-௨, ஸ்லோ - ௪௫|| “யூவாநரூபஸ்ய நேஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய”

“ஏஷாப்ராஹ்மீஸ்திதிபார்த்த”

என்கிற இரண்டாமத்யாயத்தின் முடிவினுள்ள சுலோகத்தால் ஜ்ஞானபலத்தை ஸ்தோதரம் செய்துகொண்டு உபஸம்ஹாரத்தைச் செய்தலாலும்,

அ-௨, ஸ்லோ - ௪௬|| “யூநிஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய”

“யாநிஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய”

என்கிற சுலோகத்தால் ஜ்ஞானிக்கு த்வைதப்பரபஞ்சம் காண ப்படாதாகையால் கர்மாநுஷ்ட்டாரம் சம்விக்காதென்று சொல்லு

தலாலும், அவித்யாரிவ்ருத்தியே ஸ்வரூபமாயுள்ள மோக்ஷபலத்தில் ஜ்ஞாநமொன்று தவிர வேறே எதுவும் சாதநமாகமாட்டாதென்று லோகாநுபவசித்தமாயிருத்தலாலும்,

“ஸ்ரீ|| ॐ மீமம்விதிஸ்யஸ்யுத்யுமீதி, நாஸ்யஸ்பந்தாவித்யதேயநாய”

“தமேவம்விதித்வாம்ருத்யுமேதி, நாஸ்யஸ்பந்தாவித்யதேயநாய”

(அந்தப்ராஹ்மத்தை இவ்விதமாய்த் தெரிந்துகொண்டு மோக்ஷத்தையடைகிறான், மோக்ஷத்தையடைவதற்கு ஜ்ஞாநத்தைப் பார்க்கிலும்வேறுமார்க்கம்எதுவுமில்லை) என்கிறசுருதிப்ரமாணத்தால் ஜ்ஞாநமொன்றே மோக்ஷசாதனமென்று சொல்லப்படுதலாலும், ஜ்ஞாநகர்மங்களுக்குஸமுச்சயமுள்ளதென்றும், இவையிரண்டும் ஒரு புருஷனாலேயே செய்யத்தகுந்தன வென்றும் சொல்லுதல் உசிதமல்லவென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ஆனால், ஒளியும் இருளுட்போல பரஸ்பரவிருத்தங்களான கர்மஜ்ஞாநங்களுக்கு சமுச்சயம் சம்பவிக்கா தாகையால் வேறு வேறு புருஷர்களால் அநுஷ்டிக்கத் தகுந்தவையானாலும் ஆகட்டும். கர்மாதிகாரிக்கு ஜ்ஞாநரிஷ்ட்டடையையும் ஜ்ஞாநாதிகாரிக்குக் கர்மரிஷ்ட்டடையையும் உபதேசித்தல் உசிதமல்லவாதலால், அர்ஜுன் ஒருவனுக்கே ஜ்ஞாநகர்மங்களிரண்டையும் உபதேசிக்கையால், கர்மமாயினும், ஜ்ஞாநமாயினும் (இவ்விரண்டில் ஏதாகிலுமொன்று) மோக்ஷசாதனமென்று பகவானுவர் உபதேசித்தாரென்று சொல்லக்கூடாது. ஏனென்றால், ஏற்றத் தாழ்வுகளான மஹிமைகள் உள்ளவனுக்கு விகல்பம் (ஏதாகிலும் ஒன்றென்று சொல்லுதல்) சம்பவிக்காமற்போதலாலும், அவித்யா ரிவ்ருத்தியே ஸ்வரூபமாயுள்ள மோக்ஷத்தில் தாரதம்யம் இல்லாமற்போதலாலும், கர்மஜ்ஞாநங்களுக்கு விகல்பமென்று சொல்லுதல் தகாதென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஜ்ஞாநகர்மங்கள் வேறு வேறு புருஷர்களால் அநுஷ்டிக்கத் தகுந்தவையான பக்ஷத்தில் ஒருவனுக்கு உபதேசிப்பது தகாதாகையாலும், பரஸ்பரவிருத்தங்களானவைகளுக்கு ஸமுச்சயம் சம்பவிக்காதாகையாலும், ஸமுச்சயத்தைச் சொன்ன பக்ஷத்தில், கர்மத்தைப்பார்க்கிலும் ஜ்ஞாநம் சிறந்ததென்பதற்கு இடமில்லை யாகையாலும், விகல்பத்தைச் சொன்ன பக்ஷத்தில், பெரிமையும், அநாயாசமாய் சம்பாதிக்கத்தகுந்ததும் ஆகிய ஜ்ஞாநத்

தைவிட்டு, தாழ்ந்ததும், அபரிமிதமான ஆயாசத்தால் சம்பாதிக்கத்தகுந்ததும் ஆகிய கர்மத்தை அநுஷ்டிக்கக் கடவையென்று சொன்னதுபோலாகும் ஆகையாலும், அர்ஜுனன் வ்யாகுலமான புத்தியுள்ளவனாய் இந்த அத்யாயத்தின் மூதலாவது சுலோகத்தால் கேள்வி கேட்டானென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், இந்த சுலோகத்திலுள்ள,

“ஐநாஹ்” “ஐநார்த்தந்”

(ஸர்வஜநங்களாலும், தமது எண்ணங்கள் சித்திக்கும்பொருட்டு யாசிக்கப்படுகிற ஒக்ருஷ்ண) என்கிற பதத்தால் அர்ஜுனன் கீர்த்தியின் நிச்சயத்தின்பொருட்டு, பகவானை ப்ரார்த்திக்கிறானென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“கீஷந்” “கேஸவ”

(ஸர்வேஸ்வரனே) என்று சொல்லுதலால்,

௮-௨, ஸ்லோ - ௨|| “சிஷ்யஸ்தேஹம்ஸாதிமாம்த்வாம்ப்ரபந்தம்”

“ஸிஷ்யஸ்தேஹம்ஸாதிமாம்த்வாம்ப்ரபந்தம்”

என்று ப்ரபந்தமான அர்ஜுனனுக்கு வஞ்சித்துச்சொல்லுதல் உசிதமல்லவென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

௮-௨, ஸ்லோ - ௧௮|| “நதேவாவாஹம்ஜாதாநாஸம்”

“நதேவாவாஹம்ஜாதாநாஸம்”

என்கிற சுலோகத்தால் ஆத்மாநாதம் விசாரணையை ஆரம்பித்து,

௮-௨, ஸ்லோ - ௨௦|| “நஜாயதேம்ரியதேவாகதாசித்”

“நஜாயதேம்ரியதேவாகதாசித்”

என்கிற சுலோகத்தால் ஆத்மதத்வத்தை கிர்த்தாரணம் பண்ணி,

௮-௨, ஸ்லோ - ௨௧|| “வேதாவிநாஸிரம்நித்யம்”

“வேதாவிநாஸிரம்நித்யம்”

என்கிற சுலோகத்தால், ப்ரஹ்மவேத்தாவுக்கு ஸர்வகர்ம ஸர்வாஸத்தைச் சொல்லி,

౬॥ ప్రాణేగతేయథాదేహస్సుఖిందుఃఖింసవిందతి ।
తథాచేత్ప్రాణయుక్తోపిసక్తః పల్క్యాశమేవనీత ॥

சு. “ப்ராணேகதேயதாதேஹஸ்ஸாகமஞ்ஞகம்நவீததி |
ததாசேத்ப்ராணயுக்தோபிஸகைவல்யாஸ்ரமேவஸேதி”

అనధీత్యాఖిలాన్వేదానవప్త్యైవాఖిలాస్సరాః ।
అనుత్పాద్యసుతాన్విష్టోనసన్నయితుమర్హతి ॥

எ. “அருதீத்யாகிலாந்வேதாநவிஷ்ட்வைவாகிலாந்ஸுராந் |
அநுத்பாத்யஸுதாந்விப்ரோநஸ்யஸித்ருமர்ஹதி||”

౧॥ అకుర్వన్విహితంకర్మనిందితంచసమాచరత్ ।
ప్రచరన్నింద్రియాద్దేహసరఃపతనమృచ్ఛతి॥

அ. “அஞர்வன்விஹிதம்கர்மமிந்திதஞ்சஸமாசரம்|
ப்ரசரந்நிந்த்ரியார்த்தேஷுநரஃபதமநுச்சத||”

௩|| ஸ்வாஸ்தியைப் புகழ்ந்து வாழ்க ||
கூ. “ஜ்ஞாத்வாநைஷ்கர்மயமாசனோத்”

௧௦|| சகிவசபசங்க்யத்யபஹிஸுஸூத்ரம்த்யஜேத்யுதஃ||
க௦. “தஸிகம்வபதம்க்ருத்வாபவஹிஸுஸூத்ரம்த்யஜேத்யுதஃ”

శ్రు॥ ౧౧॥ తేహస్మచ్చత్రైషణాయాశ్చవిదైషణాయాశ్చహ॥
త్రైషణాయాశ్చవ్రత్యత్తాయాధభిక్షాచర్యంచరన్తి॥

கக. “தேஹஸ்மபு,ந்நாஷ்ணயாஸ்சவித்தவ்ஷ்ணயாஸ்ச
லோகைஷ்ணயாஸ்சவ்யுத்தாயாதபிக்ஷாசர்யம்சரந்தி”)

౧౨॥ పరంబ్రహ్మపరిష్కాయప్రప్రజీద్బ్రాహ్మణోత్తమః ।
అన్యథాకర్మమర్హితప్రమాద్యేతకహించిత్ ॥

கஉ. “பரம்பரஹ்மபரிஜ்ஞாயப்ரவ்ரஜேக்ப்ரஹ்மணோத்தமம் |
அந்யதாகர்மகுர்விதஃப்ரமாத்யேதகர்ஹிசித் ||”

౧౩॥ స్వేస్వేధికారేయానిష్ఠాసగుణపరికీర్తితః।
విపరీతస్తుదోషస్సాన్యదుభయోరపనిశ్చయః॥

கந. “ஸ்வேஸ்வேதிகாநோயாநிஷ்ட்டாஸகுணஃபரிகீர்த்திதஃ
விபரீதஸ்துதோஷஸ்யாநுபயோநோஷநிர்ஸ்யஃ”

க. வைராக்யமுள்ளவன் ஸத்யஸிக்கவேண்டும். வைராக்ய
மில்லாதவன் க்ருஹஸ்த்தாஸ்ரமத்தை யடையவேண்டும். வைராக்ய

க்யமில்லாமல் ஸ்யஸித்தப்ராஹ்மணாதமன் நாகத்தையடைவான். ௨. ஸர்வகர்பலங்களிலும் ஆசை யெப்பொழுது போகுமோ, அப் பொழுது ஸ்யாஸாஸ்ரமத்தை யடையவேண்டும், ஸர்வகர்பலங் களிலும் ஆசையுண்டாயிருந்து ஸ்யஸித்த பக்ஷத்தில் உபயலோக ப்ரஷ்டனாவான். ௩. கர்மம் ப்ரவ்ருத்தியையுண்டாக்கும், ஜ்ஞாநம் ஸ்யாஸத்துக்குக் காரணமாகும் ஆகையால் புத்திமானுவன் ஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸ்யஸிக்கவேண்டும். ௪. ஸநா தமும் பரப்ராஹ்மஸ்வரூபமும் ஆகிய தத்வம் எப்பொழுது தெரி யப்படுமோ அப்பொழுது ஸ்யஸித்து சிகாயஜ்ஞோபவீதங்களை நீக்கவேண்டும். ௫. நாசமில்லாததும் வாசுதேவன் என்கிற பெய ருள்ளதும் ஆகிய பரப்ராஹ்மம் நானுனேன் என்கிற ஜ்ஞாநம் எப் பொழுது த்ருடமாயிருக்குமோ, அப்பொழுது பிக்ஷாநத்தை உண் ணத்தகுந்தவனாகிறான். ௬. ப்ராணம்போன பிறகு தேஹத்துக்கு சுகதுக்கங்கள் இல்லாதவிதம்போல ப்ராணமிருக்கிறபோதே சரீர த்துக்கு சுகதுக்கங்கள் இல்லாமற்போன பக்ஷத்தில் அந்தச் சரீர முள்ளவன் கைவல்யாஸ்ரமத்தி லிருப்பவன். ௭. சகலவேதங்களை யும் படிக்காமல் எல்லாக் கர்மங்களையும் செய்யாமல் புதல்வரைப் பெறாமல் ஸ்யாஸாஸ்ரமத்தை யடையத்தகாது ௮. செய்யத்தகு ந்த கர்மங்களைச் செய்யாமல் செய்யத்தகாத கர்மங்களைச் செய்து கொண்டு விஷயங்களில் அபேகைகூடியோடு ப்ரவர்த்திக்கிறவன் உப யலோகப்ரஷ்டனாவான். ௯. பரதத்வத்தையறிந்து ஸ்யஸிக்கவே ண்டும், ௧௦. சிகையோடுகூடின வுபரத்தைச்செய்து பாஹ்யஸூத் ரத்தை விடவேண்டும். ௧௧. மோகைத்தை யடையவேண்டுமென் கிற கோரிக்கையுள்ளவர்கள் புத்ரர்களிடத்திலும் தந்தினிடத்தி லும் லோகத்தினிடத்திலும் கோரிக்கை யில்லாதவர்களாய் பிக்ஷாந தத்தை உண்ணுகிறார்கள். அதாவது ஸ்யஸிக்கிறார்கள். ௧௨. ப்ரா ஹ்மணோத்தமனுனவன் பரப்ராஹ்மத்தை யறிந்துகொண்டு ஸ்ய ஸிக்கவேண்டும். அப்படி ப்ராஹ்மத்தைத் தெரிந்துகொள்ளமாட் டாதபக்ஷத்தில் கர்மத்தைச்செய்யவேண்டும். ஒருகாலத்திலாயினும் ப்ரமாதத்தையடையக்கூடாது. ௧௩. எந்த மனிதர்களுக்கு தங்கள் தங்கள் அதிகாரங்களிலேயே நிஷ்டையிருக்குமோ அதுஉத்தமமா னதென்று சொல்லப்படும். அப்படியல்லாமல் தங்கள் தங்கள் அதி காரங்களுக்குத் தகாதகாரியங்களில் ப்ரவர்த்தித்த பக்ஷத்தில் தோ ஷமுண்டாகும், இரண்டிலும் இதுபிச்சயம்.) என்கிற ஸ்ருதி ஸ்மருதி

ப்ரமாணங்களால் அதிகாரிகளுக்கே ஸ்யாஸத்தில் அதிகாரமென்றும், அநதிகாரிகளுக்கு ஸ்யாஸத்தில் அதிகாரமில்லையென்றும், அநதிகாரிகள் ஸ்யஸித்த பக்ஷத்தில் பதிதர்களாவார்களென்றும், இப்படி ஜ்ஞாநகர்மங்களில் அதிகாரபேதம் உண்டாயிருக்கையாலே ஜ்ஞாந கர்மங்களுக்கு பேதமிருக்கிற தென்றும், நிச்சயித்து, ஜ்ஞாநகர்மங்களுக்கு பேதத்தைக் காட்டுதற்பொருட்டும், அநதிகாரிகளுக்கு, கர்மம் சித்தசுத்தியையுண்டாக்கி மோக்ஷசாதநமாகின்றதாகையால் அநதிகாரிகள் முக்யமாய்க் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டும் இந்த அத்யாயம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும்,

அ - ௨, ஸ்லோ - ௪௨|| ॐ ருக்ஷ்யநாபிகா ॐ

“கர்மண்யேவாதிகாரஸ்தே”

என்கிற சுலோகத்தால் கர்மத்திலேயே அதிகாரமல்லது ஜ்ஞாநத்தில் அதிகாரமில்லையென்று நிச்சயித்து,

அ - ௨, ஸ்லோ - ௪௩|| ஸூரேணஹ்யவரம் ॐ

“தூரேணஹ்யவரம்கர்ம”

என்கிற சுலோகத்தால் ஜ்ஞாநயோகத்தைப் பார்க்கிலும் கர்மயோகம் தாழ்த்ததாகையால், ஜ்ஞாநயோகத்தையே அவலம்பிப்பாயாகவென்று பகவான்சொன்னதனால் அர்ஜுநன் வ்யாகுலத்தோடு கூடின மனமுள்ளவனாய்,

அ - ௨, ஸ்லோ - ௪௪|| ஸூரேணஹ்யவரம் ॐ

“தூரேணஹ்யவரம்கர்ம”

என்கிற வாக்யார்த்தத்தை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு, ஜ்ஞாநயோகம் நேரோ மோக்ஷசாதநமாகையால் கர்மயோகத்தைப்பார்க்கிலும் சிறந்ததென்றுகொண்டு, இந்த அத்யாயத்திலுள்ள முதலாவது சுலோகத்தால் கேள்வி கேட்கிறானென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், பகவானானவர்,

அ - ௨, ஸ்லோ - ௪௫|| ஸூரேணஹ்யவரம் ॐ

“அஸோச்யாநவஸோசஸ்த்வம்”

என்கிற சுலோகம் முதலாயுள்ள சுலோகங்களால் முன்னே ஆத்மாநாதம்விவேகம் மோக்ஷசாதநமென்று சொன்னபிறகு,

அ - ௨, ஸ்லோ - 3௩॥ ఏషాఁతేభిహితాఁసాంభ్య

“ஏஷாதேபிஹிதாஸாங்க்யே”

என்கிற சுலோகம் முதலாயுள்ள சுலோகங்களால் கர்மயோகத்தைச் சொல்லி, அந்த ஜ்ஞாநயோக கர்மயோகங்களில் எதுமுக்யமோ, எது முக்யமல்லவோ அதைச் சொல்லாமல்,

அ - ௨, ஸ்லோ - ௩௩॥ స్రజహఁతీయదాఁకాఁమూఁ

“பாஜஹாதியதாகாமாந்”

என்கிற சுலோகம் முதலாயுள்ள சுலோகங்களால் ஸ்திதப்ராஜ்ஞானுடைய லக்ஷணங்களைச் சொல்லி,

அ - ௨, ஸ்லோ - 2௨॥ ఏషాఁబ్రాహ్మீஸ்திஃபார்த்

“ஏஷாப்ராஹ்மீஸ்திதிஃபார்த்த”

என்கிற சுலோகத்தால் ஜ்ஞாநத்தை ஸ்த்தோத்ரம் செய்து கொண்டே உபஸம்ஹரித்தலால், (முடிக்கிறதினால்) ஜ்ஞாநகர்மங்கள் இரண்டினுள்ளே ஜ்ஞாநம் சிறந்ததென்று நினைத்து, அர்ஜுநன் சிறந்ததாகிய ஜ்ஞாநத்தைவிட்டு, சிறந்ததல்லாத கர்மத்தைச் செய்யென்று,

அ - ௨, ஸ்லோ - ௧௮॥ తస్మాద్యధ్యஸ்யభారత

“தஸ்மாத்யுத்யஸ்வபாரத”

அ - ௨, ஸ்லோ - 32॥ తస్మాదుఁతిష్ఠకாఁతீయ

“தஸ்மாதுத்திஷ்ட்டகௌந்தேய”

என்கிற வசநம் முதலாயுள்ள வசநங்களால் என்னை நியமிப்பதற்குக் காரணமென்னவோவென்கிற சந்தேஹமுள்ளவனாய், இந்த அக்யாயத்திலுள்ள முதலாவது சுலோகத்தால் கேள்வி கேட்கிறனென்று அறியவேண்டும்.

ஸ்லோ॥ వ్యామిఁత్రేణ்வవాఁక్யேన | బుద్ధిఁమోహాయసీవமః

తఁజేకంవదనిశ్చిత్త | యేనత్రేయోహమాఁపుయఁమ్॥ ௨॥

“வ்யாமித்ரேணேவவாக்யேந | புத்திம்மோஹபஸீவமே |

ததேகம்வதநிஸ்சித்ய | யேநத்ரேயோஹமாப்துயாம்॥ ௨॥

(இ - ள்.) வ்யாமித்ரேணேவ - மித்ரிதமானதுபோலிருக்கிற, வாக்யேந - வாக்யத்தால், மே - என்னுடைய, புத்திம் - புத்தியை,

மோஹபஸீவ-மோஹிக்கப் பண்ணுகிறவன்போலிருக்கிறாய், யேந-
எதனால், அஹம் - நான், ஸ்ரேயஸி-மோக்ஷத்தை, ஆப்துயாம் - அ-
டைவேனோ, ஏகம் - (ஜ்ஞாநகர்மங்களுள்) ஒன்றான, தத் - அதை,
நிச்சய - நிச்சயித்து, வத - சொல்லுவாயாக.

தா த் ப ரீ ய ம்.

ஓ க்ருஷ்ணா, உன்வாக்யங்களில் சில, கர்மமே முக்யமென்கிற
அர்த்தத்தைப் போதிப்பதுபோலவும், வேறு சில, ஜ்ஞாநமே முக்-
யமென்கிற அர்த்தத்தைப் போதிப்பதுபோலவும், காணப்படு-
கின்றன. அதனால் நீ, என்புத்திக்கு மோஹத்தை யுண்டாக்கு-
கிறவன்போலக் காணப்படுகிறாய், ஓ க்ருஷ்ணா, நான் எதனால் மோ-
க்ஷத்தையடைவேனோ, அப்படிப்பட்டதாகிய ஒன்றை (ஜ்ஞாநகர்-
மங்களுள் ஒன்றை) நிச்சயித்து எனக்குச் சொல்லி, மோக்ஷமுண்-
டாகும்படி செய்யவேண்டுமென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

ஆனால், க்ருஹஸ்தர்களுக்கு ஸ்ரௌதகர்மம், ஸ்மார்த்தகர்மம்
என்கிற இரண்டோடுங் கூடின ஜ்ஞாநம் மோக்ஷசாதநமென்றும்,
ஸய்லானிகளுக்கு ஸ்மார்த்தகர்மமாத்ரத்தோடு கூடின ஜ்ஞாநம்
மோக்ஷசாதநமென்றும், பகவானானவர் சொல்லியிருந்தாரென்றும்,
அர்ஜுநன் பகவான் அதேவிதமாய்ச் சொன்னாரென்றறிச்சயித்துக்
கொண்டிருந்தானென்றும், சொல்லுதற்கு இடமில்லாமற்போவத-
னால், எல்லாருக்கும் ஸ்மார்த்தகர்மமாத்ரத்தோடுகூடின ஜ்ஞாநம்
மோக்ஷசாதநமென்று பகவான் சொன்னாரென்றும், அப்படியே அர்-
ஜுநனும் நிச்சயித்துக்கொண்டிருந்தானென்றும், சொன்னபகூத்-
திலும், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் கர்மமாத்ர ஸமுச்சயத்தைச் சொன்-
னாரென்கிறபோது நியோகித்தாரென்று சொல்லுதற்கு இடமில்லா-
மற்போவதனால்

“उद्दिष्टं त्वं हि साधुं न जानीष्यसि”

“தத்கிம்கர்மணி கோரோமாம்நியோஜயஸி”

(ஆனால், க்ருமமானதும், பயங்கரமானதும், ஆகிய கர்மத்-
தில் என்னை யேன் நியமிக்கிறாய்) என்று அர்ஜுநன் தன்னைக் கர்-
மத்தில் ப்ரவேசிக்கப் பண்ணினாரென்று நினைத்துக் கேட்பது சம்ப-
விக்காதானகையால், ஸமுச்சயம் படியாமற்போவதேயல்லாமல் இந்த

சுலோகார்த்தத்தாலும் ஸமுச்சயம் சம்பவிக்காதென்றும், அர்ஜு-
நனுடைய கேள்வி ஸமுச்சயத்துக்குத் தகுந்திருக்கவில்லையென்-
றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், பகவானுனவர் தெளி-
வாய்ச் சொல்லுகிறவராகையால், பகவானுனவர் ஸங்கீர்ணமான
சொற்களை (கர்மப்ராஸம்ஸாபரங்களும் ஜ்ஞாநப்ராஸம்ஸாபரங்களும்
ஆகியசொற்களை) சொல்லுகிறவர் அல்லவென்றும், அர்ஜுநன் மந்த-
புத்தியுள்ளவனாதலால், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவானுடைய வாக்யம் ஸங்கி-
ர்ணமா யிருக்கின்றதென்று நினைத்தானென்றும் தெரிந்துகொள்ள-
வேண்டும்.

மேலும், ஆனால் அர்ஜுநனை மந்தபுத்தியுள்ளவனுனால், என்-
புத்தியை மோஹிக்கப்பண்ணுகிறாயென்று கேட்பது எப்படி சம்ப-
விக்குமென்று கேட்பாயானால் சொல்லுகிறேன், கேள், அர்ஜுநன்
உண்மையாய், உன் வார்த்தைகள் என்னை மோஹிக்கப்பண்ணுமற்-
போனாலும், நீ மந்தபுத்தியுள்ளவனாகிய என் மோஹத்தைப்போக்-
கடிப்பதற்குப் ப்ரவர்த்தித்தபோதிலும், நான் மந்தபுத்தியுள்ளவனா-
கையால் நீ மோஹிக்கப் பண்ணுகிறவன்போலக் காணப்படுகிறா-
யென்று சொன்னானென்றும், ஆகையால் உண்மையாய் ஸ்ரீ க்ருஷ்-
ணபகவான் அர்ஜுநனை மோஹிக்கப்பண்ணவில்லையென்றும், தெ-
ரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், ஜ்ஞாநகர்மங்கள் ப்ராஸப்ர விரு-
த்தவ்ர்களானவை, (ஏககாலத்தில் ஆசரிக்கப்படுவதற்குக் கூடாத-
வை) ஆகையால், ஏககாலத்தில் ஒரு புருஷனால் செய்யத்தகுந்த-
வையல்லவாகையால், இந்த ஜ்ஞாநகர்மங்கள் இரண்டும் வேறு
வேறு புருஷர்களால் செய்யத்தகுந்தவையென்று நீ நினைத்தபகூ-
த்தில், அந்த இரண்டில் தகுந்ததாகிய ஒன்றை (ஜ்ஞாநத்தையாகி-
லும் கர்மத்தையாகிலும்) ஓ அர்ஜுநா, உனக்கு இது செய்யத்தகு-
ந்ததென்று, என்புத்தி என்ககதி, இந்தக்காலம், முகலானவைகளை
ஆலோசித்து எனக்கு போதித்தபகூத்திலும், உன்னால் போதிக்கப்ப-
ட்டதை நான் ஆசரித்து மோக்ஷமடைவேனென்று அர்ஜுநன்
கேட்டானென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஒருவேளை, பகவா-
னுனவர் கர்மகிஷ்ட்டையில் ஜ்ஞாநம் அப்ரதாநமாகவாகிலும், ப்ர-
தாநமாகவாகிலும் இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறபகூத்-
தில், அர்ஜுநன் ஜ்ஞாநகர்மங்களுள் ஒன்றைச் சொல்லுமென்று
கேட்பது (அதாவது ஒன்றைக்குறித்துக்கேட்பது) சம்பவிக்காதா-
கையால் கர்மகிஷ்ட்டையில் ஜ்ஞாநம் ப்ரதாநமாகவானாலும் அப்ரா-

தாமமாகவானாலும் இருக்கவேண்டுமென்று பகவான் சொல்லவில்லை யென்று அறியவேண்டும். மேலும், வருத்திகாரர், கர்மஜ்ஞாந சமுச்சயத்தை அங்கீகரித்தவர்களாகையால், அர்ஜுன எதை யோ ஒன்று சிறந்ததை நிச்சயித்துச் சொல்லென்று ஒன்றைக்குறித்துக் கேட்டகேள்வி தகுந்திருக்கின்றது என்பதற்கு பகவானானவர் ஜ்ஞாநகர்மங்களில் எதையோவொன்றை ஆசரிக்கக் கடவாயென்று சொன்னாரென்றும், இரண்டையும் ஆசரிக்கும்படி சொல்லவில்லையென்றும் சொல்லுவதற்கு இடமில்லை யென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

அர்ஜுநா, ௮ - ௨, ஸ்லோ - 3௦॥ ஐத்யூஹிஸ்யாஸ்யஸ்யே க்ருத்யஸ்யஸிவ்யஸ்யே”

“தர்மபாத்தியுத்தாச்ச்ரேயோந்யதக்ஷத்ரியஸ்யநவீத்யதே”

என்கிற வாக்யத்தால் கர்மத்தையே செய்யவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கையில், நீ சந்தேஹிப்பதற்குக் காரணமென்னவென்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் கேட்பாரோ என்னவோவென்று நினைத்து, சில இடங்களில் கர்மம் நல்லதென்றும், சில இடங்களில் ஜ்ஞாநம் நல்லதென்றும், சொல்லியிருக்கையால் எனக்கு சந்தேஹம் உண்டாயிருக்கின்றதென்றும், ஆகையால் என் சந்தேஹத்தைத்தீர்த்து, இந்த இரண்டில் எதனால் மோக்ஷமுண்டாகுமோ சொல்லென்றும், அர்ஜுநன் இந்த சுலோகத்தால் கேட்கிறானென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

௮ - ௨, ஸ்லோ - ௪2॥ க்ருத்யேவாநிஹரஸ்யே”

“கர்மண்யேவாதிகாரஸ்தே”

என்கிற சுலோகத்தால் கர்மத்திலேயே அதிகாரமென்றும்,

௮ - ௨, ஸ்லோ - ௪௩॥ ஸுத்யாஸ்யஸ்யஸ்யே”

“புத்தௌஸாரணமந்விச்ச”

என்கிற சுலோகத்தால் ஜ்ஞாநநிஷ்ட்டையை அவலம்பிக்க வேண்டியதென்றும் பகவான் சொல்லுதலால், கர்மஜ்ஞாநங்களிரண்டும் அவலம்பிக்கத் தகுந்தனவோ, ஜ்ஞாநம் மாதிரி அவலம்பிக்கத்தகுந்ததோ, (அல்லது) கர்மத்தை மாதிரி அவலம்பிக்கவேண்

டியதோ, என்கிற சந்தேஹமுள்ளவனும், அர்ஜுநன் இந்த சுலோகத்தால் கேட்கிறானென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், ஓ அர்ஜுநா, நான் உலகத்தில் எந்தப்புருஷனையும் மோசம்பண்ணுகிறவனல்லேன், இப்படிப்பட்ட நான், ப்ரியனும் பக்தனும் ஆகிய உன்னை எப்படி மோசம்பண்ணுவேன், என்னிடத்தில் மோசம்பண்ணத்தகுந்த அடையாளம்யாது, என்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் கேட்பாரோ என்னவோவென்று நினைத்து, அர்ஜுநன் இந்த சுலோகத்தால் கேள்விகேட்கிறானென்று அறியவேண்டும். மேலும், கர்மஜ்ஞாநங்களிரண்டும் பரஸ்பரவிருத்தமானவைகளாகையால் ஒரு புருஷனால் ஏககாலத்தில், ஆசரிக்கத்தகுந்தவை யல்லவென்றும், ஆகையாலேயே ஸமுச்சயத்தைச் சொல்லுவதற்கு இடமில்லையென்றும் அறியவேண்டும்.

மேலும், கர்மஜ்ஞாநங்களிரண்டும் வெவ்வேறுபலங்களை உண்டாக்குகின்றவை யாதலால், மோக்ஷரூபமான பலத்தைக்குறித்துக் கர்மத்தையாகிலும், ஜ்ஞாநத்தையாகிலும் அவலம்பிக்கக் கடவாயென்று சொல்லுவதற்கு இடமில்லையாதலால் விகல்பம்என்பது (இரண்டில் ஏதாமினும் ஒன்றை அவலம்பிப்பாயாகவென்று சொல்லுதல்) தகாதென்று அறியவேண்டும். மேலும், கர்மஜ்ஞாநவிஷ்ட்டைகள் ஒருபுருஷனாலேயே செய்யத்தகுந்தவையென்று சொன்ன பக்ஷத்தில், விகல்பஸமுச்சயங்களென்று சொல்லுதற்கு இடமில்லையாகையால், வெவ்வேறு புருஷர்களால் அநுஷ்ட்டிக்கத் தகுந்தவையென்று நினைத்து, இந்த இரண்டில் என்னால் அநுஷ்ட்டிக்கத் தகுந்தது எனவென்று அர்ஜுநன் கேட்டானென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ஸ்ரீபகவானுவாச - ஸ்ரீபகவான் சொன்னார்.

ஸ்ரீ|| ஸ்ரீ கீ ஸ்ரீ விஷ்ணுஸி|| புரா ஸ்ரீ க்ருஷ்ணயாஸ்ய||

ஜ்ஞாநயோகேநஸாங்க்யாநாப|| கர்மயோகேநயோகிநாம்|| 3||

“லோகேஸ்மிந்த்விவிதாநிஷ்ட்டா|| புராப்ரோக்தாமயாக||

ஜ்ஞாநயோகேநஸாங்க்யாநாப|| கர்மயோகேநயோகிநாம்||” ௩||

(இ - ள்.) அநக - பாபரஹிதனான ஓ அர்ஜுநா, புரா - பூர்வத்தில், அஸ்மிந் - இந்த, லோகே - லோகத்தில், மயா - என்னால், ஸாங்க்யாநாம் - ஆத்மாநாதம் விவேகமுள்ளவர்களுக்கு, ஜ்ஞாநயோ

கேச - ஜ்ஞாநயோகத்தாலும், யோகிராம் - கர்மடர்களுக்கு, கர்ம யோகேச - கர்மயோகத்தாலும், (அல்லது) கர்மமென்கிற உபாயத் தாலும், த்விவிதா - இரண்டுவிதங்களுள்ள, நிஷ்ட்டா - ஸ்த்திதி, ப்ரோக்தா - சொல்லப்பட்டது.

தா த் ப ர் ய ம்.

பாபாஹிதனான ஓ அர்ஜுனா, ஸ்ருஷ்டிகாலத்தின் ஆரம்ப த்தில் (அல்லது) இரண்டாவது அத்யாயத்தில், ஆத்மாநாத்மவிவே கம் உள்ளவர்களும், ப்ரஹ்மசர்யாஸ்ரமத்திலிருந்தே ஸ்வயவித்த வர்களும், வேதாந்தவாக்யங்களிலுள்ள தாத்பர்யத்தை நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டு ஆத்மதத்வத்தை அறிந்தவர்களும், பாமஹம்ஸ ஸ்வருபர்களும், ஆகிய ஸ்வாஸிகளுக்கு ஜ்ஞாநமென்கிற யோகத் தால் (ப்ரஹ்மத்தோடு சேர்க்கிற உபாயத்தாலும்) கர்மத்தைச்செ ய்து சித்தசுத்தியை யுண்டாக்கிக்கொண்டு, ஜ்ஞாநத்தைச் சம்பாதி துக்கொண்டு, அந்த ஜ்ஞாநத்தால் மோக்ஷத்தை அடையவேண்டு மென்கிற நினைப்பு உள்ளவர்களுக்கு (கர்மடர்களுக்கு) கர்மயோக த்தாலும், ப்ரஹ்ம நிஷ்ட்டையொன்றே இரண்டுவிதங்களா யிருக் கின்றதென்று நான் சொன்னேன் என்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

அர்ஜுநனுடைய கேள்வியைப்பற்றி ஆலோசிக்குமிடத்தில், கர்மஜ்ஞாந ஸமுச்சயத்தைச் சொல்லுவதற்கு இடமில்லாமற்போ வதே யல்லாமல், ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானுடைய மறுமொழியைப்பற்றி ஆலோசித்த பக்ஷத்திலும் கர்மஜ்ஞாந ஸமுச்சயத்தைச் சொல்லு வதற்கு இடமில்லையென்றும், பகவானுனவர் அர்ஜுநனுடைய கே ள்விக்குத்தகுந்த மறுமொழியையே சொல்லுகிறாரென்றும், தெரி ந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், இந்தசுலோகத்திலுள்ள முதல் இர ண்டடிகளாலும் லோகத்திலுள்ள த்னாவர்ணிகர்கள், (ப்ராஹ்மணர் கள், க்ஷத்ரியர்கள், வைசியர்கள் என்கிற மூவரும்) வேதசாஸ்திரங் களில் செய்யத்தகுந்ததென்று சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநத்தையாகி லும், கர்மத்தையாகிலும், செய்வதற்கு அதிகாரிகளென்று சொல் லப்பட்டதென்றும், அந்த மூவருக்கும் இரண்டுவிதங்களான மரி யாதை (ஸ்த்திதி) அல்லது அநுஷ்டாநக்ரமம். சொல்லப்பட்டதெ ன்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மேலும், ஆனால், பகவான்படைப்புக்காலத்தின் ஆரம்பத்தில், கர்மஜ்ஞாநங்களை போதிப்பதற்குக் காரணமென்னவென்று, சந்தே

ஹிக்ராமல், நாநாவிதமானவைகளும், ப்ரஹ்மலோக ப்ராப்திவரை க்கும் உள்ளவையும், ஆகிய ஐசுவரியங்கள் உண்டாகும்பொருட் டும், (அல்லது) சித்தசுத்தித்வாரா, மோக்ஷமுண்டாகும்பொருட் டும், ப்ரஹ்மலோக சம்பத்தைப்பார்க்கிலும் பெரிதான மோக்ஷம் நேரே உண்டாகும்பொருட்டும், சொன்னொன்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் படைப்புத்தொடக்கத்தில் வேதார்த்த சம்ப்ரதாபத்தை ஐசுவர்ய முண்டாகும்பொருட்டும், (அல்லது) க்ராமமாக மோக்ஷமுண்டாகும்பொருட்டும், நேரே மோக்ஷமுண்டாகும்பொருட்டும் சொன்னார் என்றாயல்லவா, அது தூர வகாஹம் (தெரிந்துகொள்வதற்குச் சிறிதும்கூடாது.) ஆகிய வேதார்த்தத்தை எப்படி சொல்ல நேரிட்டதென்று சந்தேஹிக்காமல், ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானானவர் சகலமும் தெரிந்தவரும், வேதஸூரியும், ஆகிய பரப்ரஹ்மமேபாதலால் வேதார்த்த சம்ப்ரதாயத்தைத் தெரி வித்தாரென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ஒருவேளை, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானானவர் பரப்ரஹ்மமே யானாலும் ஆகட்டும், அந்தபகவானால் அர்ஜுன் உபதேசத்தைப் பெறுவதற்குத் தகுந்தவன் எப்படி யாவானென்று சந்தேஹிக்காமல், பகவானானவர்,

“అసృ” “அசு”

(பாபரஹிதனே) என்று அழைத்ததனால் அர்ஜுன் பகவானால் உபதேசத்தைப் பெறுவதற்குத்தகுந்தவனெனயென்றும், ஆகையால் பாபரஹிதர்களானவர்களெல்லாரும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபான குருவினால் வேதார்த்தசம்ப்ரதாயத்தின்உபதேசத்தைப்பெறுதற்குத் தகுந்தவர்களாவார்களென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், அந்தக் கர்மஜ்ஞாநநிஷ்ட்டைகள் இரண்டில்பரமார்த்தவஸ்துவை (ப்ரஹ்மத்தைதெரிவிக்கிற) ஜ்ஞாநமே (அறிவே)யோகம்(ப்ரஹ்மத் தோடுசேர்ப்பது) என்றும், அந்த அறிவோடிருப்பதே ஜ்ஞாநநிஷ்ட்டையென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், ஆனால், ப்ரஹ்மத்தைத் தெரிவிக்கிற ஜ்ஞாநம் எப்படியுண்டாகும் என்பாயானால் சொல்லுகிறேன் கேள், சகல கர்மங்களையும்விட்டு, ப்ரஹ்மசர்யாய் ரமத்திலிருந்தே ஸர்யஸித்து, ஜபதபர்திகளால் பரவசத்வத்தையடையாமல், ப்ரவணமந நிதித்யாஸங்களால் வேதார்த்த வாக்யங்களில் நிச்சயித்துச் சொல்லப்பட்ட பாதத்வத்தை நன்றாய் தெரிந்து

கொண்டு ப்ரஹ்மத்திலேயே யிருப்பவர்களும், பாமஹம்ஸஸ்வ ரூபர்களும் ஆகியிருந்தபகஷ்த்தில் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநம் உண்டாகுமெ ன்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மேலும், வர்ணாகிரமங்களுக்குத் தகுந்தனவென்று சொல்லப் பட்ட யஜ்ஞம் முதலாயுள்ள கர்மங்களைப் பலாபேகைஷ்டியில்லாமல் செய்தபகஷ்த்தில், அப்யுதயம் உண்டாகுமென்றும், வர்ணாகிரமங்க ளுக்குத் தகுந்ததென்று சொல்லப்பட்ட கர்மம் அப்யுதயத்தையு ணடாக்குமாதலால் அந்தக் கர்மமே யோகம் (சாதநம்) என்றுசொ ல்லப்படுமென்றும், அந்தக் கர்மயோகத்தால் இருப்பதே கர்மநிஷ்ட டையென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், ஒரு புரு ஷன் ஒரு புருஷார்த்தத்தின்பொருட்டு ஜ்ஞாநகர்மங்களிரண்டை யும் செய்யவேண்டியதென்று பகவானாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணமூர்த்தி இ துவரைக்கும் இந்தக் கீதைகளில் சொல்லியிருந்தாலும், இனிமேல் சொல்லவினைத்தாலும், வேதங்களிலும் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், தமக்கு சிஷ்யனும், ப்ரியனும் ஆகிய அர்ஜுநனுக்கு ஜ்ஞாநகர்மங்க ளிரண்டும் வெவ்வேறு புருஷர்களால் அதாவது சித்தசுத்தியுள்ள வர்களாலும், சித்தசுத்தியில்லாதவர்களாலும் செய்யத்தகுந்தவை யென்று எப்படி சொல்லுவார். சொல்லமாட்டார். ஆகையால், (ஜ்ஞாநம் சித்தசுத்தியுள்ளவர்களால் மாத்திரமே அநுஷ்டிப்க்கத் தகுந்ததென்றும், கர்மம் சித்தசுத்தியில்லாதவர்களால் மாத்திரமே அநுஷ்டிப்க்கத்தகுந்ததென்றும், சொல்லுதலால்) ஜ்ஞாநகர்மங்களு க்கு ஸமுச்சயத்தைச் சொல்லுவதற்கு இடமில்லையென்று அறிய வேண்டும்.

மேலும், ஆனால், ஜ்ஞாநகர்மங்களிரண்டும் ஒரு புருஷனாலே யே அநுஷ்டிப்க்கத் தகுந்தவையாயிருந்தபகஷ்த்தில், அர்ஜுநன் சிஷ்யனும் ப்ரியனும்ஆகியிருந்ததலால், பகவானானவர் வேறுவிதமா கச் சொல்லுதற்காகிலும், இவனுக்கு நாம் சொல்லவேண்டியது யா துக்கென்று உபேகைசெய்வதற்காகிலும் தகுந்த காரணமில்லையா தலால்ஜ்ஞாநகர்மங்களிரண்டும் ஒரு புருஷனாலேயே அநுஷ்டிப்க்கத் தகுந்தவையென்றும், ஜ்ஞாநகர்மங்களிரண்டும் ஒரு புருஷார்த்தத் தையே உண்டாக்குமென்றும், அர்ஜுநனுக்கு உபதேசிப்பாரேய ன்றி, சிஷ்யனும் ப்ரியனும் ஆகாதவனுக்குச் சொன்னாற்போல ஸாங்க்யர்களுக்கு ஜ்ஞாநநிஷ்டை யென்றும் யோகிகளுக்குக் கர்மநிஷ்டை யென்றும், (அதாவது - ஜ்ஞாநகர்மங்க ளிரண்டும்

வெவ்வேறு புருஷர்களால் செய்யத்தகுந்தவை பென்று) சொல்லி யிருக்கமாட்டார். ஆகையால், (ஸாங்க்யர்களுக்கு ஜ்ஞாநநிஷ்ட்டையென்றும், யோகிகளுக்குக் கர்மநிஷ்ட்டையென்றும் பகவான் சொல்லுதலால்) கர்மஜ்ஞாநஸமுச்சயம் என்பதற்கு இடமில்லையென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ஆனால், அர்ஜுன் ஒவ்வொரு காரியத்தையும் நன்றாய் விசாரித்துச் செய்கிறவனாதலால், இவன் ஜ்ஞாநகர்மங்களிரண்டையும் கேட்டபிறகு, ஜ்ஞாநகர்மங்களிரண்டும் வெவ்வேறு புருஷர்களால் அநுஷ்ட்டிக்கத் தகுந்தவைபான பகஷத்தில், இந்த இரண்டையும் பகவான் எனக்கு ஏன் உபதேசிக்கிறார், உபதேசிக்கமாட்டார். ஆகையால், (ஜ்ஞாநகர்மங்களிரண்டையும் உபதேசித்தலால்) இந்த இரண்டையும் செய்யவேண்டியதே யல்லாமல் இரண்டில் ஏதோ வொன்றைச் செய்யவேண்டிய தல்லவென்று ஆலோசித்து, ஜ்ஞாநகர்மங்களிரண்டையும் ஆசரிப்பானென்றும், அர்ஜுனைப் பார்க்கிலும் வேறானவர்கள் ஜ்ஞாநகர்மங்களிரண்டும் வெவ்வேறு புருஷர்களால் அநுஷ்ட்டிக்கத் தகுந்தனவென்று பகவான் சொன்னாரென்று நினைத்துக்கொண்டு, சிலர் கர்மத்தையும் வேறு சிலர் ஜ்ஞாநத்தையும் அநுஷ்ட்டிப்பார்களென்றும், நமக்கு சிஷ்யனும் ப்ரியனும் ஆகிய அர்ஜுனைக்கு மாத்திரம் தெரிந்துகொள்வதற்குச் சக்தியுள்ள தல்லவாவென்றும், அந்நியருக்கு அப்படிப்பட்ட சக்தியில்லாமற்போனாலும் போகட்டும் என்றும் நினைத்து, பகவானானவர் ஸாங்க்யர்களுக்கு ஜ்ஞாநநிஷ்ட்டையென்றும், யோகிகளுக்குக் கர்மநிஷ்ட்டையென்றும் சொன்னார் என்பாயானால், இப்படி சொல்லுதல்தகாது, ஏனென்றால், சகலலோகங்களுக்கும் பாமாப்தனாவனும், பகவானும் ஆகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணமூர்த்திக்கு அர்ஜுனைடத்தில் மாத்திரம் மிகவும் அன்பு உண்டென்றும், மற்றவர்களிடத்தில் அன்பில்லையென்றும், சொன்னது போலாகும். அப்படி யாகையால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் எல்லாருக்கும் ஆப்தர் (இஷ்டர்) ஆகாமற் போகவேண்டியவரும். அப்படி யாகுமானால் இந்த கீதாசாஸ்திரம் அப்ரமாணமாய்ப் போகுமாதலானும், பகவானாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணருக்கு ப்ரியாப்ரியங்கள் உண்டென்று சொன்ன பகஷத்தில்,

ஸ - 63, "ஜ்ஞா - 211 ஸமஸர்வீஷுதிஷ்டம்"

"ஸமம்ஸர்வேஷுதிஷ்டந்தம்"

உ - 3, ஸ்லோ || 8 || “ நக் ருணமநாரஹீ ”

“ நகர்மணமநாரம்பாத் ”

என்கிற சுலோகம் முதற்கொண்டு,

உ - 3, ஸ்லோ || 9 || “ மோஹம்நாரஹீ ”

“ மோகம்பார்த்தஸஜீவதி ”

என்கிற சுலோகம்வரைக்கும் உள்ள சுலோகங்களால் சொல்லப்போகிறாரென்றும், பரிசுத்தமான சித்தத்தையுடைய ஜ்ஞாநிக்குக்கர்மத்தால் அபேக்ஷிக்கத்தகுந்தது எதுவுமில்லையென்றும்,

உ - 3, ஸ்லோ || 10 || “ யஸ்த்வாத்மரஹீரவஸ்யாத் ”

“ யஸ்த்வாத்மரஹீரவஸ்யாத் ”

என்கிற சுலோகம் முதற்கொண்டு இரண்டு சுலோகங்களால் சொல்லப்போகிறாரென்றும்,

உ - 3, ஸ்லோ || 11 || “ தஸ்த்வாத்மரஹீரவஸ்யாத் ”

“ தஸ்த்வாத்மரஹீரவஸ்யாத் ”

என்கிற சுலோகம் முதற்கொண்டு,

உ - 3, ஸ்லோ || 12 || “ மோஹம்நாரஹீ ”

“ மோகம்பார்த்தஸஜீவதி ”

என்கிற சுலோகம்வரைக்கும் உள்ள சுலோகங்களால், கர்மம்ஸம்ஸாரபந்தத்துக்கே காரணமானாலும், பலாபேக்ஷையில்லாமல் செய்யப்பட்ட பக்ஷத்தில், சித்தசுத்தித்வாரா, ஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்கி, அந்தஜ்ஞாநத்தால் மோக்ஷத்தையுண்டாக்குமென்கிற விஷயம் சொல்லப் போகிறாரென்றும்,

உ - 3, ஸ்லோ || 13 || “ மோஹம்நாரஹீ ”

“ மோகம்பார்த்தஸஜீவதி ”

என்கிற சுலோகத்தால் அர்ஜுனன் கேள்வி கேட்கும்படி செய்து, அந்த சுலோகம்முதற்கொண்டு இந்த மூன்றாவது அத்தியாயம் முடிக்கிறவரைக்கும் உள்ள சுலோகங்களால் கர்மயுக்தர்களை பலாபிலாஷையோடு செய்த பக்ஷத்தில், சித்தசுத்தியுண்டாகாதென்றும், பலாபிலாஷையில்லாமல் செய்த பக்ஷத்தில் சித்தசுத்தியுள்

ளவனாகி ஜ்ஞாநாதிகாரி யாவானென்றும் சொல்லப்போகிறு ரென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மேலும், ஓ அர்ஜுநா, இப்பொழுது நீ, என்புத்தி ஹீநத்தால் எனக்குத் தெரியவில்லையென்று சொல்லுவது யுத்தமாகவே யிருக்கின்றதென்றும், நான் சொன்னவிஷயம் உனக்கு புத்திஹீநத்வம் உண்டாயிருப்பதனாலேயே தெரியவில்லை யென்றும், ஆகையால் உன்வித்யை, உன்புத்தி, உன்சக்தி, உன் நிலைமுதலானவற்றை ஆலோசித்துப் பார்க்கும்போது உனக்குக் கர்மத்திலேயே அதிகாரமுள்ளதேயன்றி ஸந்த்யாஸத்தில் அதிகாரமில்லை யென்றெண்ணி,

அ - ௨, ஸ்ரீ || ௪௨ || “ஃ ரு ஸீவாதிசுரஸீ”

“கர்மணயேவாதிகாரஸ்தே”

(உனக்குக் கர்மத்திலேயே அதிகாரம்) என்று சொன்னபோதிலும், சித்தசக்தித்வாரா ஜ்ஞாநம் சித்திக்கும்பொருட்டுக் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டியதென்றும், பலாபேகையால் கர்மத்தைச் செய்யக்கூடாதென்றும் தெரிவிக்கும்பொருட்டு,

அ - ௨, ஸ்ரீ || ௪௩ || “யுஹோஃரணஸுநிஷ்புஷ்யஸாஃஸுஸாஸ”

“புத்தௌஸாணமர்விச்சக்ருபணாபலஹேதவ”

என்று சொன்னேனேயன்றி, கர்மத்தைவிட்டு, புத்தியையே (ஜ்ஞாநத்தையே) ஆசிரியிப்பாயென்று சொல்லவில்லையென்றும், மேலும், ஜ்ஞாநகர்மங்களிரண்டையும் ஆசரிப்பானென்று சொல்லவில்லை யென்றும் தெரிவித்துக்கொண்டு,

அ - ௨, ஸ்ரீ || ௪௪ || “ஸு ஸீவாஃஸாஸாஃஸுஸாஸுஸாஸுஸ”

“ஸுஸுஸுஸ”

“ஏஷாதேபிஹிதாஸாங்க்யேபுத்திர்யோகேத்விமாம்ஸுருணு”

என்கிற சுலோகம் முதலாயுள்ள சுலோகங்களால் சொல்லப்பட்ட விஷயத்தையே (அதாவது ஜ்ஞாநகர்மங்களிரண்டும் வெவ்வேறு புருஷர்களாலேயே செய்யத்தகுந்தவை யென்கிற விஷயத்தையே) பகவானான ப்ரீக்ருஷ்ணர் மறுபடியும் இந்த சுலோகம் முதற்கொண்டு சொல்லத் தொடங்கினாரென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும்,

“ ௧ || ஸு || தமேவையே கம்விஜாநகரம் துநமந்யவாஹோவிஸும்கத ||

௨ || ஓம தீபம் துநமந்யவாஹோவிஸும்கத ||

3 || தமேவையே கம்விஜாநகரம் துநமந்யவாஹோவிஸும்கத ||

௪ || தமேவையே கம்விஜாநகரம் துநமந்யவாஹோவிஸும்கத ||

௫ || தமேவையே கம்விஜாநகரம் துநமந்யவாஹோவிஸும்கத ||

நாநுதத்தியாயாந்பஹுஸ்பதாந்வாசோவிக்லாபந்ஹிதத் ||

ஸ்ருதி || ௧ || தமேவையே கம்விஜாநகரம் துநமந்யவாஹோவிஸும்கத ||

௨ || தமேவையே கம்விஜாநகரம் துநமந்யவாஹோவிஸும்கத ||

பரஸ்தாத ||

௩ || தமேவையே கம்விஜாநகரம் துநமந்யவாஹோவிஸும்கத ||

௪ || தமேவையே கம்விஜாநகரம் துநமந்யவாஹோவிஸும்கத ||

௫ || தமேவையே கம்விஜாநகரம் துநமந்யவாஹோவிஸும்கத ||

நாநுதத்தியாயாந்பஹுஸ்பதாந்வாசோவிக்லாபந்ஹிதத் ||

௧ || (அவன் ஒருவனையே ஆத்மாவாகத்தெரிந்துகொள்ளுங்கள், இதரமான வாக்குக்களை விட்டுவிடுங்கள். || ௨ || ஒம் என்று ஆத்மாவை த்யானம் பண்ணுங்கள், ப்ரஹ்மோபதேசாதந்தரத்தில் அஜ்ஞாநத்துக்கு அக்கரையாயிருக்கிற ப்ரஹ்மத்தை யடைவதற்கு உங்களுக்குத் தடையில்லாமற் போகக்கடவது. || ௩ || தமேவையே கம்விஜாநகரம் துநமந்யவாஹோவிஸும்கத || ௪ || தமேவையே கம்விஜாநகரம் துநமந்யவாஹோவிஸும்கத || ௫ || தமேவையே கம்விஜாநகரம் துநமந்யவாஹோவிஸும்கத ||) என்கிற சுருதி வாக்கியங்களால் படைப்புக்காலத்தின் ஆரம்பத்தில் பகவானும், வேதரூபியும் ஆகிய க்ருஷ்ணமூர்த்தியானவர், ஜ்ஞானிகளுக்கு ஜ்ஞானயோகத்தால் நிச்சயத்வத்தை யடைந்திருப்பதைத் தெரிவித்தாரென்றும்,

கக்கடவாய், அந்தப் புண்யகர்மங்கள் உன்னால் செய்யத்தகுந்தவை) என்கிற சுருதிவாக்கியங்களால் க்ருஹஸ்தர்களுக்கு ஸ்ரோதஸ்மார்த்த கர்மவிஷ்டை தகுந்ததென்று தெரிவிக்கப்பட்டதென்றும், அறியவேண்டும்.

மேலும், பூர்வாத்யாயத்தில் கர்மஜ்ஞாந யோகங்களிரண்டும் பரஸ்பரநிரபேக்ஷங்களாய் (ஒன்றின் சம்பந்தம் ஒன்றுக்கு இல்லாதவகையாய்) மோக்ஷசாதகங்களாகுமென்று பகவானுனவர்தொல்லியிருந்த பக்ஷத்தில், இவ்விரண்டில் எதுசிறந்ததோ அதைச் சொல்லக்கடவீரென்று அர்ஜுனன் கேட்டகேள்வி ஸங்கதமாயிருக்குமென்றும், விசாரிக்கையில் அப்படி சொல்லவில்லையென்றும், கர்மஜ்ஞாநங்களிரண்டினாலும் ப்ராஹ்மரிஷ்ட்டையொன்றே இரண்டுவிதங்க னுள்ளதாயிருக்கின்றதென்று சொல்லப்பட்டதென்றும், மேலும், அவ்விரண்டில் ஒன்றாகிய கர்மயோகம் ஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்கி, அந்தஜ்ஞாநத்தவாரா மோக்ஷத்தையுண்டாக்குவது ஆகையால் அப்ரதாநமானதென்றும், ஜ்ஞாநம் சாக்ஷாத் தாய் மோக்ஷத்தையுண்டாக்குவதாகையால் ப்ரதாநமானதென்றும் சொல்லப்பட்டதென்றும், மேலும், பரிசுத்தமான அந்தக்கரணமுள்ளவர்களுக்கு ஜ்ஞாநயோகம் அநுஷ்டிக்கத் தகுந்ததென்றும், அபரிசுத்தமான அந்தக்கரணமுள்ளவர்களுக்கு (சித்தசுத்தி யில்லாதவர்களுக்கு) சித்தசுத்தி யுண்டாகிறவரைக்கும் கர்மயோகம் அநுஷ்டிக்கத் தகுந்ததென்றும் சொல்லப்பட்டதென்றும், ஆகையாலேயே இந்த சுலோகத்தால் பகவானுனவர் கர்மஜ்ஞாநயோகங்கள் வெவ்வேறு புருஷர்களால் அநுஷ்ட்டிக்கத் தகுந்தவையென்கிற அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கிறான்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

శ్లో॥ నక రణామనానంభా । నైష్కర్మింపురుషాశ్చ తే ।

నచనన్న సనాదేవ । సిద్ధిసమగిచ్చతి ॥

४॥

நகர்மனா மகாரம்பாந் | நைஷ்கர்மயம்புருஷோ஽நுதே |
நசஸந்யஸநாதேவ | ஸித்திம்ஸமதிசுச்சதி ||

॥

(இ - ள்.) புருஷஃ - நான், கர்மனாம் - யஜ்ஞாதிகர்மங்களு
டைய, அராம்பாத் - செய்யாமையால், நைஷ்கர்மயம்-ப்ரஹ்மஸ்வ
ரூபாநுபவத்தை, (மோக்ஷத்தை), நாய்ந்துதே-அடையமாட்டான்,
ஸ்யஸநாதேவ - கர்மங்களை விடுவதனாலேயே, ஸித்திம் - கார்ய
சித்தியை (மோக்ஷத்தை), நசஸமதிசுச்சதி - அடையமாட்டான்.

தா த் ப ரீ ய ம்.

ஓ அர்ஜுனா, பலத்தைவிரும்பாமல் கர்மங்களைச் செய்த பகஷ்த்தில், அந்தக்கர்மங்கள் சகலபாபங்களையும் போக்கடித்து, சித்தசுத்தியையுண்டாக்கி ஜ்ஞாநத்தை) உண்டாக்குகின்றது, ஆகையால், லோகத்தில் எவன் மோக்ஷத்தைவிரும்புகிறானோ, அப்படிப்பட்டவன் பலத்தைவிரும்பாமல் கர்மங்களைச் செய்தே தீரவேண்டும். கஷ்டமென்று சோம்பலால் கர்மங்களைச் செய்யாமல்போன பகஷ்த்தில், மோக்ஷத்தை யடையமாட்டான், மேலும், கர்மங்களைச்செய்யாமல் விடுவதினாலேயே மோக்ஷமுண்டாகுமென்று நினைக்கிற யோ என்னவோ, அப்படி நினைக்கக்கூடாது. மோக்ஷோபயோகியான ஜ்ஞாநமுண்டானபிறகே கர்மத்யாகம் மோக்ஷஹேதுவாகுமேயல்லது, அந்த ஜ்ஞாநமில்லாதபோது கர்மத்யாகம் மோக்ஷஹேதுவாகாது, ஆகையால் புருஷன்|கர்மத்யாகத்தைச்செய்த மாத் திரத்தினாலேயே மோக்ஷத்தை யடையமாட்டா னாகையால், மோக்ஷத்தை யடைவதற்குக் கர்மங்களைச்செய்தே தீரவேண்டுமென்று தாத்பர்யம்.

சங்நாபாஷ்யம்.

பகவானுவர், சாக்ஷாததாய், ஜ்ஞாநம் மோக்ஷசாதநமென்றும், பலத்தை விரும்பாமற்செய்த கர்மம் க்ரமக்ரமமாய் மோக்ஷசாதநமாகுமென்றும், சொல்லுதலால், அர்ஜுநனுக்குக் கர்மத்தைப்பார்க்கிலும் ஜ்ஞாநமே சிறந்ததென்று காணப்பட்டது. ஆகையால் அர்ஜுநன் தனக்குத்தோன்றின விஷயம் சரியோ, சரியல்லவோவென்று சந்தேஹித்து, ஓ க்ருஷ்ணா, கர்மத்தைப்பார்க்கிலும் ஜ்ஞாநமே சிறந்ததென்று நீ சொன்னசொற்களால் தோன்றுகின்றதே, அப்படி ஜ்ஞாநமே சிறந்ததான பகஷ்த்தில் ஜ்ஞாநத்தை அவலம்பிக்கக்கடவாயென்று சொல்லாமல் கர்மத்தையே செய்யென்று ஏன் சொல்லுகிறாயென்று தன்சந்தேஹம் நீங்கும்பொருட்டுக்கேட்டானல்லவா, அந்தக்கேள்வியில் கர்மத்தைப்பார்க்கிலும் ஜ்ஞாநமே சிறந்தது, என்று அர்ஜுநனுக்குத் தோன்றினவிஷயம்; பகவானுக்கும் சம்மதமா, அல்லவா என்று விசாரிப்போம்,

ஸ - 3, ஜ்ஞ - ௧॥ “ஐயஸீதீதீ ரூபீ”

“ஜ்யாயஸீதேத்கர்மணஸ்தே”

என்று அர்ஜுநன் கேட்டகேள்விக்குத் தகுந்தசமாதானத்
தைச் சொல்லாமல்,

அ - 3. ஸ்லோ - 3 || “ஸ்ரீ ஸ்ரீ விஷ்ணுநமஸு”

“லோகேஸ்மிந்த்விவிதாநிஷ்ட்டா”

(லோகத்தில் இரண்டுநிஷ்ட்டைகள் என்னால் சொல்லப்பட்டன.) என்று க்ருஷ்ணபகவான் சொல்லி, ஜ்ஞாநத்தைக்குறித்து ஒன்றுஞ் சொல்லாமல்போவதனால் கர்மத்தைப்பார்க்கிலும் ஜ்ஞாநம் சிறந்ததென்று அர்ஜுநனுக்குத் தோன்றினவிஷயம் பகவானுக்கும் சம்மதமானதேயென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

அ - 3. ஸ்லோ - 3 || “ஜ்ஞானயோகீநஸாஹ்யநாமிக் ரூபயோகீந
யோகிநாமி”

“ஜ்ஞானயோகேநஸாங்க்யாராம்கர்மயோகேநயோகிநாம்”

என்கிற சுலோகத்தால் ஜ்ஞாநநிஷ்ட்டை ஸந்த்யாஸிகளுக்கென்றும், கர்ம நிஷ்ட்டை யோகிகளுக்கென்றும் வெவ்வேறாகப் பிரித்து கர்மஜ்ஞாநநிஷ்ட்டைகளில் அதிகாரிகள் பிந்தர்கள் என்று சொல்லுதலால் ஸந்த்யாஸிகளுக்கே ஜ்ஞாநநிஷ்ட்டை அநுஷ்ட்டிக்கத் தகுந்ததென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், அப்படியல்லாத பக்ஷத்தில் (ஜ்ஞாநம் ஸந்த்யாஸிகளாலேயே அநுஷ்ட்டிக்கத் தகுந்ததல்லாத பக்ஷத்தில்) பகவானானவர் ஜ்ஞாநத்தில் ஸந்த்யாஸிகளுக்கு அதிகாரமென்றும், கர்மத்தில் யோகிகளுக்கு அதிகாரமென்றும் சொன்ன விபாகவசரத்துக்கு விரோதம் சம்பவிக்குமாதலால், ஜ்ஞாநம் ஸந்த்யாஸிகளாலேயே அநுஷ்ட்டிக்கத் தகுந்ததென்றும், ஜ்ஞாநம் கர்மத்தைப்பார்க்கிலும் சிறந்ததென்று அர்ஜுநனுக்குத் தோன்றினவிஷயம் பகவானுக்கும் சம்மதமாயிருக்கிறதென்றும் அறியவேண்டும். மேலும், இதுவெல்லாம் கர்மஜ்ஞாநநிஷ்ட்டைகளைப் பிரித்துச் சொல்லுதலால், சித்தமானதென்று அறியவேண்டும். ஆனால், அப்படி விபாகவசரானுஸாரமாக ஜ்ஞாநமே சிறந்ததான பக்ஷத்தில், அர்ஜுநனுக்கும் கர்ம ஸந்த்யாஸிபூர்வகமான ஜ்ஞாநநிஷ்ட்டையிலேயே அதிகாரம் உண்டாகலாமல்லவா, என்கிற ஆக்ஷேபத்துக்கு இடமில்லாம விருக்கும் பொருட்டு, பகவானானவர் ஜ்ஞாநம் சிறந்ததென்று அறிந்தும் ஜ்ஞா

நத்தை அவலம்பிக்கக்கடவையென்று சொல்லாமல், பந்தகாரணமான கர்மத்தையே செய்யென்று எனக்குக் கட்டளையிடுகிறால்லவா, என்றுவிசாரப்படுகிறவனும், கர்மங்களில்லாமலே சிவவனுதிகளாலே ஜ்ஞாநமுண்டாகும் என்கிற மதத்தை அவலம்பித்து, கர்மத்தைச் செய்யமாட்டேனென்று எண்ணிக்கொண் டிருப்பவனும் ஆகிய அர்ஜுனனே நோக்கி, பகவானுவா அவன் கருத்தை யறிந்து, தையுள்ளவனாய், ஐயோ, கர்மாதிகாரியான அர்ஜுனன் கர்மத்யாகம் செய்வானுல கெட்டுப் போவானெயென்று நினைத்து, அர்ஜுனன் கர்மத்யாகம் செய்யாதிருக்கும் பொருட்டு,

“ नक्षत्रान्यनारोहणम् ”

“ நகர்மனாமரம்பாத் ”

(கர்மங்களைச் செய்யாதிருத்தலால் மோக்ஷம் சித்திக்கமாட்டாது.) என்று சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ஸ்வாஸிகளுக்கு ஜ்ஞாநம், யோகிகளுக்குக் கர்மம் என்கிற விபாகவசம்பலத்தால், முன்னே சொன்னபடியே ஜ்ஞாநகர்மங்களிரண்டுக்கும் ஸமுச்சயமில்லாத பக்ஷத்தில் விகற்பமுண்டென்று சொல்லலாம். அதாவது - ஜ்ஞாநமாகிலும், கர்மமாகிலும், ஸ்வதந்தரமாகவே புருஷார்த்தத்துக்கு (மோக்ஷத்துக்கு) ஹேதுக்களென்று சொல்லவேண்டிவரும். இப்படி சொல்லாதபக்ஷத்தில், கர்மம்போலவே ஜ்ஞாநமும் புருஷார்த்தத்தை (மோக்ஷத்தை) சாதிக்காதென்று சொல்லவேண்டிவரும் என்கிற ஆகேஷ்யமுண்டாகுமல்லவா, அதற்கு சமாதானமென்னவென்று கேட்பாயானால் சொல்லுகிறேன் கேள், ஜ்ஞாநகர்ம நிஷ்ட்டைக் கிரண்டும் பரஸ்பரவிருத்தங்களாகையால் ஒரோதரமாக, ஒருபுருஷனால் செய்யவொண்ணாதவைக ளாகையாலேயே, பரஸ்பரம் அபேக்ஷையிலாதவையாயிருப்பதனால், ஜ்ஞாநம் எப்படி மோக்ஷத்தைத் தருமோ, கர்மமும் அப்படியே மோக்ஷத்தைத் தரும் என்று நினைக்கக்கூடாது. ஏனென்றால், கர்மநிஷ்ட்டை ஜ்ஞாநநிஷ்ட்டைக்குக்காரணமாய் ஜ்ஞாநாத்வாரா மோக்ஷத்தைத் தருமேயெனறி ஸ்வதந்தரமாய் மோக்ஷத்தைத் தரமாட்டாதாகையால் என்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ஆனால், கர்மநிஷ்ட்டையும் ஜ்ஞாநநிஷ்ட்டையும், ஆகிய இரண்டினுள்ளும், நிச்சலதவத்தையடைந்திருத்தல் என்கிற ஸாம்யம்

உண்டாயிருக்கையால், கர்மநிஷ்டை எப்படி ஸ்வதந்த்ரமாகப் புருஷார்த்தஹேதுவாகாதோ, அப்படியே ஜ்ஞாநநிஷ்டையும்கூட, புருஷார்த்தத்துக்கு ஹேதுவல்ல, ஆகையால் ஜ்ஞாநகர்மங்களுக்கு ஸமுச்சயத்தைச் சொல்லுதல் உசிதமாயிருக்கிறதல்லவா, என்று ஆக்ஷேபிக்காமல், கர்மம்போலவே ஜ்ஞாநமும் இதாஸஹாயமுள்ளதாய் புருஷார்த்த ஹேதுவாக மாட்டாதென்றும், மற்றென்னவென்றால், ரஜ்ஜுதத்வஜ்ஞாநம் (கயிற்றில், இதுசர்ப்பமல்ல, கயிறேயென்கிற யதார்த்தஜ்ஞாநம்.) உண்டானபிறகு, பலசித்தியில் (பயகம்பாதினைப் போக்கடிப்பதில்) இதாஸஹாயத்தை அபேக்ஷிக்காமல் எப்படிதானே ஹேதுவாகுமோ, அப்படியே ஜ்ஞாநநிஷ்டையும்கூட இதாஸஹாயத்தை அபேக்ஷிக்காமல், கர்மநிஷ்டையென்கிற உபாயத்தால் அடையப்பட்ட ஸ்வரூபமுள்ளதாய் ஸ்வதந்த்ரமாகவே மோக்ஷசாதநமாகிறதென்றும், ஜ்ஞாநஹீநனவன் ஜ்ஞாநமுண்டாகிறவரைக்கும் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டியதேயல்லாமல் கர்மத்தை விடக்கூடாதென்றும் தெரிவிக்கும்பொருட்டுப் பகவானவர இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மேலும், ஆனால், ப்ரக்ருதத்திலயுத்தகர்மம் ஒன்றேயல்லவா, அர்ஜுநனுக்குச் செய்யத்தகுந்ததாயிருக்கின்றது. அப்படி யிருக்கையால், யுத்தகர்மத்தைச் செய்யாமற்போவதனால் நீ நைஷ்கர்மத்தை அடையமாட்டாய் என்று அர்ஜுநனுக்கு சொல்லவேண்டியிருக்க,

“**நக்ருதமநாஸநா**” “**நகர்மனாமநாரமபாத்**”

என்று பஹுவசநத்தால் கர்மங்களெல்லாவற்றையும் என் சொல்லவேண்டும், என்றால்,

“**ஸ்ரீ || யஸ்ய ஸ்வரூபம்**” “**யஸ்யசைதத்தகர்மம்**”

(எவனுக்கு எந்தக்கர்மம் ப்ரக்ருதமோ அதைக்குறித்தே சொல்லவேண்டும்.) என்கிற சுருதியிற்போலவே இவ்விடத்திலும் க்ரியமான வஸ்து விஷயத்தையே (ப்ரக்ருதகர்மத்தையே) சொல்லவேண்டுமேயன்றி, எல்லாக் கர்மங்களையும் என் சொல்லவேண்டுமென்று நினைக்காமல்,

“ॐ” “கர்மணம்”

(கர்மங்களுடைய) என்கிற பஹுவசுநத்தால் எல்லாக் கர்மங்கள் என்றும், அவை நித்யநைமித்திக பேதத்தால் இரண்டுவிதங்களான யஜ்ஞாதிகளென்றும் சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்த ஜம்மத்திலாயினும் பூர்வஜம்மத்திலாயினும் பலத்தை விரும்பாமற் செய்தகர்மங்கள் சித்தசுத்தியையுண்டாக்கி, ஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்குகின்றனவென்றும், அந்த ஜ்ஞாநத்தினாலேயே மோக்ஷமுண்டாகின்றதேயன்றி, ஜ்ஞாநமில்லாமலே கர்மங்களைச் செய்யாமல் விட்டுவிட்ட மாத்திரத்தினால் மோக்ஷமுண்டாகாதென்றும், மோக்ஷோபயோகியாகிய ஜ்ஞாநமுண்டாவதற்குச் சித்தசுத்தி காரணமென்றும், அந்தச் சித்தசுத்தி யுண்டாவதற்குப் பலாபேகையில்லாமற்செய்த கர்மங்கள் காரணங்களென்றும், அதனால் கர்மங்களைச் செய்தே தீரவேண்டுமென்றும் அறியவேண்டும்.

மேலும், ப்ரஹ்மசாரிகள் சிலர் ஜ்ஞாநிகளாகி, ஸ்யஸிக்கிராகளல்லவா, அவர்களுக்கு யஜ்ஞாநிகர்மங்களில் அதிகாரமில்லாதபோது, கர்மாநுஷ்ட்டாநமும், அதனால் சித்தசுத்தியும் உண்டாகாதல்லவா, சித்தசுத்தியில்லாமலே ஜ்ஞாநிகளாகி எப்படி ஸ்யஸிக்கிரார்கள் என்று கேட்பாயோ என்னவோ, ப்ரஹ்மசாரிகளும் இந்த ஜம்மத்தில் யஜ்ஞாநிகளைச்செய்யாதிருந்தாலும், இப்பொழுது ஜ்ஞாநிகளாகி ஸ்யஸித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களாகையால், பூர்வஜம்மத்தில் செய்திருக்கிறார்களென்றே சொல்லவேண்டும். இல்லாமற்போனால் எப்படி ஜ்ஞாநிகளாவார்கள். மேலும் யஜ்ஞேதரங்களும் சித்தசுத்திக்குக் காரணங்களும் ஆகியசிலகர்மங்கள் (ஆசிரமகர்மங்கள்) ப்ரஹ்மசாரிகளுக்குத் தகுந்தவையாயிருக்கின்றன ஆகையால், அவர்கள் அந்தக்கர்மங்களை இந்தஜம்மத்திலும் செய்யலாம், அப்படி இந்த ஜம்மத்திலும் பூர்வ ஜம்மத்திலும் செய்யப்பட்ட கர்மங்களால் சித்தசுத்தியும், அதனால் ஜ்ஞாநமும் உண்டானதினாலேயே அவர்கள் ஸ்யஸிக்கிரார்களேயன்றி, கர்மாநுஷ்ட்டாநமில்லாமலேஜ்ஞாநிகளாகி ஸ்யஸிப்பவர்கள் அல்லரென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், ஆனால், ப்ரஹ்மசாரிகளுக்கு அப்படியாகலாம், க்ருஹஸ்தத் முதலானவர்களுக்கு இந்த ஜம்மத்தில் செய்யப்பட்டகர்மங்கள் அப்படி ஜ்ஞாநகாரணங்கள் அல்லவென்று சொல்லுவாயெ

ன்னவோ, க்ருஹஸ்தத்ர முதலானவர்களுக்கும், அவர்கள் க்ருஹஸ்தாசிரமத்தில் கொஞ்சகாலமிருந்து ஸம்ஸித்தபக்ஷத்தில், இந்த ஜம்மத்திலாகிலும் பூர்வஜம்மத்திலாகிலும் செய்த கர்மங்கள் இந்த ஜம்மத்திலேயே சித்தசுத்தியுண்டாவதற்கும், அதுவழியாக ஜ்ஞாநமுண்டாவதற்கும் காரணங்களாகவே யிருக்கின்றனவென்று அறியவேண்டும். ஆனால், கர்மங்கள் சித்தசுத்தியை யுண்டாக்குமென்று சொன்னால்லவா, அதுவஸூக்கும் உண்டாயிருந்த பாவம் என்கிற ப்ராதிபத்தம் உண்டாயிருக்கும்போது, கர்மங்கள் சித்தசுத்தியை எப்படி யுண்டாக்குமென்று சந்தேஹிக்காமல், க்ருஹஸ்தத்ர முதலானவர்கள் பலத்தைவிரும்பாமல் கர்மங்களைச் செய்த பக்ஷத்தில், அந்தக் கர்மங்கள் அதுவரைக்கும் உண்டாயிருந்த பாவங்களைப் போக்கடித்துச் சித்தசுத்தியை யுண்டாக்குமென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், நிஷ்காமகர்மங்கள் பாவத்தைப்போக்கடித்துச் சித்தசுத்தியையுண்டாக்கி, அவ்வளவோடே க்ருதார்த்தங்க ளாகும் போது (மற்றொன்றை யுண்டாக்கச் சக்தியில்லாதவை யாகும் போது) ஜ்ஞாநத்தையும் உண்டாக்குவன எப்பட்யாகும் என்று நினைக்காமல், சித்தசுத்திக்குக் காரணங்களாகையாலும், சித்தசுத்தியில்லாமல் ஜ்ஞாநமுண்டாகா தாகையாலும்,

“ஜ்ஞாநஸூத்ரஸ்ய தீபுஸாஹ்நாஸ்ய ஸந்யஸ்த்ரணஃ |

யதாந்ரூபஸ்ய ஸந்யஸ்த்ரணாஸ்ய ஸந்யஸ்த்ரணஃ ||

ஜ்ஞாநமுத்பத்யதேபுஸ்ஸாமக்ஷயாத்பாபஸ்யகர்மணஃ |

யதாத்ரூபஸ்ய ஸந்யஸ்த்ரணாஸ்ய ஸந்யஸ்த்ரணஃ ||

(புருஷர்களுக்குப் பாபகர்மம் க்ஷணித்தலால் ஜ்ஞாநம் உண்டாகின்றது, பிறகு கண்ணாடிபோல நிர்மலமான ஆத்மாவை (தன்னை) ஆக்மாவினிடத்தில் (தன்னிடத்தில்) பார்க்கிறான்) என்கிற ப்ராமாணவசந்தாலும், நிஷ்காமகர்மங்கள் க்ரமக்ரமமாக ஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்குவதற்கும் சமர்த்துள்ளனவாகுமென்று அறியவேண்டும். மேலும், லோகத்தில் ஆரம்பசப்தத்துக்கு உபகரமம் (தொடங்குதல்) அர்த்தமென்றும், அந்த அர்த்தம் இவ்விடத்தில் அல்லவென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டுச் செய்தல் என்கிற அர்த்தம் சொல்லப்பட்டதென்றும், அதனால்,

“अनारब्धौ” “அநாரம்பாத்”

என்கிற பதத்துக்கு, செய்யாமலிருத்தல் என்கிற அர்த்தம் சொல்லப்பட்டதென்றும் அறியவேண்டும். மேலும், கர்மங்களி னுடைய அநாரம்பத்தால் (செய்யாமையால்) ரைஷ்கர்மபத்தை (மோக்ஷத்தை) அடையமாட்டான் என்கிற இடத்தில் ரைஷ்கர்ம யம் என்பது மோக்ஷமென்று அர்த்தம் சொல்லப்பட்டதல்லவா, அந்த அர்த்தம் எப்படி சித்தித்ததென்றால், நிஷ்கர்மன் என்றால் கர்மசூர்யன் (ஸர்யாஸி) அவனுடைய கர்மம் (ஜ்ஞாநம்) ரைஷ்கர்ம யம் என்று சொல்லப்படுதலால் என்று அறியவேண்டும்.

ஆனால், நிஷ்கர்மன் என்றால் கர்மசூர்யன் என்றும், அவனு டைய கர்மம் ரைஷ்கர்மமென்றும் சொல்லுதலால், கர்மபாவா வஸ்த்தை (கர்மங்களைச் செய்யாதிருத்தல்) என்கிற அர்த்தமாகிற தேயென்று நினைக்காமல், இவ்விடத்தில் ரைஷ்கர்மயம் என்றால் ஜ்ஞாநயோகத்தாலுண்டான நிஷ்ட்டை (ஜ்ஞாநஸம்பந்தமான இரு ப்பு) என்றால், க்ரியாரஹிதனான ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தோ டேயிருத்தல் என்றும், அப்படி நிஷ்க்ரியாத்ம ஸ்வரூபத்தோடு இரு ப்பதே மோக்ஷமென்றும், ஜ்ஞாநயோகத்தாலுண்டாகிய நிஷ்ட்டை என்பதனால் ரைஷ்கர்மயலக்ஷணமானது மோக்ஷமே அர்த்தமல் லது, மோக்ஷ சாதகங்களில் ஒன்றாகிய ஜ்ஞாநமல்லவென்றும், ஆ கையால் ரைஷ்கர்மயசப்தத்துக்கு மோக்ஷம் அர்த்தமென்று சொ ல்லப்பட்டதென்றும், அறியவேண்டும். மேலும், கர்மங்களைச் செய்யாதிருப்பதனால் புருஷன் மோக்ஷத்தை அடையமாட்டான் என்பதனால், இதற்கு விபரீதமாய்க் கர்மங்களைச் செய்வதனால் மோக்ஷத்தை அடைவான் என்கிற அர்த்தம் அர்த்தாத்நாகச் சித் திக்கின்றது என்றும், அதனால், கர்மங்களை அவசியமாய்ச் செய்ய வேண்டியதென்றும் அறியவேண்டும். ஆனால், கர்மங்களைச் செய் யாதிருத்தலால் மோக்ஷத்தையடையமாட்டான் என்பதற்குக் கா ரணமென்னவென்றால், கர்மங்களைச்செய்தலே மோக்ஷத்துக்கு உபாயமாகையாலும், மோக்ஷம் உபேயம் (சாதகத்தால் அடையத் தகுந்தது.) ஆகையாலும், லோகத்தில் உபாயமில்லாமலே உபேயம் கிடைக்காதாகையாலும், ரைஷ்கர்மய லக்ஷணமான ஜ்ஞாநயோக த்துக்குக் கர்மயோகம் உபாயமானதென்றுசுருதியிலும், இந்தக் கீதைகளில் ஐந்தாமத்யாயத்திலுள்ள ச-க-இலக்கமுள்ள சுவோ

கூதத்தையடைகிறான், அப்படி நிச்சலமான மனமில்லாதவனும், காமப்பேரிதனும், பலத்தைவிரும்பிக் கர்மத்தைச்செய்த பகூத்தில் பந்தமுள்ளவனாகிறான்) என்கிற சுலோகங்களிலும் கர்மயோகம் ரைஷ்கர்மயத்துக்கு உபாயமென்றே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும்,

“அ - ௧௮, ஜீ - ௩ || யஜ்ஞாநஸந்தஸ்ச ரு | நந்யஜ்யஸ்கார்ய மீவதீ |

யஜ்ஞாநஸந்தஸ்ச ரு | சாநநாநிவநீபிணம்”

“யஜ்ஞாதாரதபுகர்மநத்யாஜ்யம்கார்யமேவததி |
யஜ்ஞாதாரதபஸ்சைவபாவநாநிமநீஷிணம்”

(யஜ்ஞம், தாரம், தபம், முதலான கர்மங்கள் பாபத்தைப் போக்கடிக்கத்தகுந்தவை யாதலால், செய்யத்தகுந்தவையென்றி விடத்தகுந்தவை யல்ல) என்று சொல்லப்பட்டப் போகிறபடியா லும் கர்மயோகம் ஜ்ஞாநயோகத்துக்கு (மோட்சத்துக்கு) உபாய மென்றே சித்தமாகின்றதென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ஆனால், இப்பொழுது இந்த சுலோகத்தினுடைய பூர்வார்த்தத்தால், கர்மங்களைச் செய்வதனால் மோட்சமுண்டாகி ரு தென்கிற அர்த்தம் சித்தமாகின்றதல்லவா,

“ஜீ | அபயம்ஸர்வபூதேஷ்யததவாநைஷ்கர்மயமாசரோத் |

“அபயம்ஸர்வபூதேப்யோததவாநைஷ்கர்மயமாசரோத்”

(ஸர்வபூதங்களின் பொருட்டும் அபயங்கொடுத்து, நைஷ்கர்ம யத்தை ஆசரிக்கவேண்டும்)

“ஸ்ரீ || ஜாநீதாநந்தஉபாதஸ்திதிஷுஸஸ்ஸமாஹிதோபூதவாத்மந்யே
வாத்மாநம்பஸ்யேத்”

“ஸாந்தோதாரந்தஉபாதஸ்திதிஷுஸஸ்ஸமாஹிதோபூதவாத்மந்யே
வாத்மாநம்பஸ்யேத்”

(பலமிரித்தரியங்களையும் மனத்தையும் வசப்படுத்திக்கொண்டு நிச்சலசித்தனும், கஷ்டங்களை சலித்து, தன்னைத் தன்னிடத்திலே யே பார்க்கவேண்டும்)

“ஸ்ரீ || சந்யாஸயோகாதபதயஸ்யஸ்தஸ்தவா”

“ஸந்யாஸயோகாதபதயஸ்யஸ்தஸ்தவா”

(ஸர்யாஸத்தால் யதிகள் சித்தசுத்தியுள்ளவர்க ளாகிறார்கள்) என்பவை முதலான வாக்யங்களால், கர்த்தவ்ய கர்மஸர்யாஸத்தா லும் (செய்யத்தகுந்த கர்மங்களைச் செய்யாமற்போவதனாலும்) ஸைஷ்கர்மம் (மோட்சம்) உண்டாகின்றதென்றே சித்தமாகின்ற தே. அதுவுமல்லாமல்,

“ஐஹீ | யஹீ | யஹீ | நிவர்த்து ஸைஷஸ ஹீ | விஸுஷ்யதே |

நிவர்த்து நாஸ்திஸர்யஹீ | நிவர்த்து நாஸ்திஸர்யஹீ |

“யதோயதோநிவர்த்ததேதஸ்ததோவிமுச்யதே |

நிவர்த்தநரத்திஸர்வதோநவேத்திது: கமராவபி”

(எந்தெந்தப் பொருள்களிலிருந்து மீளுகிறானோ அந்தந்தப் பொருள்களால் விடப்பட்டவனாகிறான், அப்படி மீளுதலால் சத்ரு விருந்தாலும் துக்கத்தையடையமாட்டான்.) என்று லோகத்தி லும் கர்மஸர்யாஸத்தாலேயே மோட்சமுண்டாகின்றதென்று மிக வும் ப்ரஸித்தமாயிருக்கின்றதே, அப்படி கர்மங்களைச்செய்தலாலும் மோட்சமுண்டாகின்றதென்று எப்படி சொல்லலாம், சொல்லக் கூடாது, மற்றென்னவென்றால், ஜ்ஞானயோகமே மோட்சத்துக்கு உபாயமானதென்று மேலே சொல்லப்பட்டவிதமாகவே வேதத்தி லும் லோகத்திலும் ப்ரஸித்தமாயிருப்பதனால் சொல்லவேண்டி யிருக்கின்றது. அப்படி யிருக்கும்போது, மோட்சத்தை யபேக்ஷிப் பவனுக்குக் கர்மாரம்பத்தால் என்ன ப்ரயோஜனமென்று கேட்பா யானால் சொல்லுகிறேன் கேள், லோகத்திலயாராகிலும் ஜ்ஞானமில் லாமல் கர்மங்களைச்செய்யாமல் விட்டமாத்ரத்தாலே ஸைஷ்கர்மம் லட்சணமான ஜ்ஞானயோக நிஷ்டையை (மோக்ஷத்தை) அடை யமாட்டான். மற்றென்னவென்றால், பலத்தைவிரும்பாமல் ஈசுவ ரார்ப்பண புத்தியோடு கர்மங்களைச்செய்த பட்சத்திலேயே மோட்ச த்தை யடைகிறானென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், இந்த சுலோகத்தினுடைய பூர்வார்த்தத்தில் சொல் லப்பட்ட அர்த்தத்தினால் மோட்சமுண்டாவதற்கு வேதப்ரஸித்தி யைப்பற்றியும், லோகப்ரஸித்தியைப் பற்றியும், கர்மஸர்யாஸமே காரணமாகும்போது, கர்மத்தால் மோட்சமுண்டாதல் எப்படி, என்கிற ஆக்ஷேபமுண்டாக, அதற்கு இந்த சுலோகத்தினுடைய உத்தரார்த்தத்தால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தை ப்ரத்யுத்தரமா கச் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

ஜ்ஞாநயோகநிஷ்ட்டை சாங்கியர்களுக்கும், கர்மயோக நிஷ்ட்டைபோகிகளுக்கும் என்று சொல்லப்பட்டதனால், அந்த நிஷ்ட்டைகளிரண்டும் எதற்கு, அதுபரத்யேகமாகழிவே நேரே மோக்ஷசாதநமென்கிற அர்த்தம் சித்தமானதென்று சொல்லக்கூடாது, ஏனென்றால்,

“ஸ்ரு : ஸத் ரூபாந் ஸ்வரூபநீந”

“நகர்மணாபராஜயாதநே”

(கர்மத்தாலும், புத்ரனாலும், தந்தினாலும், மோக்ஷமுண்டாகாது, மற்றென்னவென்றால், கர்மபுத்ர தந்திகளை விடுவதினாலேயே மோக்ஷமுண்டாகின்றது) என்பது முதலான சுருதிகள் கர்மத்தால் மோக்ஷமுண்டாகாதென்று நிஷேதித்ததனாலென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“ஜ்ஞாநாநீவஸ்து ந ஸ்ய” “ஜ்ஞாநாதேவதுகைவல்யம்”
(ஜ்ஞாநத்தாலேயே மோட்சமுண்டாகின்றது) என்று,

“ஓ” “ஏவ”

என்கிற சப்தத்தால் இதரமான கர்மம் மோட்சசாதநமல்லவென்று அதை நிவர்த்தித்து, ஜ்ஞாநமே மோட்சசாதநமென்று சொல்லுதலாலும், கர்மம் மோட்சஹேதுவல்லவென்று அறியவேண்டும். ஆனால், இப்படி ஜ்ஞாநமே மோட்சஹேதுவென்று சித்தமாகும்போது கர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று எப்படி சொல்லலாமென்றால், சொல்லுகிறேன் கேள், ஆனால், இந்தப் பரகாரமாக ஆலோசிக்கும்போது, ஜ்ஞாநம் பிறந்ததாய், இதரமான கர்மசஹாயத்தை அபேக்ஷிக்காமல் தானே நேரே மோட்சசுகத்தை அப்பொழுதே கொடுக்கிறதானாலும்,

“ஸத் ஸ்வரூபாத் தெளத்ருவாஸம்ருதி”
“ஸத் ஸ்வரூபாத் தெளத்ருவாஸம்ருதி”

(சித்தசுத்தியுண்டாகும்போது ஜ்ஞாநம் நிச்சயமாயுண்டாகும்) என்கிற வசந்ததால், சித்தசுத்தியில்லாமல் ஜ்ஞாநம் உண்டாகாதென்றும், அந்தச் சித்தசுத்தியும்

“ஸத் ஸ்வரூபாத் தெளத்ருவாஸம்ருதி”

“தமேதம்வேதாநுவசநேபராஹ்மணாவிவிதிஷந்தி
யஜ்ஞேநாதநே”

(அந்த இந்தப் பரப்ராஹ்மத்தைப் பராஹ்மணர்களையுஞ் சூதாநாதிகளால் தெரிந்துகொள்வதற்கு விருப்புக் கிருர்கள்.) என்கிற சூருகி ப்ரமாணத்தால் யஜ்ஞசூதாநாதிஸத்கர்மங்களைச் செய்யாம விருந்தப் பட்சத்தில் உண்டாகாதென்றும், சொல்லப்பட்டிருத்தலால், மோக்ஷோபயோகியாகிய ஜ்ஞாநமில்லாதவனாய், மோட்சம் வேண்டுமென்கிற விருப்பமுள்ளவன் அவசியமாய்ச் சித்தசுத்தியுண்டாகும்பொருட்டு, ஸத்கர்மங்களைச் செய்தே தீரவேண்டும், அப்படி ஸத்கர்மங்களைச் செய்யாதிருந்தபட்சத்தில் சித்தசுத்தியுண்டாகாதாகையால் மோட்சமும் சித்திக்காது ஆகையால்,

“सकं रूपां नानां रूपां” “கர்மனா மகாரம்பாத்”

(கர்மங்களைச் செய்யாமற்போவதனால் மோட்சமுண்டாகாது) என்று பகவானானவர் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், எந்த ப்ராஹ்மத்தினிடத்தில் கர்மமில்லையோ, அந்தப் பரப்ராஹ்மம் நிஷ்கர்மம், அந்த ப்ராஹ்மத்தினுடைய பாவம் (நிலை) நைஷ்கர்மம், அதாவது - நிஷ்கர்ம ப்ராஹ்மஸூபமாயிருத்தலே ஸ்வரூபமாயுள்ள முக்தி. அந்த முக்திக்கு உபாயம் கர்மங்களைச் செய்தல். மோட்சம் உபேயம். உபாயமில்லாதபட்சத்தில் உபேயம் கிடைக்காதாகையால், உபாயங்களான கர்மங்களைச் செய்யாமற்போவதனால், உபேயபூதமான ஜ்ஞாநமும் அந்த ஜ்ஞாநத்துக்குப் பலமான மோட்சமும் சித்திக்காதாகையால், ஜ்ஞாநமில்லாத முமுக்ஷு (மோட்சவிருப்பமுள்ளவன்) நித்யகர்மங்களையும் நைமித்திககர்மங்களையும் ஈசுவரார்ப்பண புத்தியோடு அவசியமாய்ச் செய்தே தீரவேண்டுமென்றும், அப்படி ஸத்கர்மங்களைச் செய்வதனால் ஜ்ஞாநமும் ஜ்ஞாநபலமான மோட்சமும் சித்திக்குமென்றும், அறியவேண்டும்.

மேலும், ஆனால்,

“सकं रूपां नानां रूपां” “கர்மனா மகாரம்பாத்”

(கர்ப்புத்ர தகங்களால் மோட்சமுண்டாகாது) என்கிற சூருகியினாலேயே, கர்மங்களால் மோக்ஷமுண்டாகாதென்று நிஷேதித்தலாலும்,

“सकं रूपां नानां रूपां” “கர்மனா மகாரம்பாத்”

“ஸத்யாஸயோகாத்யத்யஸ்யுத்தஸத்வா:”

(கர்மஸ்யாஸத்தி னாலேயே யதிகள் சித்தசுத்தியுள்ளவர்களாய் மோட்சத்தை யடைகிறார்கள்.) என்கிற சுருதி, ஸ்யாஸமே மோட்சஹேதுவென்று சொல்லுதலாலும், நான் எல்லாக்கர்மங்களையும் செய்வதைவிட்டு சும்மாசுகமாயிருப்பேனல்லது, எப்பொழுதும் மிகவும் கஷ்டங்களாயும், குரு சஹோதரர் முதலானவர்களுடைய கொலையே ப்ரதாநமாயும் இருப்பதாகிய கர்மத்தைச் செய்யவேமாட்டேன் என்று அர்ஜுநன் சொல்லுவானோ என்னவோ வென்று நினைத்து,

“ससन्त्यसना दीप्तिं समधिगच्छति”

“சசஸ்யஸநாதேவஸித்திம்ஸமதிகச்சதி”

(கர்மங்கள் அதிக கஷ்டசாத்யங்களென்று நினைத்தாகிலும், சோம்பலாலாகிலும், த்ருடமான வைராக்யமில்லாதவனாய் ஸ்யாஸமாத்ரத்தால் (சிகையையும் பூணூலையும் வீட்டதனாலேயே) கைஷ்கர்மயசித்தியை (மோட்சத்தை) விரும்புகிற ப்ராஹ்மணன்,

“ज्ञाना दीप्तौ लभ्यते”

“ஜ்ஞானாதேவதுகைவல்யம்”

(ஜ்ஞாநத்தினாலேயே மோட்சமுண்டாகின்றது) என்கிற வசந ப்ரமாணத்தினால் வேதாந்தவாக்யங்களைக் கேட்பதனாலுண்டாகிற ஜ்ஞாநமில்லாமல் அடையமாட்டான்.) என்று பகவான் சொன்னு ரென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ஆனால்போகட்டும், நான் இப்பொழுது தஹரோபாஸநத்தையாகிலும் வைஸ்வநரோபாஸநத்தையாகிலும், சிவபூஜையையாகிலும், சிவநாமகீர்த்தநத்தையாகிலும் செய்துகொண்டு சுகமாயிருப்பேனெயன்றி, இப்படி ஹிமஸையே ப்ரதாநமாயுள்ள யுத்த கர்மத்தைச் செய்யமாட்டேனென்று அர்ஜுநன் சொன்ன பட்சத்தில், அதற்கு சமாதாநமென்னவென்று கேட்பாயானால் சொல்லுகிறேன் கேள். முதலாவதான தஹரோபாஸநத்தில் (ஹ்ருதயபுண்டரீகத்திலிருக்கிற பரப்ராஹ்மத்தை தியானித்தலில்) மந்தபுத்திகளுக்கு அந்த பரப்ராஹ்மம் யதார்த்தமான மஹோதமுள்ளவனாதல், யதார்த்தமான சங்கல்பமுள்ளவனாதல் முதலான குணங்களுள்ளவனென்று சொல்லப்பட்டிருத்தலாலும், குணங்களுள்ள பரப்ராஹ்மத்தை தியானித்தலால் உபாஸனைசெய்தவனும் குணங்களுள்ளவ

என்று சொல்லப்பட்டிருத்தலாலும், குணங்களுள்ள பரப்ரஹ்மத்
தை த்யாமித்தலால் உபாஸனைசெய்தவனும் குணங்களுள்ளவனா
தல் சம்பவிக்குமாகையாலும், நிர்க்குணமாய் பேதகூர்யமாயிருக்
கிற பரப்ரஹ்மவஸ்து, அந்த தஹரோபாஸநத்தில் குணங்களுண்
டென்றும், திக்குதேசம் காலம்முதலான பேதமுண்டென்றும்
உபாஸகனால் பாவிக்கப்படுமாதலாலும், அப்படிப்பட்ட பாவனை
யோடுகூடிய புத்தியினால் பரப்ரஹ்மம் இப்படிப்பட்டதென்று
சத்யமாய்த் தெரிந்துகொள்ளுதல் கூடாதாகையாலும், அப்படி
பரப்ரஹ்மம் இப்படிப்பட்டதென்று தெரிந்துகொள்ளாமற் போவத
னால் மோக்ஷம் சித்திக்காதாகையாலும், தஹரோபாஸநத்தால் பல
மில்லைமென்று அறியவேண்டும். மேலும், இரண்டாவதாகிய வை
ஸ்வாநரோபாஸநத்தால் (ஜடராக்நியை ப்ரஹ்மமாகபாவித்து உபா
ஸிப்பதனால்) அந்த வைஸ்வாநரன் சகலபூதஸ்வரூபனாதலால் அந்
நத்தை பக்ஷிப்பவனாவான் ஆகையால், அந்த வைஸ்வாநரனை த்யா
மிப்பவனுக்கு அந்நபக்ஷணமே ப்ரயோஜனமல்லது வேறு பலமொ
ன்றும் கிடைக்காதாகையால் வைஸ்வாநரோபாஸநத்தாலும் மோ
க்ஷமுண்டாகாதென்று அறியவேண்டும். மூன்றாவதாகிய சிவபூஜை
யைச் செய்வதனால்,

ஸ்ரு, “சீஸ்ரோஹுஸூசீவாஸபீஜி”

“தேவோபூத்வாதேவாநப்யேதி”

(தேவனாகி தேவதைகளையும் அடைகிறான்.) என்கிற சுருதி
யால், எந்த தேவதையைப்பூஜிக்கிறானோ அந்தத் தேவதையின்
லோகத்தை அடைவான் என்கிற அர்த்தம் சித்தமாகிறதாகையால்
சிவபூஜையால் சிவலோகத்தை யடைவதைத்தவிர வேறு ப்ரயோ
ஜனமில்லை யாதலால் அதனாலும் மோக்ஷம்சித்திக்காதென்று அறிய
வேண்டும். மேலும், நான்காவதாகிய சிவராமசங்கீர்த்தநத்தால்,

“நா ஸீஸாஸகஸுஸஸூகலிஸூலீநாஸுகீ ரூஸஸரீஷுஸரீஷு”

“நாஸ்திபாதகமஹோகஸிகாலேநாமகீர்த்தநபரேஷுநரேஷு”

(கலியுகத்தில் பகவானுடைய நாமங்களைப் படகம்பண்ணுத
லால் பாவம் நசிக்கின்றது)

“புஷ்யசூர்வஸீ ரூஸம்”

“புண்யஸ்ரவணகீர்த்தநம்”

(புண்ய சரித்ரங்களைக் கேட்பதனாலும் படித்தலாலும் பாவம் நசிக்கும்) என்பவை முகலான வசனங்களென்கிற ப்ரமாணங்களால், பாவம் மாத்திரம் நசித்தாலும் மோகமுண்டாகாதென்றும் அறியவேண்டும். மேலும்,

“యద్దృశ్యంతదసత్”

“யத்தஞாயம்ததஸத்”

(எது பார்க்கத்தகுந்ததோ அது அஸத்து. (இல்லாதது) என்பதனால் உபாஸகனுக்கு விஷயங்களான தஹரம் வைஸ்வாநரன் சிவன் முதலான சமஸ்தவஸ்துக்களும் ஸகுணங்களாகையாலும், எவை ஸகுணங்களோ அவை த்ருய்யங்களாகையால் அஸத்துக்களாகையாலும், அப்படி அஸத்துக்களான தஹரம் முதலானவஸ்துக்களை உபாஸனை செய்பவர்களுக்கு அஸத்பாவம் (ஒன்றுமில்லாமற்போவது) என்கிற பலம் சித்திக்குமாகையாலும் (அதாவது- அஸதுபாஸரத்தால் (இல்லாத வஸ்துவை யுபாஸித்தலால்) அஸத்பாவம் (ஒன்றுமில்லாமையும்,) ஸதுபாஸரத்தால் (உள்ளவஸ்துவை யுபாஸித்தலால்) ஸத்பாவம் சித்திக்குமாகையாலும், அஸதுபாஸரத்தால் ஸத்பாவம் எப்பொழுதும் சித்திக்காதென்று அறியவேண்டும்.) இதற்கு ப்ரமாணங்கள்,

“శ్రు॥ తంయథాయథోపాసతేతద్ధైవభవతి”

“தம்யதாயதோபாஸதேததைவபவதி”

(அந்த பகவானே எந்தெந்த ப்ரகாரமாக உபாஸனைசெய்கிறார்
களோ, அந்தந்த ப்ரகாரமாகவே பலமுண்டாகின்றது)

“శ్రు॥ అసన్నే వసభవతి అసద్భ్రష్టాతి వేదచేత్”

“அஸநேவஸபவதி அஸத்ப்ரஹ்மேதிவேதசேத்”

பரப்ரஹ்மமில்லையென்று தெரிந்துகொண்ட பகஷத்தில் அப்
படி தெரிந்துகொண்டவன் ஒன்றுமில்லாதவன், அதாவது - 40
ஷார்த்தஹிருகுகூன்)

శ్లో॥ “యేయథామాముపాసతే”

“மேயதாமாமுபாஸதே”

(எவர்கள் என்னை எப்படி உபாஸனைசெய்கிறார்களோ அப்படியே நான் ஆகிறேன்) இந்தப் பரமானங்களால் தஹராத்யுபாஸங்கள் அஸ்துபாஸங்களாகையால் அந்த உபாஸங்களால் மோக்ஷமுண்டாகாதென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

ஸ்ரீ|| “అసూర్యనామతేలోక్”

“నచేదిషః వేదీత్ మహావీరః”

“అஸ-இர்யாநாமதேலோகா?”

“நசேதஹாவேதீத்பஹதீவிரஷ்டி:”

(அந்தலோகங்கள் அஸூரஸம்பந்த முள்ளவைகளாகின்றன, பரமாத்மாவினுடைய ஸத்யஸ்வரூபத்தை யார் அறியமாட்டார்களோ அவர்களுக்குப் பெரிய அநர்த்தமுண்டாகும்.) என்கிற சுருதிகளால் ஆத்மதத்வத்தை யறியாதவர்களுக்கு அசுரலோகப்ராப்தியும், பெரிய அநர்த்தமும் உண்டாகின்றது, மேலும்,

ஸ்ரீ|| “అరున్ధకార్యதీர்ஸాలావ்ருகேபயఃப்ராயச்சம்”

“அருந்முகார்யதீர்ஸாலாவ்ருகேபய:ப்ராயச்சம்”

(வேதாந்தவாக்ய விசாரமில்லாத யதிகளை வேட்டைநாய்களுக்குக் கொடுப்பேன் என்கிற சுருதியினால் வேதாந்தவிசாரமில்லாத யதிகளுக்கு இந்த்ரனால் பயமுண்டாகுமென்பது சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்ம்ருதி

ప్రత్యక్తవ్యవేశికాయసర్వకర్మణాంసన్యాసః

ஸ்ரீ|| “అపరాధిభిఃకేవలైకైఃసత్త్వైః”

“ப்ரத்யக்தவ்விவேகாயஸர்வகர்மணாம்ஸந்யாஸ:

ஸ்ருத்யாவிதியதேதத்யாகேபதிதோபவதி”

(ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தின் பொருட்டு ஸர்வ கர்மங்களையும் விட வேண்டியதென்று சுருதியில்சொல்லப்பட்டது, அப்படி கர்மங்களெல்லாவற்றையும் செய்யாமல் விட்டுவிட்டவன் வேதாந்த விசாரத்தால் ஆத்மஜ்ஞானத்தைச் சம்பாதிக்காமலிருந்தபக்சத்தில், உபயலோகங்களும் இல்லாதவனாவான்) என்கிற சுருதி ஸ்ம்ருதி ப்ரமாணங்களால் மோக்ஷாபயோகியாகிய ஜ்ஞான முண்டாவதற்குத் தகுந்த வேதாந்த விசாரத்தைச் செய்யாமல்கர்மங்களை மாத்ரம் விடுவதனால் அசுரலோகத்தையடைதல், பதிதனாதல், முதலான மஹாநா

நர்த்தங்கள் சம்பவிக்குமாகையாலும், ஜ்ஞாநமில்லாமற்செய்த கர்ம ஸம்யாஸம் கர்மங்களில் ஒன்றாகவே சொல்லத்தகுந்ததாகையால், அந்தஸம்யாஸமாச்சரத்தால் மோக்ஷம் சித்திக்காதாகையாலும், மோக்ஷத்தைவிரும்பின யதி எப்படியாகிலும்கஷ்டப்பட்டு, வேதாந்தசிரவணத்தால் மோக்ஷோபயோகியான ஜ்ஞாநத்தைச் சம்பாதிக்கவேண்டும் என்கிற அர்த்தத்தை

“सचसंज्ञानादेवसिद्धिःसमुद्दिगच्छति”

“நசஸம்யஸநாதேவஸித்திம்ஸமதிசுச்சதி”

என்கிற இந்த சுலோகத்தினுடைய பாதிமால் பகவான் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

|| “सन्त्यासयोगाद्वात्ययस्युद्धसत्त्वः”

“ஸம்யாஸயோகாத்யதயஸ்ஸுத்தஸத்வா”

என்கிற இடத்தில், யதிகளென்றால் ஸம்யாஸிகளாகையால்,

“यत्ययः” “यतयः”

என்கிற பதத்தினாலேயே கர்மஸம்யாஸம் சித்தமானதாகையாலும், அப்படி யிருக்கும்போது,

“सन्त्यासयोगात्”

“ஸம்யாஸயோகாத்”

என்கிற இடத்திலிருக்கிறஸம்யாஸபதத்துக்குகர்மஸம்யாஸம் அர்த்தமல்லவென்றும், ப்ரஹ்மத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்ட நாமரூபங்களுடைய ஜ்ஞாநத்தை விடுவதே அர்த்தமென்றும் சொல்லப் பட்டிருத்தலால் ஸம்யாஸத்துக்கு வேதாந்த வாக்யங்களைக் கேட்பதனுலுண்டான ஜ்ஞாநமே பலமென்பது சித்தமானதென்று அறியவேண்டும். மேலும், சித்தசுத்தியுண்டாவதற்கும், சித்தசுத்தியுண்டானபின்பும், எதுவரைக்கும் மோக்ஷோபயோகியான ஜ்ஞாநம் உண்டாகாதோ, அதுவரைக்கும் அந்தந்த வர்ணசிரமங்களுக்குத் தகுந்த கர்மங்களைச் செய்தே தீரவேண்டுமென்கிற அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கும்பொருட்டும், பகவானுனவர் இந்த சுலோகத்தைச் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், காரணமில்லாமல் கார்யமுண்டாகாதாகையால், அதாவது,

நஹிகஸ்சிதக்ஷணமபி ஜாதுதிஷ்ட்டத்யகர்மக்ருத் |
கார்யதேஹயவஸுகர்ம | ஸர்வஃப்ரக்ருதிஜைர்குணை || ௫

(இ - ள்) ஹி - எந்தக்காரணத்தால், ப்ரக்ருதிஜை:-மாயை யாலுண்டான, குணை:-ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்களால், (அஜ்ஞ: - மூடர்களான) ஸர்வ: - எல்லாரும், அவஸ: - ஸ்வதந்த்ரமற்றவர்களாய், கர்ம - கர்மத்தை, கார்யதே - செய்விக்கப்படுகிறார்களோ, (தத் - அந்தக்காரணத்தால்)கஸ்சித - ஓரானொருபுருஷனும், ஜாது- ஓரானொருகாலத்திலும், க்ஷணமபி - அल्पகாலமாகிலும், அகர்மக்ருத் - கர்மத்தைச் செய்யாதவனாய், நதிஷ்ட்டதிஹி - இருக்கமாட்டானல்லவா.

தா த் ப ர் ய ம்.

ஓ அர்ஜுனா, லோகத்திலுள்ள அவிவேகிகளெல்லாரும் மாயையினாலுண்டான ராகத்வேஷாதி குணங்களுக்குட்பட்டு, ஸ்வதந்த்ரமில்லாதவர்களாய், ஸர்வகாலஸர்வாவஸ்த்தைகளிலும் ஏதோ ஒருகர்மத்தைச் செய்துகொண்டே யிருப்பார்களல்லது, எந்தக்கர்மத்தையும் செய்யாமல் க்ஷணகாலமாகிலும் இருக்கமாட்டார்கள். ஆகையால் ஜ்ஞாநரஹிதரானவர்கள் கர்மஸ்யாஸத்தைச் செய்யக் கூடாதென்று தாத்பர்யம்.

சங்க்ரபாஷ்யம்.

ஜ்ஞாநமில்லாமல் கர்மங்களைச்செய்யாமல் விடுதலால் மாத்திரமே ஏன் மோக்ஷமுண்டகாதென்றால், மாயையால் கார்யாகாரங்களாய்ப் பரிணமித்தவையும் (அல்லது) ஸஹஜமாய்ப் பிறந்தவையும் ஆகிய ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்களால் (ராகத்வேஷாதி குணங்களால்) மூடர்களெல்லாரும் எல்லாக்காலங்களிலும் எல்லா அவஸ்த்தைகளிலும், ராகத்வேஷாதிகளுக்கு வசப்பட்டவர்களாய் ஏதோ பொருகர்மத்தைச் செய்துகொண்டே யிருப்பார்களென்ற ஒருக்ஷணமானாலும் கர்மங்களைச்செய்யாமல் சும்மா இருக்கமாட்டார்கள். அதாவது - மூடர்களெல்லாரும் எந்தக்கர்மத்தையும் செய்யாமாட்டோமென்று ஹடமாய்ச்சும்மா இருந்தாலும் ஸஹஜமான ஸத்வாதி குணங்கள் (அல்லது) ராகத்வேஷாதிகள் பலாத்காரமாய் ஏதோ பொருகர்மத்தை அந்த மூடர்களால் செய்வித்துக்கொண்டே யிருக்குமாதலால்மூடர்கள் மோக்ஷோபயோகியாகிய ஜ்ஞாநம் உண்டாகிறவரைக்கும் கர்மங்களைவிடாமல் செய்துகொண்டே யிரு

க்கவேண்டுமென்றும், ஜ்ஞாநத்தையடையாமல்கர்மங்களைவிட்டமா
தரத்தாலேயே மோக்ஷமுண்டாகாதென்றும் அறியவேண்டும். மே
லும், இப்படி அஜ்ஞானிகள் எல்லாரும் எப்பொழுதும் கர்மங்களைச்
செய்யாதிருத்தல் சம்பவிக்காதாகையாலும், அப்படி சம்பவிக்கா
திருப்பதனால் நிஷ்க்ரியத்வம் சம்பவிக்காதாகையாலும், அப்படி
நிஷ்க்ரியத்வம் சம்பவிக்காதிருப்பதே ஜ்ஞாநத்தையடையாமல்
கர்மங்களை விட்டமாதரத்தால் மோக்ஷமுண்டாகா தென்பதற்கு
ஹேதுவென்றும், அப்படி நிஷ்க்ரியத்வம்சம்பவிக்காமலிருப்பதற்கு,
ராகத்வேஷாதி குணங்களுக்குட்பட்டிருத்தல் காரணமென்றும்
அறியவேண்டும்.

மேலும், ஆனால், இந்த சுலோகத்தில் ஸர்வசப்தம் இருக்கிற தேயன்றி அஜ்ஞசப்தம் இல்லையல்லவா, அப்படியிருக்க, இந்த சுலோகத்தின் முதற்பாதிக்கு ஸர்வஜநமும், அதாவது ஜ்ஞாநியும் அஜ்ஞாநியும் எப்பொழுதும் குணங்களுக்குட்பட்டு, ஏதாகிலும் ஒருகர்மத்தைச் செய்யாமலிருக்கமாட்டார்கள் என்கிற அர்த்தத் தைச் சொல்லவேண்டி யிருக்கின்றது, அப்படி அர்த்தம் சொன்ன பகூத்தில் ஜ்ஞாநி ஸர்வஸிக்கவேண்டுமென்கிற சொல் பொருந் தாது. இப்படி யிருக்கும்போது, ஸர்வசப்தத்துக்கு மூடர்களெல் லாரும் என்கிற அர்த்தம் எப்படி சித்தமாகின்றது என்று கேட் பாயானால் சொல்லுகிறேன் கேள்,

అ-౧౪, స్తో-౨౩॥ “ఉదాసీనవజాసీనోన్ముణ్ణై రోన్యనవిచాల్యతే”

அ-கசு, சு-உந, “உதாஸ்வதாஸ்கோகுணர்யோநவிசால்யதே”

(ஜ்ஞாநி எந்த ஸம்பந்தமும் இல்லாதவன்போ விருப்பவனாய் குணங்களால் சலிக்கச்செய்யமாட்டான்) என்கிற சுலோகத்தில், குணாதிகுணிய ஜ்ஞாநி எவ்விதமாயிருப்பான் என்கிற கேள்விக்கு, ஸத்வாதிகுணங்களால் சலிக்காமல் நிஷ்க்ரியனாயிருப்பானென்று ப்ரத்யுத்தரம் சொல்லப்பட்டிருப்பதனால், ஆத்மஜ்ஞாநமுள்ளவன் குணங்களை அதிக்ரமித்தவனாகிறானால் குணங்களால் சலந்த தையடையாமல் நிஷ்க்ரியனாகிறானாலும்,

అ-3, హ్లో-3॥ “జ్ఞానయోగేనసాంఖ్యానాంకర్మయోగేనయోగినామ్,”

அ-ந,ச-ந “ஜ்ஞாநயோகேநஸாங்க்யாநாம்கர்மயோகேநயோகிநாம்”

என்கிற சுலோகத்தில் ஸாங்க்யருக்கு (ஜ்ஞாநிகளுக்கு) ஜ்ஞாந யோகமென்றும், யோகிகளுக்கு (அஜ்ஞாநிகளுக்கு) கர்மயோகமென்றும் விபஜித்து, இதுவரைக்குமே தெளிவாய்ச் சொல்லப்பட்டிருப்பதனாலும், அஜ்ஞாநிகளுக்கே கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமென்பது சித்தமாகிறதனாலும் பூர்வோத்தரகசுலோகங்களின் தாத்பர்யத்துக்கு விரோதமில்லாமல் இவ்விடத்தில் அர்த்தம் சொல்லவேண்டியிருக்கின்றது. அப்படி அர்த்தம் சொல்லுவதற்கு,

“அஜ்ஞ” “அஜ்ஞ”

என்கிற பதத்தை அத்யாஹாரமாகச் செய்துகொள்ளாத பகஷத்தில் பொருந்தாததால்,

“அஜ்ஞ” “அஜ்ஞ”

என்கிற பதத்தை அத்யாஹாரமாகச் செய்தே தீரவேண்டும், அப்படி,

“அஜ்ஞ” “அஜ்ஞ”

என்கிற பதத்தை வருவித்துக்கொண்டு,

“ஸர்வ” “ஸர்வ”

என்கிற பதத்தோடு அர்வயித்துக்கொண்ட பகஷத்தில் மூடர்களுள்ளாரும் என்கிற அர்த்தம் சித்தமாகிறதென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஸத்வாதிகுணங்களால், ஜ்ஞாநியானவன் சலநமில்லாதவனானாலும், ஸ்வாபாவிகமான சலநமுள்ளவனான யிருக்கலாமாகையால் கர்மயோகம் ஜ்ஞாநிக்கும் சம்பவிக்கலாமல்லவா, என்று நினைக்காமல்,

அ-௨. ஜ்ஞ-௨௦|| “வேதாவிநாஸிநம்நித்யம்யநாமஜமவ்யயம்|

கதம்ஸபுருஷஃபார்த்தகம்காதயதிஹந்திகம்”

அ-௨, சு-௨௧ “வேதாவிநாஸிநம்நித்யம்யநாமஜமவ்யயம்|

என்கிற சுலோகத்தில் ஆக்ம்ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொண்டவன் நிஷ்க்ரியனென்று (சலநாதிக்ரியைக ளில்லாதவனென்று) யுத்தியுத்தமாய் இதுவரைக்குமே தெளிவாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கையாலும், அந்த அர்த்தத்தை நினைத்துக்கொண்டு, ஜ்ஞாநிக்கு எப்பொழுதும் கர்மயோகம் சம்பவிக்காதென்றும், அஜ்ஞாநிக்கே கர்மயோகம் சம்பவிக்குமென்றும் அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யாரீத்தம்.

ஒ அர்ஜுநா நான்சர்வகர்மங்களையும்விட்டு நான் சும்மாயிருக்கிறேனென்று ஒருவேளை சொல்லுவாயோ என்னவோ, அப்படி சொல்லுவது சரியல்ல, ஏனென்றால் ஒவ்வொரு மனிதனும் மாயாஸம்ஸ்காரத்தால் கர்மங்களில் ப்ரவர்த்தித்தல் சம்பவிக்குமாகையாலென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஒருவேளை எப்படியாகிலும் கஷ்டப்பட்டுக் கர்மங்களைச் செய்யாதிருந்தாலும் சில கர்மங்களை யே செய்யாதிருத்தல் சம்பவிக்குமேயன்றி எல்லாக்கர்மங்களையும் விட்டுவிடுதல் சம்பவிக்காதாகையால். அதாவது - நடத்தல், பேசுதல் முதலாயுள்ள சில ஸஹஜகர்மங்களில் ப்ரவர்த்தித்தல் இருக்குமாதலால் முழுதும் கர்மங்களைச் செய்யாதிருத்தல் சம்பவிக்காதென்றும், அப்படி ஒவ்வொரு மனிதனும் முழுதும் கர்மங்களில் ப்ரவர்த்திக்கமாட்டானென்று சொன்னபகஷ்த்தில், அவன் சம்பாஷிக்கிறான் இவன் நடக்கிறான் என்கிறபோது நடத்தல் பேசுதல் முதலான வ்யாபாரங்களுக்கு ஆகாரமான வஸ்து இல்லவேயில்லையென்று சொல்லவேண்டிவருமாகையாலும், அப்படி நடத்தல்முதலான தொழில்களுக்கு ஆர்யங்களான (இடங்களான) வஸ்துக்கள் லோகப்ரசித்தங்களாயிருக்கும்போது, இல்லையென்று சொல்லுதல் ந்யாயமல்ல ஆகலாலும், ப்ரஹ்மசிஷ்ட்டனும் (ஜ்ஞாநியும்) ஸஹஸுப்தியில் இருப்பவனும் தவிர, மற்றவர் யாவரும் எதோவொரு கர்மத்தைச் செய்துகொண்டே யிருப்பார்களென்றி சும்மா இருக்க மாட்டார்கள் என்கிற அபிப்ராயத்தால்,

“नहिोऽप्यैकानुविजानुतिष्ठत्युत्तरुत् ”

“நஹிகஸ்சிதக்ஷணமபிஜானுதிஷ்ட்டத்யகர்மக்ருத்”

என்கிற இந்த சுலோகத்தால், எவனானாலும் எப்பொழுதானாலும் க்ஷணமானாலும் கர்மத்தைச் செய்யாமல் சும்மா இருக்கமாட்டானென்றும், மற்றென்னவென்றால் ஸஹஸுப்தி தவிர மற்ற ஜாக்ரத்ஸ்வப்நாதி அவஸ்தைகளிரண்டிலும், எல்லாக்காலத்திலும் சரீரத்தினாலேயோ மனத்தினாலேயோ வாக்கினாலேயோ, கண்கள் முதலான இந்த்ரியங்களாலேயோ எதோ ஒரு கர்மத்தைச் செய்துகொண்டே யிருப்பானென்றும் பகவான் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ஸத்கர்மங்களைச் செய்யாமற்போவதனால் அஸத்கர்மங்களைச் செய்வதனால் உண்டாகிற சித்தசுத்தி உண்டாகாதாகையால், எவனாகிலும் பஹிர்முகனாய் (ப்ரபஞ்சஜ்ஞானமுள்ளவனாய்) இந்த்ரியஜயமில்லாதவனாக யிருந்தபகஷத்தில், எப்பொழுதும் வைதிக கர்மத்தையோ லௌகிக கர்மத்தையோ எதையோ வொன்றைச் செய்வதில் விரைவுள்ளவனாகவே யிருப்பானன்றிச் சும்மாயிருக்கமாட்டான். அந்தக் காரணத்தால் சித்தசுத்தியில்லாதவனுக்குக் கர்மங்களை விடுதல் சம்பவிக்காதென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ஆனால் அஜ்ஞாநியானவன் ஒரு க்ஷணமாகிலும் எந்தக் காரணத்தினால் கர்மங்களைச் செய்யாமல் சும்மா இருக்கமாட்டான். அதாவது சித்தசுத்தி யில்லாதவனாய் அஸ்வதர்த்தரானபகஷத்தில், அவனால், மாயையா லுண்டானவைகளாய், கார்யரூபமாய்த் தெளிவாய்க் காணப்படுகிற ராகத்வேஷாதி குணங்கள் வைதிக லௌகிக கர்மங்களில் எதையோ வொன்றை பலாத்காரமாய்ச் செய்வித்துக்கொண்டிருப்பதனாலென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ஸ்வாபாவிகங்களான (யத்ரமில்லாமலே அவித்யாவாஸனையால் உண்டானவையான) ராகத்வேஷாதி குணங்கள் சாலகங்கள் (கர்மங்களைச் செய்விப்பவைகள்) ஆகையால், அந்த ராகத்வேஷாதிகளுக்குட்பட்டிக் கர்மங்களைச் செய்கிறவனும், சித்தசுத்தியில்லாதவனும் ஆகிய அவனுக்கு எல்லாக் கர்மங்களையும் விடுதல் சம்பவிக்காதாகையால், ஸ்வாஸமே நிமித்தமாயுள்ள ஜ்ஞானவிஷ்ட்டையும் சம்பவிக்காது ஆகையால், (ராகத்வேஷாதிகளுக்கு உட்படாமல் ஜிதேர்த்ரியனாய் சித்தசுத்திக்குக் காரணங்களான ஸத்கர்மங்களைச் செய்துசித்தசுத்தியைச் சம்பாதித்துக்கொண்டபகஷத்தில் ஜ்ஞாநியாகி மோக்ஷத்தையடையலா மாதலால்) இப்பொழுது க்ஷத்ரியகுலத்துக்குத்தகுந்த யுத்தகர்மத்தைச் செய்தே தீரவேண்டுமென்றி, விடக்கூடாதென்கிற அர்த்தம் அர்ஜுனுக்குத் தோன்றும்பொருட்டு இந்த ஸ்லோகார்த்தத்தை பகவானானவர் அர்ஜுனுக்குச் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ப்ரக்ருதிஜ்யபகுணங்கள் என்கிற இடத்தில், ப்ரக்ருதியாவது ஸத்வரஜஸ்தமோகுண ரூபமான மஹாமாயையென்றும், அந்த மஹாமாயையால் உண்டான குணங்கள் ப்ரக்ருதிஜ்யபகுணங்களென்றும், அவைத்ராவ்யகுண க்ரியாஜாதிகளுடைய சம்பந்தமுண்டானவை யென்

உயித்து, மநஸர் - மனத்தினால், இந்த்ரியார்த்தார் - சப்தாதிவிஷயங்களை, ஸ்மரத் - ஸ்மரித்துக்கொண்டு, ஆஸ்தே-இருக்கிறானே, ஸஃ - அவன், விமூடாத்மா - விவேககுருதியமானமனமுள்ள, மித்யாசார-பொய்யாகிய ஆசாரமுள்ளவன், (பாபாசாரமுள்ளவன் அல்லது டாம்பிகள்), இதி - (இப்படியென்று), உச்யதே - சொல்லப்படுகிறான்.

தா த் ப ரீ ய ம்.

ஓ அர்ஜுனா, வாக்பாணி பாதபாயுபஸ்த்தங்களென்கிற இந்த்ரியங்களால் எந்தக்காரியத்தையும் செய்யாமல், ஸ்யாசி வேஷத்தைத்தரித்து, மனத்தினால், ப்ரஹ்மத்தைக்குறித்து ஆலோசிக்காமல், சப்தஸ்பர்ஸரூபரஸகந்தங்களென்கிற விஷயங்களை ஸ்மரித்துக்கொண்டு எந்த மனிதன் இருக்கிறானே, அந்தமனிதன் (கபடஸ்யாஸி) விவேககுருதியமான மனமுள்ள பாபாசாரன் எனப்படுவானென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

ஓ க்ருஷ்ணா, சரீரத்தையும் இந்த்ரியங்களையும் நியமிக்கச்சக்தியில்லாதவனும், மூர்க்கனும், ஆனவனும் கூட ஸம்யஸிக்கலாம் ஆகையால், ஆத்மவேத்தாவுக்குப்போல, கர்மங்களை விட்டுவிட்ட மூடனுக்கும் (ஆத்மவேத்தா அல்லாதவனுக்கும்) கர்மங்களைச் செய்யா மற்போவதனால், ப்ரத்யவாயம் (உபயலோகங்களிலும் ப்ரஷ்டனாகச் செய்கிறதோஷம்) இல்லையல்லவா, என்று அர்ஜுனன் கேட்பானே என்னவோ வென்றெண்ணி, ஓ அர்ஜுனா, ஆத்மஜ்ஞாநமில்லாதவன் வேதசோதித கர்மங்களைச் செய்யாமல் விட்டபகஷத்தில், பாவத்தையடைவானென்றும், ஆகையால், ஆத்மவேத்தா அல்லாதவன் வேதசோதித கர்மங்களைவிட்டுவிட்டு ஸ்யாஸிவேஷம் பூண்டிருப்பது தகுதியல்லவென்றும், பகவானாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணமூர்த்தி, இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

ஆத்மஜ்ஞாநம் இல்லாமலே கர்மத்யாகம்செய்து (ஸம்யஸித்து) பகவத்யாகம் என்கிற நிபத்தினால் விஷயங்களை ஸ்மரித்துக்கொண்டிருக்கிற மூடனை இந்தசுலோகத்தால் கிட்டுக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஓ க்ருஷ்ணா; நிச்சலத்வத்தை யடைந்திரு

“த்வம்பதார்த்தவிவேகாயஸ்யாஸஸ்ஸர்வகர்மணாம் |
ஸ்ருக்யேஹவிஹிதோயஸமாத்தத்த்யாகீபதிதோபவேத்”

(இந்த லோகத்தில் சுருதியினால் ஸர்வகர்மஸ்யாஸம்த்வம் பதார்த்த விவேகத்தின்பொருட்டுச் சொல்லப்பட்ட தாகையால், ஸ்யஸித்தபிறகு, த்வம் பதார்த்த விசாரணையைச் செய்யாதவன் பதிதன் (உபயலோகப்ரஷ்டன்) ஆவான் என்கிறப்ரமாணவசந்தால் ஆலோசிக்கும்போது, சித்தசுத்தியில்லாமல் ஸ்யஸித்தமாத்ரத் தாலே மோக்ஷரூபமான சித்தியை அடையமாட்டானாகையால்,

“௨-3, ஜீ||௪||“नचसन्न्यसना देवसिद्धिं समधिगच्छति”

அ-௩, சு||௪||சஸ்யஸநாதேவஸித்திம்ஸமதிசக்சதி

என்று சொல்லுதல் உகிதமாக இருக்கின்றதென்று அறியவே ண்டும்.

ஜீ||யுஸி||ஸூ||“नचसन्न्यसना | नित्यम्यसन्नस्य”

சு||ஸூ||“नचसन्न्यसना | नित्यम्यसन्नस्य”

211

“ஸ்த்வீந்த்ரியாணிமஸஸா | நியம்யாரபதேர்ஜ-௦௩||

கர்மேந்த்ரியைஃ கர்மயோக | மஸத்தஸ்ஸவீஸிஷ்யதே ||

(இ-ள்.) ஹே அர்ஜு-௦௨-ஓ அர்ஜு-௦௩, யஸ்து- (அவிவேகியா ன) எந்தப் புருஷன், இந்த்ரியாணி- (செவிமுதலான) ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களை, மஸஸா- (விவேகமுள்ள) மனத்தினால் (அல்லது) மஸஸா ஹ-மனத்தோடு, நியம்ய-நிக்ரஹித்து, கர்மேந்த்ரியைஃ-வாக்குபாணிபாதம்முதலானஇந்த்ரியங்களால், கர்மயோகம்-கர்மயோகத்தை, அஸக்தஃ-பலாபிலாகையில்லாதவனாய், ஆரபதே-ஆரம்பிக்கிறானே ஸஃ-அந்தப்புருஷன், விஸிஷ்யதே- (கபடஸ்யாஸியைப்பார்க்கிலும்) உத்தமனாகிறான்.

நா த் ப ர் ய ம்.

ஓ அர்ஜு-௦௩, அவிவேகியான எந்த மனிதன் தவக்கு, தேத்ரம், செவி, ஜிஹ்வை, க்ராணம் என்கிற ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களை விவேகமுள்ள மனத்தினால் (அல்லது) மனத்தோடுகூட நிக்ரஹித்து, அகாவது-சப்தஸ்பர்ஸரூபஸக்தங்களின்மேல் போகாதிருக்கும் படி செய்து நசுவரபரங்களாய்ச் செய்துகொண்டு, வாக்குபாணிபாதம்பாய் உபஸ்த்தம் என்கிற கர்மேந்த்ரியங்களால் கர்மயோகத்தை

பலாபேகையில்லாதவனுய்ச் செய்கிறானே, அந்த மனிதன் ஈசுவரார்ப்பணபுத்தியோடு செய்யப்பட்ட கர்மங்களின் மஹிமையால் சித்தசுத்தியுள்ளவனாகிறானதால், கபடஸ்யாஸியைப்பார்க்கிலும் உத்தமனாகிறானென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபர்யம்.

ஆத்மதத்வத்தை அறியாதவனும் வேதசோதிதங்களான கர்மங்களைச் செய்யாதவனும், ஆகிய ஸ்யாஸி, மேன்மையா யிருக்குங்காலத்தில், ப்ரஹ்மத்தைப்பார்க்கிலும் வேறான விஷயங்களை ஆலோசித்தல் பார்த்தல், முதலானவை த்ருடமாயுள்ளவனதால், மித்யாசாரமுள்ளவனானென்றும், அப்படி விஷயங்களில் ஆசையுண்டாயிருக்கையால் ப்ரத்பவாயமுள்ளவனானென்றும் சொன்ன பகவானுவர், இப்போது இந்த சுலோகத்தால், அப்படிப்பட்ட கபடஸ்யாஸியைப் பார்க்கிலும் வேதசோதிதகர்மங்களை ஈசுவரார்ப்பண புத்தியோடு, பலாபேகையைவிட்டுச் செய்கிற க்ருஹஸ்த்தன் ஸதாசாரமுள்ளவனதால் உத்தமனென்று சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

கர்மேந்த்ரியங்களை நிக்ரஹித்து, வேதோத்த கர்மங்களைச் செய்யாமல், மனத்தினால் சப்தாதிவிஷயங்களை ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கிற கபடஸ்யாஸியைப் பார்க்கிலும், ஈசுவரார்ப்பண புத்தியோடு கர்மங்களைச் செய்கிறவன் உத்தமனென்று தெரிவிக்கும் பொருட்டு இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஒளத்ஸுஃய மாத்ரத்தால் ஸர்வகர்மங்களையும் ஸ்யஸிக்காமல், சித்தசுத்தியின் பொருட்டுப் பலாபேகையை விட்டு, வேதசோதித கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியதென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு, பகவானுவர் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ஆத்மதத்வத்தை யறியாமலே கர்மத்யாகத்தைச் செய்த கபடஸ்யாஸிக்கும், சித்தசுத்தியின் பொருட்டுக் கர்மதத்வச் செய்துகொண்டிருக்கிற க்ருஹஸ்த்தனுக்கும், கிரமம் சமாநமே, ஆனாலும், சித்தசுத்தியுள்ளவன், எப்பொழுதானாலும் மோக்ஷரூபபலத்தை யடைவானதால் உத்தமன் என்று அறியவேண்டும்.

வன் கர்மத்தை யே செய்யவேண்டியதென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு, மற்றொரு காரணத்தை பகவானுவர் இந்த சுலோகத்தால் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், கர்மங்களைச் செய்யாதவனைப் பார்க்கிலும் கர்மங்களைச்செய்கிறவன் சிறந்தவனாகையால், கர்மாநுஷ்ட்டாநத்தில் அதிகாரமுண்டா யிருக்கிறவன், சாஸ்த்ரோக்தங்களான நித்யகர்மங்களைச்செய்தே தீரவேண்டுமென்று அறியவேண்டும். ஆனால், கர்மாதிகாரியாகிறவன் சாஸ்த்ரோக்தங்களான நித்யகர்மங்களைச் செய்யவேண்டியதென்று சொன்னால் லவா, ஸ்வர்க்காதிகமே பலமாயுள்ள தர்ஸபூர்ணமாஸ கர்மம் முதலாயுள்ள கர்மங்களில் அதிகாரமுள்ளவனுக்கு, அந்தக்கர்மங்களும் நித்யகர்மங்களேயாகின்றன ஆதலால் அந்தக்கர்மங்களும் செய்யத்தகுந்தனவே யல்லவா, என்று கேட்பாயானால் சொல்லுகிறேன்கேள், எந்தெந்தக்கர்மங்கள் பலத்தின் பொருட்டாகக் கேட்கப்படவில்லையோ அந்த நித்யகர்மங்களைச் செய்யவேண்டியதென்றும், பலத்தின் பொருட்டாகவே கேட்கப்படுகிற கர்மங்கள் நித்யகர்மங்கள் ஆகமாட்டா ஆகையால், அந்தக் காம்யகர்மங்களைச் செய்யாமற்போவதனால் ப்ரத்யவாய மில்லையென்றும் தெரிந்துகொண்டு, கர்மாநுஷ்ட்டாநத்தில் அதிகாரமுள்ளவன் காம்யகர்மங்களைச் செய்யவேண்டிய தில்லையென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், சித்தசுத்திருபமான பலம் உண்டாகின்றதாகையால், கர்மத்தைச் செய்யாதிருப்பதைப் பார்க்கிலும் கர்மத்தைச்செய்தல் உத்தமமென்றறிந்து, கர்மங்களை அவசியமாய்ச் செய்பவேண்டியதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஆனால், க்ருஷ்ணா; கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியதென்று அடிக்கடி சொல்லுகிறாயல்லவா, கர்மங்களைச் செய்யாதிருப்பதைப் பார்க்கிலும் கர்மங்களைச்செய்தல் உத்தமம் என்பதற்குக் காரணம்யாது, ஒருவேளை சித்தசுத்தி உண்டாகும் என்பாயோ என்னவோ, சித்தசுத்தி யில்லாமற்போனாலும் போகட்டும். சித்தசுத்தி உண்டாகுமோ உண்டாகாதோ அது யாருக்குத்தெரியும். எப்பொழுதோ சித்தசுத்தி யுண்டாகுமென்று இப்பொழுது கஷ்டப்படுவது யானுக்கு, நான் எந்தக்கர்மத்தையும் செய்யாமல் சும்மா இருப்பேனென்று அர்துநன் கேட்பானோ என்னவோவென்று நினைத்து, கர்மங்களைச்செய்வது அந்ருஷ்டபலமாகிய சித்தசுத்தியின் பொருட்டே யல்லவென்றும், கர்மங்களைச்செய்த பகூத்திலேயே தேஹாதிசேஷ்ட்டைகளின் வழி

யாய் சரீரம் இருப்பதற்கு உரியதாகுமேயன்றி இல்லாதபகஷத்தில் ஆகமாட்டாதென்றும், மேலும், கர்மங்களைச் செய்யாதபகஷத்தில் ஜீவமும் துர்லபமாகுமென்றும், தெரிவிக்கும்பொருட்டு,

“**ஓரீரயா஽பிசதேஹேபரஸித்தயேதகர்மணஃ**”.

“ஸரீரயாத்ராபிசதேஹேபரஸித்தயேதகர்மணஃ”

என்று பகவான் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யாஹீதம்.

முமுக்ஷு ஆகிறவன் கைஷ்கர்மயம் (மோக்ஷம்) சித்திக்கும் பொருட்டும், மித்யாசாரத்வம் நீங்கும்பொருட்டும், கர்மத்தைச் செய்யவேண்டியதென்று பகவானானவர் இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், விசாரிக்கும் போது,

“**ஸ்யாஸமே அதிகமானதாயிற்று**”

“ஸ்யாஸமே அதிகமானதாயிற்று”

(ஸ்யாஸமே அதிகமானதாயிற்று) என்கிற சுருதி ப்ரமாணத்தால், ஸ்யாஸமே ஸர்வோத்தமமானதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கும்போது, கர்மத்தைச் செய்யாதிருப்பதைப் பார்க்கிலும் (ஸ்யாஸத்தைப் பார்க்கிலும்) கர்மத்தைச் செய்தல் உத்தமமென்று சொல்லலாமா என்று சந்தேஹிக்காமல்

“**யோக்யஸ்யுத்தமஸாதகம் கார்யஸாதகம்பவதி**”

“யோக்யஸ்யுத்தமஸாதகம் கார்யஸாதகம்பவதி”

(தகுந்தவனால் ப்ரேரேபிக்கப்பட்ட சாதகம் கார்யத்தைச் சாதிக்கத்தகுந்ததாகின்றது.) என்கிற நிபாயாதுசாரமாய், நான் கர்மத்தைச் செய்யமாட்டேன் என்கிற அபிமானமுள்ள மூடனால் செய்யப்பட்ட ஸம்பாசத்தைப்பார்க்கிலும் ஸத்கர்மாதுஷ்ட்டாகத்தால் பரமேசுவரனைச் சேவித்துத் தரிக்கமாட்டுவேனென்று நினைத்து, ஈசுவரார்ப்பண புத்தியோடு கர்மங்களைச் செய்கிறவனுடைய கர்மம் சிறந்ததென்று சொல்லப்பட்டதேயன்றி, ஸ்யாஸம் நிந்திக்கப்படவில்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும், விதி (செய்ய வேண்டியதென்று சொல்லுகிற ப்ரமாணவசம்) இல்லையாகையால் வித்வாம்ஸன்னாலும், விவிதிஷன்னாலும், ஆகாதவன் ஸ்யாஸத்தை அவலம்பிக்கத்தகாதென்று அறியவேண்டும். மேலும், கேவலம்

வனாய், ததர்த்தம் - அந்த விஷ்ணுவின்பொருட்டு, கர்ம-கர்மத்தை,
ஸமாசர - நன்றாய்ச் செய்யக்கடவாய்.

தா த் ப ரீ ய ம்.

ஓ அர்ஜுனா, விஷ்ணுவின்பொருட்டுச் செய்யப்படுகிற கர்ம
த்தைப்பார்க்கிலும் வேறான கர்மங்களெல்லாம் பந்தத்தை (ஐந
மரணாதி நாநாவிததுக்கங்களை) உண்டாக்கும், ஆகையால் நீ பலா
பேகையைவிட்டு ஸ்ரௌதஸ்மார்த்த கர்மங்களை விஷ்ணு ப்ரீதி
யின்பொருட்டு, சிரத்தாபக்திகளோடு நன்றாய்ச் செய்யக்கடவாய்
என்று தாத் பரீயம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

ஐயா, க்ருஷ்ணா,

“श्रीकृष्ण उवाच ॥”

“கர்மனாபத்தயதேஜத்து”

(கர்மத்தினால் ஐந்துவானது பந்திக்கப்படுகின்றது.) என்கிற
ஸ்மருதி ப்ரமாணத்தால் ஆலோசிக்கும்போது, கர்மபந்தத்தை
உண்டாக்குவது ஆகாமின்றது. ஆகையால், மோட்சத்தைவிரும்பு
கிறவன் கர்மங்களைச் செய்தல் உசிதமல்லவென்று அர்ஜுனன் கேட்
பானோ என்னவோவென்று நினைத்து, கர்மங்களில் அதிகாரமுள்ள
வன் (ப்ரஹ்மக்ஷத்ரியவைசியர்கள்) கர்மங்களைச் செய்யாதிருப்பது
உசிதமல்லவென்றும், பலாபேட்சையைவிட்டு, ஈசுவரார்ப்பண
புத்தியோடு செய்யப்பட்ட கர்மம் பந்தஹேது அல்லவென்றும்,
பகவானான ஸ்ரீக்ருஷ்ணமூர்த்தியானவர் இந்த சுலோகத்தால் தெரி
விக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், பலாபேகையைவிட்டு,
ஈசுவரார்ப்பண புத்தியோடு செய்யப்பட்ட கர்மம் பந்தஹேது
அல்ல ஆதலால், ஈசுவரப்ரீதியின்பொருட்டு ஸ்ரௌதஸ்மார்த்த கர்
மங்களை சிரத்தாபக்திகளோடு அவசியமாய்ச் செய்யவேண்டியதெ
ன்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்த சுலோகத்திலுள்ள

“यज्ज्ञात्” “யஜ்ஞாத்”

என்கிற பதத்துக்கு ஜ்ஞோதிஷ்டோமம் முதலாயுள்ள கர்ம
மென்று அர்த்தம்சொல்லி, கர்மத்தின்பொருட்டு கர்மத்தைச் செய்
மென்று அர்த்தம் தோன்றுகின்றதே, கர்மத்தின்பொருட்டுக் கர்ம
த்தைச் செய்தல் என்கிற சொல் அஸங்க்தமா யிருக்கவில்லையா,
என்று, ஸந்தேஹிஸ்காமல்,

“ஸ்ரீயஸ்ய ஜீவ வைஷ்ணவ” “யஜ்ஞோவைவிஷ்ணு”

(யஜ்ஞம் உண்மையாய் விஷ்ணு) என்கிற சுருதி ப்ரமாணத் தைப்பற்றி, யஜ்ஞம் என்றால் விஷ்ணு என்று அர்த்தம் செய்து கொள்ள வேண்டியதென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால்,

“ஸ்ரீஸ்க்ருணாபத்ஸு ஜீவஃ”

“கர்மணாபத்யதேஜத்து”

(கர்மத்தினால் ஜத்துவானது பந்திக்கப்படுகின்றது.) என்கிற ஸ்ம்ருதி வினாகப்போகாதா, என்று நினைக்காமல், பலாபேகையோடு செய்யப்பட்ட கர்மத்தைக்குறித்து, இந்த ஸ்ம்ருதி சொல்லு கின்றதென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஈசுவரார்ப்பண புத்தி யோடு செய்யப்பட்ட கர்மம் பந்தஹேது அல்ல ஆகையாலேயே பலாபேகையைவிட்டு, ஈசுவரப்ரீதியின் பொருட்டுக் கர்மத்தைச் செய்யக்கடவாயென்று பகவானாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணர் சொன்னாராத லால், சித்தசுத்தி யில்லாதவர்கள் சித்தசுத்தி யுண்டாகிறவரைக் கும் ஈசுவரப்ரீதியின் பொருட்டு, ஸ்ரௌதஸ்மார்த்த கர்மங்களைச் செய்தே தீரவேண்டியதென்று அறியவேண்டும்.

ஈஹஸ்யார்த்தம்.

ஸாங்க்யர்கள் சகலகர்மங்களும் பந்தத்தை யுண்டாக்குவன ஆகலால் எந்தக்கர்மத்தையும் செய்யக்கூடாதென்று சொல்லுகிறா ர்க ளாகையால், அவர்களுடைய மதாநுஸாரமாய், சகலகர்மங் களும் பந்தஹேதுக்களென்று நினைத்து, அர்ஜுனன் கர்மத்தைச் செய்யமாட்டேனென்று சொல்லுவாரீனோ என்னவோவென்று நினை த்து, ஈசுவரப்ரீதியின் பொருட்டுச் செய்யப்பட்ட கர்மம் தவிர, மற்றக் கர்மங்களெல்லாம் பந்தஹேதுக்கள் ஆகுமேயன்றி, ஈசுவர ப்ரீதியின்பொருட்டுச் செய்யப்படுகிற கர்மம் பந்தஹேது அல்ல வென்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணர் இந்த சுலோகத்தால் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும்.

ஸ்ரீஸஹயஜ்ஞாஸ்ரஜாஸ்யஸ்து | புரோவாசஸ்யஸ்து |

அநேகஸ்யஸ்து | மீஷஸ்யஸ்து |

௧௦||

ஸஹயஜ்ஞாஸ்ரஜாஸ்யஸ்து | புரோவாசஸ்யஸ்து |
அநேகஸ்யஸ்து | மீஷஸ்யஸ்து |

௧௦||

(இ - ள்.) ப்ராஜாபதி: - ப்ராஹ்மதேவன், ஸஹயஜ்ஞா: - யஜ்ஞத்தோடுகூடின, ப்ராஜா - ப்ராஜைகளே, ஸ்ருஷ்ட்வா - சிருஷ்டித்து, (ஹேப்ராஜா: - ஓ ப்ராஜைகளே), அநேக - இந்த யஜ்ஞத்தால், (யூபம்-நீங்கள்), ப்ராஸவீஷ்யத்வம் - உத்தரோத்தராபி வ்ருத்தியைச் செய்யுங்கள், ஏஷ: - இந்தயஜ்ஞம், இஷ்டகாமதுக் - இஷ்டமான கோரிக்கைகளைக் கொடுக்கவல்லது, அஸ்து - ஆகக்கடவது, (இதி-இப்படியென்று), புரா - ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில், உவாச-சொன்னான்.

தா தீ பரீ யம்.

ஓ அர்ஜுனா, ப்ராஹ்மதேவன் யஜ்ஞங்களோடுகூட மூன்று வர்ணத்தாரைப் பிறப்பித்து, ஓ ப்ராஜைகளே, நீங்களெல்லாரும் இந்த யஜ்ஞத்தைச் செய்துகொண்டு, உத்தரோத்தராபி வ்ருத்தியை அடையுங்களென்றும், இந்தயஜ்ஞம் காமதேனுவைப்போல உங்களுடைய கோரிக்கைகளை எல்லாவற்றையும் கொடுக்குமென்றும், லோகங்களெல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டிசெய்த காலத்தில் சொன்னான், ஆகையால், நீ, ஸ்ரௌதஸ்மார்த்த கர்மங்களைவிடாமல் செய்யவேண்டியது என்று தாதீபர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

ப்ராஹ்மக்ஷத்ரியவைசியர்கள் என்கிற மூன்று வர்ணத்தாரும், நித்யநைமித்திக கர்மங்களை முக்கியமாகச் செய்தே தீரவேண்டுமென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு, ஸ்ரீக்ருஷ்ணர் இந்த சுலோகத்தால் வேறொரு காரணத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், ப்ராஹ்மதேவன் ஜகதாதியில் யஜ்ஞத்தைச் செய்ய வேண்டியதென்று தெரிவித்துக்கொண்டு, யஜ்ஞத்தினால் உத்தரோத்தராபி வ்ருத்தியை அடையுங்கள் என்று சொன்னால்லவா, யஜ்ஞத்துக்கு அப்படிப்பட்ட சக்தியுண்டா, என்கிற சந்தேஹம் உண்டாகுமோ என்னவோவென்று நினைத்து, அந்த சந்தேஹம் நீங்கும்பொருட்டு, யஜ்ஞம் கோரிக்கைகள் எல்லாவற்றையும் கொடுக்கவல்லது என்று இந்த சுலோகத்திலுள்ள நான்காம்பாதத்தால் தெரிவித்தாரென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

ஸர்வோத்தமனான ப்ராஹ்மதேவனும் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியதென்று சொல்லியிருந்தா னுதலால், கர்மாதிசாரமுள்ளவன் விடாமல் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியதென்று பகவானானவர் இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மே

என்று சொல்லப்பட்டதென்றும், சிலகர்மங்கள் ஸஹஜமாய் பலத்தையுண்டாக்குவன ஆனபோதிலும் பலாபேகையில்லாத பகஷத்தில் அவை நித்யகர்மங்களே யாகுமென்றும், மேலும், கர்மங்கள் பலாபேகையோடு ஆசரிக்கப்பட்டபகஷத்தில், கர்மங்களாகுமென்றும், பலாபேகையில்லாமல் செய்யப்பட்டபகஷத்தில் நித்யகர்மங்கள் ஆகுமென்றும், பலாபேகையில்லாமல் போனபோதிலும் அந்தக்கர்மங்களின் ஸ்வபாவத்தால் ஒருவேளை பலம் உண்டானபகஷத்தில் அவ்வளவினாலேயே கர்மயகர்மங்கள் ஆகமாட்டாவென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மேலும், இதுவரைக்கும் சொல்லப்பட்ட சுலோகங்களில் மோட்சமுண்டாகும்பொருட்டும், மித்யாசாரத்வம் (டாம்பிகத்வம்) நீங்கும்பொருட்டும், சரீரயாத்தினா சித்திக்கும்பொருட்டும், முக்கியமாய்க் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியதென்றும், இப்பொழுது இந்த சுலோகத்தால்,

“॥ ட்ரஃஜ்ஸயஃஸ்ரமாணம் ”

“தர்ம ஸுஸமயஃப்ரமாணம்”

(தர்மத்தையறிந்தவர்கள் செய்த ஏற்பாடு ப்ரமாணமாயிற்று) என்கிற ஸூத்ராநுஸாரமாக, தர்மவேத்தாக்களுள் உத்தமனான ப்ரஹ்மதேவனாலும் சொல்லப்பட்ட தாகையால் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டியதென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு, பகவானானவர் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், கர்மங்கள் நிஷ்காமிகளுக்கு (கோரிக்கையில்லாதவர்களுக்கு) ஜ்ஞாநத்துக்கு விரோதமான பாஷத்தைப் போக்கடித்து, ஞானத்தின் வழியாக மோகஷத்தைத் தருபவையாகுமென்றும், கோரிக்கைகள் உள்ளவர்களுக்கு, ஸ்வர்க்கலோக சுகங்களை யடைவதற்கு விரோதியான பாவத்தைப் போக்கடித்து, ஸ்வர்க்கசுகத்தை யுண்டாக்குபவையாகுமென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், ப்ரஹ்மதேவனும் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டியதென்று சொன்னானாகையால், கர்மத்தைச் செய்கிறவனே உத்தமனென்று தெரிவிக்கும் பொருட்டு பகவானானவர் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், இதுவரைக்கும் நித்யகர்மத்தைக்குறித்துச் சொல்லிக்கொண்டேவந்து, இவ்விடத்தில் மாதிரம் கர்மயகர்மத்தைக்குறித்துச் சொல்லுவது அநுசிதமல்லவா,

என்று சந்தேஹிக்காமல், சாமாநியமாய் கர்மத்தைச் செய்யாதிருப்பதைப் பார்க்கினும், கர்மத்தைச் செய்தல் உத்தமம் என்கிற விஷயத்தைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டுச் சொல்லப்பட்டதாகையால், தோஷம் ஒன்றுமில்லையென்று அறியவேண்டும்.

ஐ|| தீவாந்யாயசூநீ|| தீவாந்யாயஸ்||

ஶ்ரஸ்வரஹாயஸ் || தீயைஶ்ரவநாயஸ் ||

௧௦||

தேவாந்பாவயதானே | தேதேவாபாவயஸ்துவ |

பரஸ்பரம்பாவயந்த | ஸ்ஸ்ரேயஸ்பரமவாபஸ்யத ||

கக||

(இ - ள்.) அநேக-இந்தயஜ்ஞத்தால், தேவாந்-தேவதைகளை, (ஹவிர்ப்பாகை-ஹவிர்ப்பாகங்களால்) பாவயத-திருப்தியடைவியுங்கள், தே-அப்படி உங்களால் திருப்தியடைவிக்கப்பட்ட, தேவா-தேவதைகள், வ-உங்களை, (வ்ருஷ்ட்யாதிரா-வர்ஷம் முதலானவைகளால்), பாவயந்து-வ்ருத்தியையடைவிக்கக்கடவர்கள், பரஸ்பரம்-ஒருவரையொருவர், பாவயந்த-வ்ருத்தியையடைவித்துக்கொண்டு, பரம்-சர்வோத்தமமான, ஸ்ரேயஸ-ஸ்ரேயஸ்ஸை, (மோக்ஷத்தை) (அல்லது) (ஸ்வர்க்கத்தை) அவாபஸ்யத-அடையுங்கள்.

தா த் பரீ யம்.

ஓ ப்ராஜைகளே, நீங்களெல்லாரும், இந்த யஜ்ஞத்தால் (அதாவது யஜ்ஞங்களில் கொடுக்கிற ஹவிர்ப்பாகங்களால்) தேவதைகளை த்ருப்தியடைவியுங்கள், அப்படி உங்களால் த்ருப்தியடைவிக்கப்பட்ட தேவதைகள் வர்ஷம் முதலானவைகளால் அந்நம் முதலானவற்றை உங்களுக்குக் கொடுத்து, உங்களை த்ருப்தியடைவிப்பார்கள். இப்படி ஒருவரையொருவர் த்ருப்தியடைவித்துக்கொண்டு, சர்வோத்தமமான மோக்ஷத்தை, (அல்லது) சர்வோத்தமமான ஸ்வர்க்கத்தை யடையுங்கள் என்று தாத் பரீ யம்.

சங்கராபாயம்.

ஐயா, க்ருஷ்ண, ப்ரஹ்மதேவன் யஜ்ஞத்தைச் செய்துகொண்டு உத்தரோத்தராபிவ்ருத்தியை யடையுங்களென்று சொன்னதாகச் சொன்னாயல்லவா, தேவதாநுக்ரஹம், இல்லாதபகூத்தில், ஸ்வர்க்கம் முதலாயுள்ள அப்யுதயம் (அபிவ்ருத்தி) உண்டாகாதென்றும், தத்வஜ்ஞாந மில்லாதபகூத்தில் மோக்ஷம் உண்டாகாதென்றும், சுருதிஸ்மருதிகளில் சொல்லப்படும்போது, யஜ்ஞத்தால் உத்

தரோத்தராபிவ்ருத்தியாகிலும். கோரினகோரிக்கைகளாகிலும், சித்திப்பது எப்படியென்று அர்ஜுன் கேட்பானே என்னவோவென்று நினைத்து அந்த சந்தேஹத்தை நீக்கும்பொருட்டு, யஜ்ஞத்தால் தேவதாநுக்ரஹம் உண்டாகுமென்றும், அதனால் அபிஷ்டசித்தியுண்டாகுமென்றும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானுவர், இந்த சுலோகத்தால், ப்ரஹ்மதேவன் சொன்ன விஷயத்தைத் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்த சுலோகத்திலுள்ள,

“[ஸ்தீயஃ” “ஸ்ரேயஃ”

என்கிற சப்தம், ஸ்வர்க்கம், மோக்ஷம், என்கிற இரண்டு விஷயங்களை போதிக்குமென்றும், இப்படி சொல்லுதலால், யஜ்ஞாதிகர்மங்கள் முமுகூஷுக்கு சித்தசுத்திவழியாக மோக்ஷத்தை யுண்டாக்குமென்றும், முமுகூஷுக்கு (போஜநாதிகம் வேண்டுமென்று நினைப்பவனுக்கு) ஸ்வர்க்காதிகத்தை யுண்டாக்குமென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ரஹஸ்யாரீத்தம்

யஜ்ஞத்தைச் செய்துகொண்டு, ஹவிர்ப்பாகங்களைக் கொடுப்பதனால் தேவதைகளுடைய அநுக்ரஹம் உண்டாகுமென்றும், அப்படி தேவதாநுக்ரஹம் உண்டாவதனால் ஜ்ஞாநத்துக்கு விரோதமான பாவம் நீங்குமென்றும், பாவம் நீங்குவதனால் சித்தசுத்தியுண்டாகுமென்றும், சித்தசுத்தியால் நல்ல ஜ்ஞாநம் உண்டாகுமென்றும், அந்த ஜ்ஞாநத்தால் நிராக்ஷயநந்த ஸ்வரூபமாகிய விதேஹகைவல்யம் உண்டாகுமென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், விசாரிக்கும்போது,

“[ஸரஸ்வரஹ்வயஸ்யஸ்தீயஃ ஸரஸ்வஸ்யஸ்தீ”

“[பரஸ்பரம்பாவயந்தஸ்யஸ்தீயஃ பரமவாபஸ்யஸ்தீ”

என்று சொல்லுதலால், மனிதர்களால் தேவதைகளுக்கும் தேவதைகளால் மனிதர்களுக்கும் பரமஸ்தீயஸ்தீயஸ்தீ உண்டாகுமென்று விதிக்கப்பட்டதுபோலத் தோன்றுகின்றது. ஆனாலும், விசாரிக்கையில், ப்ரஜைகள் மாத்திரமே தர்மோபதேசத்தை அடையத்தகுந்தவர்களாகையால் தர்மநுஷ்டாநத்தால் ப்ரஜைகளுக்கு மாத்திரமே பரமஸ்தீயஸ்தீயஸ்தீய மோக்ஷ முண்டாகுமென்றும், ப்ரஜைகளுக்கு மோக்ஷம் உண்டாவதுபோல அநுக்ரஹிக்கிற தேவதைகளுக்கு அல்லவென்றும், மேலும், இந்த தர்மோபதே

கரிப்பார்கள், என்கிற சந்தேஹத்தை நீக்கும்பொருட்டு, இந்த சுலோகத்திலுள்ள முதலிரண்டடிகளையும் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், இதுவரைக்கும் சொல்லப் பட்ட சுலோகத்தில், யஜ்ஞாநுஷ்ட்டாநத்தால் ஸ்வர்க்கமாகிலும் மோக்ஷமாகிலும் உண்டாகுமேயன்றி இந்த லோகத்தில் முக்கிய மாய்வேண்டிய, ஸ்த்ரீ, பசு, புத்ரமித்ராதிசம்பத்து எப்படியுண்டா கும், என்று சந்தேஹிக்காமல், யஜ்ஞத்தினால் ஸத்கரிக்கப்பட்ட தேவதைகள் இந்தலோகத்தில் முக்கியமாய்வேண்டிய ஸ்த்ரீ, பசு, புத்ரமித்ராதி சம்பத்துக்களையும் கொடுப்பார்களென்று அறியவே ண்டும். மேலும், யஜ்ஞாதி கர்மங்களில் உபயோகித்துக்கொண்டு பசுக்கள் முதலானவற்றால் சுகங்களை யடையவேண்டியதென்றும் அப்படி செய்யாதபகஷத்தில் ப்ரத்யவாயம் உண்டாகுமென்றும் தெரிவிக்கும்பொருட்டு, இந்தசுலோகத்திலுள்ள மற்ற இரண்டடிக ளாலும் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், யஜ்ஞத் தால் தேவதைகளுக்கும், ப்ரஹ்மசர்யத்தால் ருஷிகளுக்கும், சந் தாநத்தால் பித்ருதேவதைகளுக்கும் சந்தோஷத்தை யுண்டாக்கா மல், தேவதைகளால் கொடுக்கப்பட்ட பதார்த்தங்களை, தன்சரீரத் தை மாத்திரம் போஷித்துக்கொள்ளும் பொருட்டுப் புஜிக்கிறவன் தேவாதிருடைய ருணத்தைத் தீர்க்காதவனாகிறான் ஆகலால் திருடனாவானென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

யஜ்ஞத்தால் பரலோகசுகம் மாத்திரமேயன்றி இந்த லோக சுகமும் உண்டாகுமென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு, பகவானானவர் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மே லும், யஜ்ஞங்களால் ஸத்கரிக்கப்பட்ட தேவதைகள் முமுக்ஷுக் களுக்குப் பரலோகசுகம் ஒன்றையேயன்றி ஜீஹலோகசுகத்தையும் கொடுக்கிறார்களாகையால், அவசியமாய் யஜ்ஞாதி கர்மங்களைச் செய்தே தீரவேண்டுமென்றும், அப்படி செய்யாதபகஷத்தில் ப்ர த்பவாயம் உண்டாகுமென்றும் தெரிவிக்கும்பொருட்டு ஸ்ரீக்ருஷ் ணபகவானானவர் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறி யவேண்டும். மேலும், தேவதைகளால் கொடுக்கப்பட்ட, ஸ்த்ரீ, பசு, புத்ரமித்ராதி சம்பத்தை அநுபவித்துக்கொண்டு, தேவதை களுக்கு ப்ரீதியுண்டாகும்பொருட்டு யஜ்ஞாதினைச் செய்யாதவன் இந்த லோகத்தில் சிஷ்டஜநங்களால் நிந்திக்கப்படுவதே யல்லாமல்,

பரலோகத்தில், திருடர் அநுபவிக்கிற நரகலோகத்தை யடைவா
னென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ॐ॥ यज्ञं शिष्टैः सप्तैः । मूच्यन्ते सर्वे ॥

ஹம்ஸதீப்யஸம்ஸா | மீசயந்த்யை சர்வா ॥ ௧3

யஜ்ஞஸிஷ்டாஸரிஸ்ஸந்தோ | முச்யந்தே ஸர்வகில்பிஷைஃ |
புஜ்ஞதேதேத்வகம்பாபா | யேபசந்த்யாத்மகாரணத் || ௧௩ ||

(இ - ள்.) யஜ்ஞஸிஷ்டாஸரிஃ - யஜ்ஞத்தில் பகவதர்ப்ப
ணஞ்செய்து மிச்சமானதும் அம்ருதம் என்கிற பெயருள்ளதும்
ஆகிய அந்தத்தைப் புஜிக்கிற, ஸந்த-ஸத்புருஷர், ஸர்வகில்பிஷைஃ-
சகலபாபங்களாலும், முச்யந்தே-விடப்படுகிறார்கள், யேது-யாரா
னாலும், ஆத்மகாரணத்-தமது வயிறு நிறையும்பொருட்டு, பசந்தி-பா
கம் செய்கிறார்களோ (புஜிக்கிறார்களோ), பாபா-பாவிகள் ஆகிய,
தே-அவர்கள், அகம்-பாவத்தை, புஜ்ஞதே-புஜிக்கிறார்கள் (அநுப
விக்கிறார்கள்.)

தா த் ப ர் ய ம்.

ஓ ப்ரஹ்மணே, யஜ்ஞங்களில் பகவானுக்குச் சமர்ப்பித்து
மிச்சமானவைகளும், அம்ருதமென்று சொல்லத்தகுந்தவைகளும்
ஆகிய அந்தம் முதலானவைகளை புஜிக்கிற ஸத்புருஷர்கள் சர்வபாப
ங்களிலிருந்தும் விமுக்தர்களாகிறார்கள். மேலும், யார்தங்கள்வயி
றுமாத்திரம் நிறையும்பொருட்டுப் பாகம்செய்கிறார்களோ, அவர்
கள் பாவத்தை அநுபவிப்பவர்களாவார்கள் என்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாயம்.

தேவாதிகளுக்குப் பகிர்ந்து கொடாமல் தங்களுடைய சரீர
போஷணத்தின்பொருட்டே புஜிப்பவர்களுக்கு பாத்யவாயம் உண்
டாகுமென்று சொன்ன பகவானுனவர், இப்பொழுது தேவாதிக
ளுக்குப் பகிர்ந்துகொடுத்து புஜிக்கிறவர்கள் பாபாஷிதர்களாவார்க
ளென்று இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்
டும். மேலும், தேவாதிகளால் மறை முதலானவற்றின் வழிபாகக்
கொடுக்கப்பட்ட பதார்த்தங்களை மறுபடியும் தேவாதிகளுக்குச்
சமர்ப்பித்து, அப்படி சமர்ப்பித்து மிச்சமானவைகளும், அம்ருத
மென்று சொல்லத்தகுந்தவைகளும் ஆகிய அந்நாதிகளை புஜிக்கிற
வர்கள் சகலபாபங்களிலிருந்து விமுக்தர்களாவார்கள். அதாவது

ஸ்ரீ || கண்டஸுபேஷணஞ்ஞக்ஷுஞ்சுமாஸ்தஸம் ||

ஸஞ்சுமாஸுபேஷணஞ்சுமாஸ்தஸம் ||

ஸஞ்சுமாஸுபேஷணஞ்சுமாஸ்தஸம் ||

கண்டநீசுபேஷணஞ்சுமாஸ்தஸம் ||

“கண்டநீசுபேஷணஞ்சுமாஸ்தஸம் ||

பஞ்சஸுபேஷணஞ்சுமாஸ்தஸம் ||

பஞ்சஸுபேஷணஞ்சுமாஸ்தஸம் ||

கண்டநீசுபேஷணஞ்சுமாஸ்தஸம் ||

(அரிதல், அரைத்தல், அடுப்புவைத்தல், நீர்ப்பாணைவைத்தல், பெருக்கல், என்கிற காரியங்கள் கருஹஸ்த்தர்களுக்கு ஸுபேஷணத்தாங்குகள் (ஹிம்ஸை செய்யத்தகுந்த இடங்கள்) என்று சொல்லப்படும், இப்படிப்பட்ட இடங்களிலுள்ள ஜந்துக்கள் மாணமடைவதனால் உண்டான பாவம் பஞ்சஸுபேஷணங்களால் நசிக்கும். மேலும், லோகத்தில், எந்த கருஹஸ்த்தன், அடுப்புவைத்தல், அரைத்தல், பெருக்குதல், அரிதல், நீர்ப்பாணைவைத்தல் என்கிற காரியங்களைச் செய்யும்போது, ஜந்துக்களுக்கு மாணத்தை யுண்டாக்குவதனால் சம்பவிக்கிற பாவத்தை வஹித்துக்கொண்டு, அதாவது பஞ்சஸுபேஷணங்களால் போக்கடித்துக்கொள்ளாதவன் ஆவானே அவன், புத்திபூர்வகமாய் ஜந்துக்களை வதித்தவனாவான்.) என்கிற ப்ரமாணஸாரமாய், தேவயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம், மதுஷ்யயஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம், ப்ராஹ்மயஜ்ஞம் முதலானவைகளை செய்கிறவர்கள் பிடாதாரணம் (பாணைவைத்தல்) முதலான தொழில்களைச் செய்யும் பொருட்டு மூன்றுகற்களைவைத்தல், (அடுப்புவைத்தல்) அரிதல், அரைத்தல், பெருக்குதல், நீர்ப்பாணைவைத்தல், முதலான காரியங்களைச் செய்யும்போது உண்டாகிற ஜீவஹிம்ஸையால் சம்பவிக்கிற பாவங்களாலும், இன்னம் அநேகவிதங்களானவைகளும், புத்திபூர்வகங்களும் ஆகிய பாவங்களாலும், மேலும், அநாலோசிதமாய் நடக்கும்போது காலின்கீழிருக்கிற ஜந்துக்கள் மாணமடைவதனால் உண்டான பாவத்தாலும் விமுக்தர்களாகிறார்களென்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

மேலும், சகலபாபங்களும் மஹாயஜ்ஞத்தால் நசிக்குமென்று சொல்லுதல், மஹாயஜ்ஞத்தினுடைய பெருமையைக் கொண்டா

க. “கண்டரீபேஷணீசுல்லீஉதகும்பிசமார்ஜநீ|

பஞ்சஸூராக்ருஹஸ்ததஸ்யயதாபிஸ்வர்க்கம்நவீந்ததே”

“ஸ்ரீ||௮||இதமேவாஸ்யதத்ஸாதாரணமந்நம், யதிரதமத்யதே,

யஸ்யஏததுபாஸ்யதே, நஸபாப்மநோவ்யாவர்த்ததே,

மிஸ்ரம்ஹ்யேததிதி, மந்த்ரவரீணோபி”

உ. “இதமேவாஸ்யதத்ஸாதாரணமந்நம், யதிரதமத்யதே,

யஸ்யஏததுபாஸ்யதே, நஸபாப்மநோவ்யாவர்த்ததே,

மிஸ்ரம்ஹ்யேததிதி, மந்த்ரவரீணோபி”

3|| மோகமந்நம்வீந்ததே அப்ராசேதாஃ,

ஸத்யம்ப்ராஹிமிவதிதஸ்தஸ்ய, நார்யமணம்புஷ்யதி,

நோஸ்தாயம்கேவலாகோபவதிதேவலாதி”

(க. அரிதல், அரைத்தல், அடுப்புவைத்தல், நீர்ச்சால்வைத்

தல், பெருக்குதல், என்பவைகளால், ஜந்துக்கள் மரணத்தையடை
தலால் உண்டான பாவமிருத்தலால் க்ருஹஸ்ததன் ஸ்வர்க்கத்தி
யடையமாட்டான். உ. எவன் இந்த அந்நத்தை சேவித்துக்கொ
ண்டிருக்கிறானோ, அவன் இந்த அந்நத்தை அதாவது வைஸ்வதேவ
ரஹிதமான அந்நத்தை புஜித்தபகஷத்தில் அந்த அந்நமே வைஸ்வ
தேவத்தைச் செய்யாதவனுக்குச் சாதாரணமான அந்நமென்று
சொல்லப்படுகின்றது. அவன் ஐந்து விதங்களான பாவங்களால்
விலகாதவனாவான். இந்த அந்நம்பாப மிஸ்ரீதமானதென்று சொ
ல்லப்படும். ந. பண்டிதனல்லாதவன் அதாவது வைஸ்வதேவ
ரஹிதன் வ்யர்க்தமான அந்நத்தை புஜிக்கிறான், ஐந்துவிதங்
களான வதையைச்செய்கிறவனுக்கு இந்தவிஷயத்தில் நான் சத்தி
யத்தைச் சொல்லுகிறேன், அவன் நமக்கு ஸ்நேஹிதனுன சூரிய
னைப் போஷித்தவனாகமாட்டான். வைஸ்வதேவரஹிதமான கேவ
லாந்நத்தைத் தின்னுகிறவன் தேவலபாபத்தை யுடையவனாகி
றான்.) என்கிற ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி ப்ரமாணங்களாலும் ஐந்துவிதங்
களான பாபங்களும், இன்னம் அநேகவிதங்களான பாபங்களும்,
யஜ்ஞங்களால் நசிக்குமென்று சொல்லப்பட்டிருத்தலால், யஜ்ஞங்
களைச்செய்தே தீரவேண்டியதென்றும், அப்படி செய்தவன் பாப
ரஹிதனாவானென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்,

ஸ்ரீ|| லக்ஷ்மீபதிபுதாநி | ஸ்ரீநாதஸ்ரீஸங்கம் |

யஜ்ஞாநிபதிபுதாநி | யஜ்ஞாநிபதிபுதாநி ||

௧௪||

அந்நாதபவந்திபுதாநி | பர்ஜயாதந்நஸம்பவஃ |

யஜ்ஞாநிபதிபுதாநி | யஜ்ஞாநிபதிபுதாநி ||

௧௫||

(இ - ள்.) அந்நாத - சுக்ரசோணிதரூபமாகப் பரிணமிக்கிற அந்நத்தினால், பூதாநி - சகலப்ராணி சரீரங்களும், பவந்தி - பிறக்கின்றன, பர்ஜயாத - (வர்ஷரூபமாகப் பரிணமிக்கிற) மேகத்தினால், அந்நஸம்பவஃ - அந்நத்தின்பிறப்பு, பவதி - உண்டாகின்றது, யஜ்ஞாத - யஜ்ஞத்தினால், பர்ஜயஃ - மேகம், பவதி - உண்டாகின்றது, யஜ்ஞஃ - யஜ்ஞம், கர்மஸமுத்பவஃ - கர்மத்தினால் பிறப்பது, பவதி - ஆகின்றது.

தா த் ப ரீ ய ம்.

ஓ அர்ஜுநா, சுக்ரசோணிதரூபமாகப் பரிணமிக்கிற அந்நத்தினால் சகலப்ராணி சரீரங்களும் உண்டாகின்றன, வர்ஷரூபமாகப் பரிணமிக்கிற மேகத்தினால் அந்நமுண்டாகின்றது, யஜ்ஞத்தினால் மேகம் உண்டாகின்றது. யஜ்ஞம் கர்மத்தினால் உண்டாகின்றது. ஆகையால் கர்மம் அவசியமாகச் செய்யத்தகுந்ததென்று தாத் பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

கர்மாதிகாரியாகிறவன் கர்மங்களைச் செய்தே தீரவேண்டுமென்பதற்கு வேறொரு ஹேதுவை இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறுரென்று அறியவேண்டும். மேலும், தேவயஜ்ஞாநி ரூபமான கர்மம் ஜகத்சுக்ரத்தினுடைய ப்ரவர்த்தநத்துக்கு ஹேதுவானதாகையால், கர்மத்தை முக்கியமாய்ச் செய்யவேண்டியதேயன்றி விடக் கூடாதென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், ஸ்தரீ புருஷர்கள் புஜித்த அந்நம் சுக்ரசோணிதரூபமாகப் பரிணமித்து, ப்ராஜாரூபத்தை யடைகின்றது. அந்த அந்நம் வர்ஷத்தினால் உண்டாகின்றது. இது ப்ரத்யக்ஷித்தமாயிருப்பதனால் கர்மம் ஜகத்சுக்ரப்ரவர்த்தநத்துக்கு ஹேது எப்படியாகுமென்று சந்தேஹிக்காமல்

ஸ்ரீ|| லக்ஷ்மீபதிபுதாநி | ஸ்ரீநாதஸ்ரீஸங்கம் |

யஜ்ஞாநிபதிபுதாநி | யஜ்ஞாநிபதிபுதாநி ||

“அக்ஷேப்ராப்தஹுதிஸ்ஸம்யகாதித்யமுபதிஷ்ட்டதே |
ஆதித்யாஜ்ஞாபசேவ்ருஷ்டிர்வ்ருஷ்டோர்நமததஃப்ராஜா:”

(தேவதாத்யாநம்செய்து தேவதோத்தேசத்தால் அக்ஷியில் வைக்கப்பட்ட ஆஹுதி அபூர்வதையை (தர்மாநுஷ்ட்டாரகத்தா லுண்டான புண்யவிசேஷத்வத்தை) அடைந்து, கிரணங்களின் வழிடாய் சூரியனிடத்தில் பிரவேசித்து, வர்ஷரூபத்தால் பூமியை யடைந்து நெல்கோதுமை முதலாயுள்ள போஜ்யரூபத்தையடை ந்து, ஸம்ஸ்க்ருதமாய், சுக்ரசோணிதரூபமாகப் பரிணமித்துப் ப்ராஜா ஸ்வரூபத்தையடைகின்றது) என்கிற ஸ்ருதி ப்ராமானுஸாரமாக, கர்மம் க்ரமக்ரமமாய் ஜகச்சக்ரம் ப்ரவர்த்திப்பதற்கு ஹேதுவாகி ன்றதென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ஆனால்,

“यज्ञैर्ऋतं सुधाध्वजः” “यज्ञोऽकर्मसमुत्पद्यते”

(யஜ்ஞம் கர்மத்தினால் பிறக்கின்றது) என்று சொல்லுதல் உசிதமாயிருக்கவில்லை, ஏனென்றால், யஜ்ஞம் என்பது கர்மரூபமா யிருக்கிறதினால், கர்மத்தினால் கர்மரூபமான யஜ்ஞம் உண்டாகிந் றது என்பதனால், தனக்குத்தானே காரணமாயிற்றென்கிற தோ ழும் உண்டாகின்றது ஆகையாலென்று சந்தேஹிக்காமல், யஜ்ஞ மென்பது அபூர்வம் (கர்மாநுஷ்ட்டாரகத்தால் உண்டான புண்ய விசேஷம்) என்று அறியவேண்டும். மேலும், கர்மமாவது - ருத் விக்கு, யஜமானன், தேவதை, த்ரவ்யம், என்பவைகளின் வ்யாபார மென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ஹஸ்யரீதிம்.

ஸ்ரோதகர்மங்களும், ஸ்மார்த்தகர்மங்களும், பஞ்சமஹாமஜ் ஞங்களும், முக்கியமாய்ச் செய்யவேண்டிய தென்பதற்குக் கார ணம் ப்ரஹ்மதேவன் சொல்லுதலேயன்றி, ஜகச்சக்ரத்தினுடைய ப்ரவ்ருத்திக்குஹேதுக்களாதல் என்கிற மற்றொருகாரணமும் உண் டென்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறா ரென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“अ-3, १३॥ सुधाध्वं तैस्रस्यैव”

“அ-௩, ௧-௧௩, முச்யந்தேஸர்வகிஸ்பிஷை:”

“௮-3, ஜீ-௪|| நெய்யுருத்தியுருத்தியுருத்தி”

“அ-௩, சு-௪, நைஷ்கர்மயப்பருஷோஸ்ருதே”

என்கிற சுலோகங்களில் சொன்னபடியே, கர்மம் மோக்ஷ ஹேது ஆவதேயன்றி ஜகச்சக்ரத்தினுடைய ப்ரவர்த்ததத்துக்கும் ஹேது ஆகின்றதாயினால், ஸ்ரௌதஸ்பார்த்த கர்மங்களைச் செய்தே தீர்வண்டுமென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு, பகவானுனவர் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரு என்று அறியவேண்டும்.

ஜீ|| க்ருப்யுருத்தியுருத்தியுருத்தி | நெய்யுருத்தியுருத்தியுருத்தி ||

த்யுருத்தியுருத்தியுருத்தி | நெய்யுருத்தியுருத்தியுருத்தி ||

௧௫||

கர்மப்ரஹ்மோத்பவம்வித்தி | ப்ரஹ்மோத்பவம்வித்தி |

தஸ்மாத்தஸ்வகதம்ப்ரஹ்ம | நித்யம்யஜ்ஞோபாதிஷ்ட்மிதம் || ௧௫ ||

(இ - ள்.) கர்ம - கர்மத்தை, ப்ரஹ்மோத்பவம் - வேதம் காரணமாகவுள்ளதாக, வித்தி - தெரிந்துகொள்வாயாக, ப்ரஹ்ம - வேதத்தை, அக்ஷரஸமுத்பவம் - அக்ஷரப்ரஹ்மம் காரணமாகவுள்ளதாக, வித்தி - தெரிந்துகொள்வாயாக, தஸ்மாத்-அதனால், ப்ரஹ்ம - வேதம், ஸர்வகதம் - சர்வஸ்த்தலங்களிலும் வ்யாபித்ததாய், நித்யம் - எப்பொழுதும், (அல்லது) நாசமில்லாததாய், யஜ்ஞோ - யஜ்ஞத்தில், ப்ரதிஷ்ட்மிதம் - வைக்கப்பட்டது.

தாத் பர்யம்.

ஓ அர்ஜுனா, கர்மம் வேதத்தினால் பிறந்தது, வேதம் ப்ரமாத்மாவினால் பிறந்தது, ஆகையால் வேதம் எல்லாவற்றிலும் வ்யாபித்து எப்பொழுதும் (அல்லது) சகலத்தையும் தெரிவிப்பதாய் (அல்லது) நித்யமாய் யஜ்ஞத்தில் வைக்கப்பட்டது. ஆகையால், அதாவது-ஜகச்சக்ரப்ரவர்த்திக்குக் கர்மம் காரணமானதாயினால், எப்பொழுதும் யஜ்ஞத்தைச் செய்யவேண்டியதென்று தாத் பர்யம்.

சங்கராபரஹ்யம்.

ஓ க்ருஷ்ணா; இவ்விதமாக ஜகச்சக்ரம் ப்ரவர்த்திப்பதற்கு ஹேதுவான கர்மம் எதனால் பிறந்தது, மேலும், அபூர்வத்தை (புண்யவிசேஷத்தை) உண்டாக்குகிற கர்மம் என்பது சைத்யவந்தநாதிசமா, (தெருவிலுள்ள மரங்கள் முதலானவைகளுக்கு நமஸ்கரித்தல் முதலானவையா, (அல்லது) அக்விஹோத்ராதி ரூபமானதா,

என்று அர்ஜுனன் கேட்பானோ என்னவோவென்று நினைத்து, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர் இந்த சுலோகத்தால் ஜகச்சக்தரத்தின் ப்ரவர்த்திக்கு ஹேதுவான கர்மம் வேதத்தால் பிறந்ததென்றும், கர்மம் என்பது சைத்யவந்தநாதிகம் அல்லவென்றும், அக்நிஹோத்ராதி ரூபமான தென்றும், தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்த சுலோகத்திலுள்ள ப்ரஹ்மசப்தத்துக்கு அர்த்தம் பரமாத்மாவென்று சொல்லி, சர்வமும் பரமாத்மாவினாலேயே உண்டாகும்போது, கர்மம் மாத்திரம் பரமாத்மாவினால் உண்டாகின்றதென்பது உசிதமாயிருக்குமா என்று சந்தேஹிக்காமல் இந்த சுலோகத்திலுள்ள ப்ரஹ்மசப்தத்துக்கு அர்த்தம் வேதமென்று க்ரஹிக்கவேண்டும். மேலும், ப்ரஹ்மசப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட வேதம் ஆத்யந்தங்க ளில்லாததென்று நினைக்காமல், வேதம் அக்ஷரஸமுத்பவம் (நாச மில்லாத பரமாத்மாவினால் பிறந்தது) என்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், இந்த சுலோகத்திலுள்ள அக்ஷரசப்தத்துக்கு ஐம்பத்தாறு எழுத்துக்களுள் ஒரு எழுத்தென்று அர்த்தம் சொல்லி, அக்ஷரஸ்வரூபமான வேதம் அக்ஷரங்களாலே பிறந்ததென்று சொல்லுதல் உசிதமாயிருக்க வில்லையென்று சந்தேஹிக்காமல், அக்ஷரசப்தத்துக்கு அர்த்தம் பரமாத்மாவென்று க்ரஹிக்கவேண்டும்.

மேலும், அக்ஷரமே ப்ரஹ்மமென்று சொல்லப்பட்டதல்லவா அப்படி அக்ஷரமென்று சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மம் அக்ஷரத்தினாலேயே எப்படி பிறக்கும் என்று மறுபடியும் சந்தேஹிக்காமல்,

“ब्रह्मैतत्सर्वम्” “ப்ரஹ்மாக்ஷரஸமுத்பவம்”

என்கிற இடத்தில் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மசப்தத்துக்கு அர்த்தம் வேதமென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், வேதம் பரமாத்மாவினால் பிறந்ததென்று சொல்லுதலால், விசாரிக்கும்போது வேதம் பௌருஷேயம் (புருஷனால் சொல்லப்பட்டது) ஆகின்றது, ஆகையால், வேதத்துக்கு ப்ராமாண்யம் போகின்றதேயென்றும், அப்படிப்ராமாண்யத்திலேயே சந்தேஹமுண்டாகும்போது, அந்த வேதத்தினால் சொல்லப்பட்ட கர்மாதிகளைச் செய்வதில் நிச்சயபுத்தி எப்படி யுண்டாகுமென்றும் சந்தேஹிக்காமல், சாக்ஷாத் பரமாத்மனான அக்ஷரப்ரஹ்மத்தினால் வேதம், புருஷனுடைய நிஸ்வாஸம் போல் (அப்ரயத்நமாய் புருஷனால் டெட்டுயிர்ப்புவரடி உண்டான

போல) பிறந்ததென்று அறிந்து, வேதம் பௌருஷேயம் அல்லவென்றும், ஆகையால் வேதத்துக்கு ப்ராமான்யம் உண்டென்றும், ஆகையால் வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்மாதிகளைச் செய்யவேண்டியதென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், வேதம் எல்லாவிஷயங்களையும் தெரிவிப்பதனால் ஸர்வகதம் (எல்லாவற்றையும் அடைந்தது) (அல்லது) எல்லாவற்றையும் தெரிவிப்பது ஆகவேண்டி யிருக்கும்போது, யஜ்ஞத்தில் வைக்கப்பட்டதாதல் எப்படி சம்பவிக்குமென்று நினைக்காமல் சர்வகதமானதுமாய், யஜ்ஞவிதியே முக்கியமாயுள்ளதாயிற் றுதலால் யஜ்ஞத்தில் வைக்கப்பட்டதாயிற்றென்று சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

கர்மம் வேதத்தினால் பிறந்ததென்று சொல்லுதலால், வேதத்தினால் சொல்லப்பட்ட கர்மமே அபூர்வத்தையுண்டாக்குமேயன்றி, பாஷண்டாதிகளால் சொல்லப்பட்ட கர்மம் அபூர்வத்தையுண்டாக்கமாட்டாதென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், பாஷண்டசாஸ்த்ரம் ப்ரமாணசாஸ்த்ரம் ஆகாமற்போவதற்கு ஹேதுவென்னவென்றும், வேதம் ப்ரமாணசாஸ்த்ரம் ஆவதற்குக் காரணமென்னவென்றும், சந்தேஹிக்காமல்,

“ஸ்ரூ|| அஸ்யமஹோ ஸ்ரூயஸ்ஸிவஸிவமேதத்யக்ருக்வேதோயஜுர்வே
ஸ்யமவேதோதர்வாங்கிரஸஇதிஹாஸ்புராணம்வித்யாஉப
நிஷதஸ்ஸோகாஸஸ-இத்ராண்யநுவாக்யாநாந்யஸ்யைவைதாநி”

“அஸ்யமஹோதாபூதஸ்யநிஸ்வஸிதமேதத்யக்ருக்வேதோயஜுர்வே
தஸ்ஸாமவேதோதர்வாங்கிரஸஇதிஹாஸ்புராணம்வித்யாஉப
நிஷதஸ்ஸோகாஸஸ-இத்ராண்யநுவாக்யாநாந்யஸ்யைவைதாநி”

(ருக்யஜுஸ்ஸா மாதர்வணங்களென்கிற நான்குவேதங்களும் பரமாத்மாவினது நெட்டுயிர்ப்புக்கள், மேலும், இதிஹாஸம், புராணம், வித்தைகள், உபநிஷத்துக்கள், ஸ்லோகங்கள், ஸ-இத்ரங்கள் என்கிற வ்யாக்யாநங்கள் என்பவைகளும் இந்தப் பரமாத்மாவினுடைய நெட்டுயிர்ப்புக்களே) என்கிற ஸ்ருதி ப்ரமாணநுஸாரமாக, வேதம் பரமாத்மாவினால் பிறந்ததாகையால், இந்த்ரியகோசரமாகாத விஷயங்களைத் தெரிவிப்பதில், ப்ரமாணசாஸ்த்ர மாயிற்றென்ற

அதாவது ஜகச்சக்ரப்ரவர்த்திக்குக் காரணமும் வேதசோதிதமும் ஆகிய கர்மத்தைச்செய்யாமல், எந்தப்புருஷன் இந்த்ரியங்களால் விஷயங்களிலேயே க்ரீடித்துக்கொண்டிருப்பானோ, அவன், பாப பூயிஷ்டமான ஜீவநம் (ஜீவிதகாலம்) உள்ளவனாகையால் நிஷ்டப்ர யோஜநமாய் ஜீவிக்கிறான், ஆகையால் கர்மாதிகாரியான அவிவேகி கர்மத்தைச் செய்யவேண்டியதென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

கர்மத்தில் அதிகாரமுள்ளவன் அத்யயநாதிகளின்வழியாக, ஜகச்சக்ரத்துக்குக் காரணமான கர்மத்தை அநுஷ்ட்டிக்கவேண்டியதென்றும், அப்படி செய்யாத பகஷத்தில் ஈஸ்வராஜ்ஞையை அதிக்ரமித்தல் என்கிற ப்ரத்யவாயம் உண்டாகுமென்றும், தெரிவிக்கும்பொருட்டு, பகவானானவர் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறிபவேண்டும். மேலும், ஈசுவரனால் தேவயஜ்ஞ பூர்வகமாய் ப்ரவர்த்திக்கச் செய்யப்பட்டதும், ஜகச்சக்ரத்துக்குக் காரணமானதும், ஆகிய கர்மத்தைச்செய்யாதவன் பாபஜீவநமுள்ளவனும், இந்த்ரியங்களால் விஷயங்களில் க்ரீடித்துக்கொண்டிருப்பவனும், ஆதலால் வ்யர்த்தமாய் ஜீவிக்கிறவனென்றும், ஆகையால் அவிவேகியும், கர்மாதிகாரியும் ஆகிய மனிதன் ஜீவித்திருக்கிறவனாக்கும், தன்ஜீவநம் வ்யர்த்தமாகாதிருக்கும்பொருட்டு, கர்மத்தைச் செய்தே தீரவேண்டியதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மேலும், ஆனால், விசாரிக்கும்போது அதிகாரமுள்ளவர்களெல்லாரும் அதாவது மூன்றுவர்ணத்தாரும் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டியிருக்கையில், கர்மாதிகாரமுள்ள த்ரைவர்ணிகர்களுக்குள்ளே அவிவேகியானவன் மாத்திரம் கர்மத்தைச்செய்யவேண்டியதென்று சொல்லுவதற்குக் காரணம் யாது, த்ரைவர்ணிகர்களுக்குள்ளே ஜ்ஞாநியானவனும் கர்மத்தில் அதிகாரமுள்ளவனே யாகையால் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டியிருக்கும்போது, கர்மத்தைச் செய்யவேண்டிய அவசியமில்லை யென்பதற்குக் காரணம்யாது, என்று சந்தேஹிக்காமல், ஜ்ஞாநகர்மங்கள் இரண்டும் பாஸ்பரவிரோதிகளாதலால். (அதாவது - ஜ்ஞாநகர்மங்கள் கர்த்தருத்வாதிகளை விட்டவனும், கர்மநிஷ்ட்டன் கர்த்தருத்வாதிகளை அவலம்பித்தவனும், ஆகவேண்டியிருப்பதனால் ஜ்ஞாநகர்மங்களிரண்டும் ஏககாலத்தின் ஒருபுருஷனிடத்தில் இருக்கமாட்டா ஆகையால்) ஜ்ஞாநகர்மங்கள்

கர்மத்தைச் செய்வதற்கு இடமில்லையென்றும், ஆத்மஜ்ஞாநமில்லாதவன் சித்தசுத்தித்வாரா, ஆத்மஜ்ஞாநத்தை யடையும்பொருட்டுக் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டியதென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும்,

“அ-3, ஸ்ரீ ௪|| நக்ர னாமுநாரஹீ”

அ-ந, சு-ச, “நகர்மனாமநாரம்பாத்”

என்கிற சுலோகம் முதற்கொண்டு,

“அ-3, ஸ்ரீ ௫|| ச்ரீரயாசுரபிசதேநப்ரஸித்தயேதகர்மணஃ”

“அ-ந, சு-அ, ஸ்ரீரயாத்ராபிசதேநப்ரஸித்தயேதகர்மணஃ”

என்கிற சுலோகம்வரைக்கும் உள்ள சுலோகங்களால் ஆத்மஜ்ஞாநநிஷ்டை யுண்டாகும்பொருட்டு அதிகாரமுள்ள அவிவேகி (த்னாவர்ணிகர்களுக்குள்ளே ஆத்மஜ்ஞாநமில்லாதவன்) கர்மத்தைச் செய்யவேண்டியதென்று சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ஆனால், இந்தஅத்யாயத்திலுள்ள நான்காவது சுலோகம் முதற்கொண்டு எட்டாவது சுலோகம்வரைக்கும் உள்ள சுலோகங்களால் கர்மநிஷ்டையைப் ப்ராதிபாதித்த பகஷத்தில்,

“அ-3, ஸ்ரீ ௬|| யஜ்ஞாநாந்நக்ர னீஸ்யத்”

“அ-ந, சு-க, யஜ்ஞார்த்தாத்கர்மணேயத்”

என்கிற சுலோகம் முதற்கொண்டு,

“அ-3, ஸ்ரீ ௭|| மோஹம்வாந்நக்ர னீஸ்யத்”

“அ-ந, சு-க, மோகம்பார்த்தஸஜீவதி”

என்கிற சுலோகம் வரைக்குமுள்ள சுலோகங்களைச் சொல்லுதல் ஏனென்றும், இந்தசுலோகங்களால் ஜ்ஞாநநிஷ்டையைப் ப்ராதிபாதிக்காமல் கர்மநிஷ்டையையே ப்ராதிபாதித்தலால் சொன்னதையே சொல்லுதல் என்கிற தோஷமுண்டாகாதா என்றும், சந்தேஹிக்காமல்,

“அ-3, ஸ்ரீ ௮|| யஜ்ஞாநாந்நக்ர னீஸ்யத்”

“அ-ந, சு-க, யஜ்ஞார்த்தாத்கர்மணேயத்”

என்கிற சுலோகம் முதற்கொண்டு,

“உ-3, ஸ்ரீ-௦௬|| மோஹாந்ரஹி”

“அ-௩, சு-௧௬, மோகம்பார்த்தஸஜீவதி”

என்கிற சுலோகம் வரைக்குமுள்ள சுலோகங்களால் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டியதென்று சொல்லுகிற விஷயத்தை சித்தாந்தப்படுத்தும் பொருட்டு, பரஹ்மவசநம், ஈசுவரப்ரஸாதம், தேவதாப்ரீதி, முதலாயுள்ள அநேககாரணங்களைப் ப்ராஸங்கிகவசத்தால் சொன்னாரென்றும், மேலும்,

“உ-3- ஸ்ரீ|| ௦௭|| துர்த்யக்ஷயமஹி”

“அ-௩, சு-௧௭, தைர்த்தவாந்ரதாயைப்யோ”

என்கிற சுலோகம் முதலாயுள்ள சுலோகங்களால், கர்மங்களைச் செய்யாமற்போவதனால், தோஷமுண்டாகுமென்று சொன்னாரென்றும் அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

ஈசுவரனால் வேதயஜ்ஞபூர்வகமாய் ப்ரவர்த்திக்கச் செய்யப்பட்டதும், ஜகத்சக்ரத்துக்குக் காரணமானதும் ஆகிய கர்மத்தைச் செய்யாதவன் காகம்போலவும் இலவமரம்போலவும் பலாஹிதமாய் ஜீவித்துக்கொண்டிருப்பதேயல்லாமல், ஈசுவராஜ்ஞையை அதிக்ரமித்தல், நித்யகர்மங்களைச் செய்யாதொழித்தல், முதலானவைகளால் உண்டாகிற ப்ரத்யவாயம், தினந்தோறும் சம்பவிக்கிற பஞ்சஸூத்ரபாகங்கள் முதலானவைகளால் அநேககல்பகாலம் நரகலோக துக்கங்களை அநுபவிப்பானென்று அறியவேண்டும். மேலும், வேதசோதிதகர்மங்களைச் செய்யாமற்போவதனால் அநேக கல்பங்கள் நரகலோக துக்கங்களை அநுபவிக்கவேண்டியருமாதலால் மோக்ஷத்தையடைய வேண்டுமென்கிற கோரிக்கையுள்ளவனும், ஆத்மதத்வத்தை அறியாதவனும், ஆகிய ப்ரஹ்மணன் தான் அடிக்கடி நாராவிதங்களான துக்கங்களை யுண்டாக்குவதற்குக் காரணமான ஸம்ஸாரசமுதரத்தைத் தாண்டும்பொருட்டும், லோகஹிதத்தின்பொருட்டும் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டியதென்று அறியவேண்டும். மேலும், முன்னே எல்லாவற்றையும் ப்ரகாசிக்கச்செய்கிற பரமேசுவரனால் நித்யமும் நிர்த்தோஷமும் ஆகிய வேதத்தின் பிறப்பு, அந்த வேதத்தினால் கர்மபரிஜ்ஞாநம், அதனால் கர்மாநுஷ்ட-

தைப்பார்க்கிலும், மரணமடைதலே சிறந்ததென்று அறியவேண்
டும். மேலும்,

“ஐந்திரியாநாமா” “இந்திரியாராமா”

(இந்திரியங்களில் விஷயங்களில் கீழிப்பவன்) என்பதனால்,
ஆத்மஜ்ஞாநமில்லாத க்ருஹஸ்தனுக்கே ஸ்ரௌதஸ்மார்த்தகர்மங்
களில் அதிகாரமன்றி ஆத்மவேத்தாவுக்கு அல்லவென்று அறிய
வேண்டும். மேலும், பாமேசுவரனே சகல பூதங்களுக்கும் புரு
ஷார்த்தம் சித்திக்கும்பொருட்டுக் கர்மாதிக்ரத்தைப் ப்ரவர்த்திக்கச்
செய்தானாதலால், அந்தக்கர்மத்தைச் செய்யாதவன் ஜீவிப்பது வ்ய
ர்த்தமென்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர் இந்த சுலோகத்தாற் சொல்லுகிறாரெ
ன்று அறியவேண்டும்.

॥ यत्पुण्यं कुरुते नृपः । दातुं पुण्यं नृपः ॥

अथ नृपस्य पुण्यं । नृपस्य पुण्यं नृपस्य ॥

௧௦ ॥

“யஸ்த்வாத்மரதிரோவஸ்யா | தாத்மத்ருப்தஸ்சமாவஃ |

ஆத்மமயேவசஸந்துஷ்ட | ஸ்தஸ்யகார்யம்நவித்யதே || ௧௦ ||

(இ - ள்.) ய:-எந்த, மாநவஸ்து-மனிதனானால், ஆத்மரதிரோ
வ-தன்னிடத்திலேயே ப்ரீதியுள்ளவனும், ஆத்மத்ருப்தஸ்ச-தன்னு
லேயே த்ருப்தியடைகிறவனும், ஆத்மமயேவ-தன்னிடத்திலேயே,
ஸந்துஷ்ட:-சந்தோஷமடைகிறவனும், ஸ்யாத்-ஆகிறானே, தஸ்ய-
அந்த ஆத்மவேத்தாவுக்கு, கார்யம்-செய்யத்தகுந்தது, நவித்யதே-
இல்லை.

தா த் ப ர் ய ம்.

ஓ அர்ஜுநா, லோகத்தில் வித்வாம்ஸனான எந்தமனிதனானால்
அதாவது-எந்த ஸ்யாஸியானால் தன்னிடத்திலேயே ப்ரீதியுள்ளவ
னும், தன்னுலேயே த்ருப்தியடைகிறவனும், தன்னிடத்திலேயே
சந்தோஷமடைகிறவனும் ஆகிறானே அந்த ஆத்மவேத்தா செய்ய
த்தகுந்த கர்மம் ஒன்றுமில்லையென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

ஓ க்ருஷ்ணா, கர்மம் ஐகத்ப்ரவர்த்திக்குக் காரணமானதென்று
சொன்னாயல்லவா, இப்படி ஐகச்சக்ர ப்ரவர்த்திக்குக் காரணமாக
ப்ரவர்த்திக்கச் செய்யப்பட்ட கர்மம் எல்லாரானும் (ஜ்ஞாநிகள்)

லும் அஜ்ஞாநிகளாலும்) செய்யத்தகுந்ததா; அப்படியல்லவானால் இதுவரைக்கும் சொல்லப்பட்ட கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிக்கல் என்கிற உபாயத்தால் அடையப்பட்டதும், ஆத்மவேத்தாக்களுக்குத் தகுந்ததும் ஆகிய ஜ்ஞாநயோகத்தாலுண்டான நிஷ்ட்டையையடைந்த ஸாங்க்யர்களால் (ஆத்மவேத்தாக்களால்) செய்யத்தகுந்ததா; அல்லது ஜ்ஞாநயோகநிஷ்ட்டையை யடையாதவர்களால் மாத்திரம் அநுஷ்டிக்கத்தகுந்ததா, என்று அர்ஜுனன கேட்பானே என்னவோவென்று நினைத்து பகவானாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணர் இந்தசாஸ்திரத்தின் அபிப்ராயத்தைத் தெளிவாகத் தெரிவிக்கும் பொருட்டும், அர்ஜுனனுடைய சந்தேஹத்தைத் தீர்க்கும்பொருட்டும், ஓ அர்ஜுனா; ஆத்மதத்வத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, ப்ரபஞ்சம்ஸத்யமானது என்கிற மித்யாஜ்ஞாநத்தை(ப்ரார்த்தியாலுண்டான அறிவை) விட்டுவிட்டவர்களும், ப்ரபஞ்சம் ஸத்யமானதென்று நினைக்கிற மூடர்களால் அவசியமாய்ச் செய்யத்தகுந்த தாரபுத்ராத்ருங்கினிடத்துள்ள அபிலாஷையைவிட்டு, பிறகு சரீரமிருக்கும் பொருட்டு மாத்திரம் தகுந்த அளவாகிய அந்நத்தை பிணைப்பெடுத்து உண்பவர்களும் ஆகிய ப்ராஹ்மணர்களுக்கு ஆத்மஜ்ஞாநநிஷ்ட்டையைப் பார்க்கிலும் இதரமான கர்மம் ஒன்றுமில்லையென்கிற சுருதியின் அர்த்தமே இந்த கீதாசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படப்போகின்றதாகையால், ஜ்ஞாநிகளுக்குக் கர்மமில்லையென்றும், அஜ்ஞாநிகளுக்கே கர்மபோகமென்றும், தெரிவிக்க நினைத்து, இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், அநேக பர்யாயங்கள் யுக்தியுத்தமாய், அவிவேகியானவனே கர்மத்தைச் செய்யவேண்டியதென்று சொல்லப்பட்டிருந்தலால், ஆத்மஜ்ஞாநமுள்ளவன் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமா, ஆத்மஜ்ஞாநமில்லாதவன் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமா, எல்லாரும் செய்யவேண்டுமா என்றுகேட்பது உசிதமாயிருக்கவில்லையென்று அறியவேண்டும்மேலும், மேலேசொல்லப்பட்ட சுருதியின் அர்த்தத்தையே பகவானான ஸ்ரீக்ருஷ்ணர் விவரித்துச் சொல்லப்போகிறார் என்பதனால்இத்தகீதாசாஸ்திரத்தில் ஸன்யாஸத்தோடுகூடின ஜ்ஞாநமே முக்திஸாதகம் என்கிற அர்த்தமே சொல்லப்பட்டதன்றி வேறொரு அர்த்தம் சொல்லப்படவில்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், ஆத்மதத்வத்தைத் தெரிந்துகொண்டபிறகு, தாரபுத்ராதி

ரூபமான ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபடுதல் முதலானவற்றால் ப்ர யோஜனம் யாது, என்று நினைக்காமல், த்ருடமான ஆத்மஜ்ஞானமு ள்ளவர்களைக் குறித்துச் சொல்லப்படவில்லை யென்றும், அந்தப் பழைய ஜ்ஞானம் (ஸாமான்யாகாரமான ஆத்மஜ்ஞானம்) உள்ளவர்க ளைக்குறித்துச் சொல்லப்பட்டதென்றும் அறியவேண்டும். மேலு ம், ப்ரஹ்ம க்ஷத்ரிய வைசியர்களாகிய மூவருக்கும் ப்ரஹ்மவித் தையில் அதிகாரமிருந்தாலும், ப்ராஹ்மணர்களுக்கு மாத்ரமே மூக்யாதிகார முள்ளதென்று தெரிவிக்கும் பொருட்டு, மேலே சொல்லப்பட்ட சுருதியின் அர்த்தத்தில் ப்ராஹ்மணன் என்று சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஏஷணங்கள் (தாரபுத்ராதங்களிலுள்ள எண்ணங்கள்) துக்ககரங்களாயிருப்பத னால் எண்ணங்களை எல்லாரும் விடவேண்டியதேயானாலும், அவை அஸத்துக்கள் என்கிற ஜ்ஞானமில்லாதவர்கள் விடமாட்டார்களென் றும், அஸத்துக்களென்று தெரிந்துகொண்டவர்கள் விடுவார்களெ ன்றும், ஆகையாலேயே மேலே சொல்லப்பட்ட சுருதியின் அர்த் தத்தில், ப்ரபஞ்சம் ஸத்யமானது என்கிற மித்யா ஜ்ஞானத்தை விட் டவர்கள் என்று சொல்லப்பட்டதென்றும் அறியவேண்டும். மே லும், எல்லா எண்ணங்களையும் விட்டவர்கள் பிக்ஷாசர்யத்தை (பிணைக்கெடுத்தலை) அவலம்பித்தல் விருத்தமாயிருக்கவில்லையா, என்று சந்தேஹிக்காமல் சரீரமிருக்குமபொருட்டு மாத்திரம் தரு ந்த அந்நத்தை பிணைக்கெடுத்துப் புசித்தல் விருத்தமல்லவென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால் பிக்ஷாசர்யத்தை அவலம்பித் ததுபோலவே அக்நிஹோத்ராதி கர்மங்களை மாத்திரம் ஏன் செய் யக்கூடாதென்று நினைக்காமல், ஆசிரமதர்மங்களை ஆசரிக்கவேண் டியதென்று போதித்ததுபோல அக்நிஹோத்ராதிகளையும் செய்யக் கடவாயென்று போதிக்கிற ப்ரமாணவசம் ஒன்றுமில்லையாதலால் எல்லா எண்ணங்களையும்விட்டு ஸந்யஸித்தவர்கள் அக்நிஹோத் ராதி கர்மங்களைச் செய்யவேண்டிய அவசியமில்லையென்று அறிய வேண்டும். மேலும், ஆத்மநிஷ்ட்டனுக்கு விஷயசங்கம் இல்லாமற் போவது காணப்படுவதினால், ஆத்மதத்வத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று நினைப்பவனும் விஷயசங்கத்தை விடவேண்டுமெ ன்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆத்மஜ்ஞானவன், விவேகத்தால் தன்னாலேயே த்ருப்தியை யடையவேண்டுமேயென்றி அந்நாஸ்தி களால் த்ருப்தியடைதல் உசிதமல்லவென்றும், ஆத்மஜ்ஞானத்தை

விரும்புகிறவன் அந்நாஸாதிகளாலன்றி ஆக்மாவினாலேயே த்ருப்தியடைதல் உசிதமல்லவென்றும் தெரிவிக்கும்பொருட்டு,

“ဗုဒ္ဓံ ဗုဒ္ဓံ” “ஆத்மத்ருப்தம்”

என்று சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆத்மவேத்தாவானவன் சர்வவிஷயங்களிலும்வைராக்யமுள்ளவனாயிருப்பானென்றும், முமுக்ஷுவானவனும் சர்வவிஷயங்களிலும் வைராக்யமுள்ளவனாகவேண்டியதென்றும், தெரிவிக்கும்பொருட்டு,

“ဗုဒ္ဓံ ဗုဒ္ဓံ” “ஆத்மாத்”

என்று சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆத்மவேத்தாவானவன் பாஹ்யார்த்தலாபத்தால் சந்தோஷமடையாமல் ஆக்மாவினாலேயே சந்தோஷமடைவானென்றும், முமுக்ஷுவானவனும் பாஹ்யார்த்தங்களை விரும்பாமல் ஆக்மாவினாலேயே விருப்பமுள்ளவனாக வேண்டியதென்றும் தெரிவிக்கும்பொருட்டு,

“ဗုဒ္ဓံ ဗုဒ္ဓံ” “ஆத்மாத்”

என்று சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ஆத்மாதனும், ஆத்மத்ருப்தனும், ஆக்மாவினாலேயே கீரிப்பவனும், ஆகிய ஆத்மவேத்தாவானவன் செய்யவேண்டிய கர்மம் ஒன்றுமில்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்த சுலோகத்தில், ரதி, த்ருப்தி, சந்தோஷம் என்று சொல்லப்பட்ட தல்லவா, இந்த மூன்றுக்கும் பேதமென்னவென்று நினைக்காமல், மோதம், ப்ரமோதம், ஆந்தம் என்பவைகளுக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சம் பேதமுண்டாயிருப்பதுபோல பேதமுண்டாயிருக்கிறதென்று அறியவேண்டும். மேலும், இப்படியல்லவானால், ரதியாவது விஷயாஸக்தியென்றும், த்ருப்தியாவது விஷயசம்பந்தத்தாலுண்டான சுகமென்றும், சந்தோஷமாவது விரும்பினவிஷயங்கள் மாதிரம் கிடைப்பதினாலுண்டானதும் ஸாமான்யமானதும் ஆகிய சுகமென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

“ဗ - 3, ဣ ॥ ၃ ॥ ဗုဒ္ဓံ ဗုဒ္ဓံ”

“அந, சு||ச||சர்மனா மகாரம்பாத்”

என்கிற சுலோகம் முதலாயுள்ள சுலோகங்களால் ஆதம்பஜ்ஞாநமில்லாதவன் சித்தசுத்தித்வாரா ஜ்ஞாநத்தைபடைவதற்குக் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியதென்று சொன்ன பகவானுனவர் இப்பொழுது இந்த சுலோகத்தால், ஜ்ஞாநிக்குக் கர்மயோகத்தினால் ப்ரயோஜனமில்லையென்று சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்த்ரியங்களால் விஷயங்களில் ரமிக்காதவனும், பரமார்த்த தர்ஸியும் ஆனவன் ஜகச்சுக்ரப்ரவ்ருத்திக்குக் காரணமான கர்மத்தைச் செய்யாமற்போனாலும் தோஷமில்லையென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு இந்த சுலோகம் முசற்கொண்டு இரண்டு சுலோகங்களைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்த்ரியா ராமனானவன், ஸ்ரக்சந்தநவரிதாதிகளில் ரதிபையும், மனோஜ்ஞங்க ளான அந்பநாதிகளில் த்ருப்தியையும், பசுபுக்ரஹிரண்யாதி லாபத்தாலும் லோகாதிகளில்லாமையாலும், துஷ்டியையநுபவித்துக் கொண்டிருப்பானென்றும், இப்பொழுது சொல்லப்பட்ட விஷயங் கள் கிடைக்காதகாலத்தில் அரதி, அத்ருப்தி, அதுஷ்டி உள்ளவனு யிருப்பானென்றும், ஆகையால், ரதித்ருப்தி துஷ்டிகள் மனோவ்ரு த்திவிசேஷங்களும் சாக்ஷிசித்தங்களும் ஆகியிருக்கின்றனவென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், பரமாத்மாநத்தத்தையடை ந்தவனுக்குத் தன்னைப்பார்க்கிலும் வேறானது ஒன்றுமில்லையாகை யால் அநாத்மவிஷயகாதித்ருப்தி துஷ்டிகள் இல்லாதவனாய் அதவி தீபமான பரமாத்மத்தை அநுபவித்துக்கொண்டு அதாவது ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் செய்துகொண்டு,

“ஸ்ரூ||சுத்ரு||தீட்சு||ரஜி||தீயு||வா||நீ||ஸ்ரூ||வா||நீ||ஸ்ரூ||வா||நீ||”

“ஸ்ரூ||ஆத்மக்ரீட||ஆத்மரதி||க்ரியாவா||நேஷ||ப்ரஹ்மவிதாம்||வரிஷ்ட்ட||”

(ஆத்மாவினிடத்திலேயே க்ரீடிக்கிறவனும், ஆத்மாவினிடத் திலேயே ப்ரீதியுள்ளவனும், ஆகிய ஸம்யாஸி ப்ரஹ்மவேத்தாக்களு க்குள்ளே உத்தமன்) என்கிற சுருதிப்ரமானுஸாரமாக ஆத்மரதி யும் ஆத்மக்ருப்தனமாயிருப்பானென்றும், இப்படி அக்விதீய பர மாத்மஸ்வரூபனாயிருப்பவன் முத்தன யிருப்பதனால், வைதிகலௌ கிக கார்யங்களில் செய்யத்தகுந்தது ஒன்றுமில்லையென்று தெரிந் துகொள்ளவேண்டும்.

மேலும், ஆத்மஜ்ஞாநமுள்ளயதிக்கு ஜ்ஞாநயோகவிஷ்ட்டை யைப்பார்க்கிலும் வேறுகிய கர்மமொன்றும் செய்யத்தகுந்ததா

யிருக்கவில்லையென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு பகவானுவர் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், கர்மத்தை விதித்த சாஸ்திரம் சர்வஜனங்களையுங்குறித்து போதிப்பதினாலும்,

“विद्वान्मनुजैः” “வித்வான்யஜதே”

(வித்வாம்ஸன் யஜ்ஞத்தைச் செய்கிறான்) என்கிற விதிவாக் யம் கர்மசாஸ்திரத்தையும், அதின் அர்த்தத்தையும், அந்தக் கர்மங்க ளிலுள்ள நியமங்களையும், தெரிந்தவன் யஜ்ஞாதி கர்மங்களைச் செய் யத்தகுந்தவனென்று போதிப்பதினாலும், வித்வாம்ஸன் (தெரிந் தவன்) கூடக்காமத்தைச் செய்யவேண்டியதா யிருக்கும்போது, வித்வாம்ஸனுக்குச் செய்யத்தகுந்த கர்மமொன்றும் இல்லையென்று சொல்லுதல் உசிதமா யிருக்கின்றதா, என்பாயானால் சொல்லுகி றேன்கேள். ப்ராஹ்மஜ்ஞாநமென்கிற அக்ஷியினால் கூடப்பட்ட த்வை தப்ரமம் (ஐகத்துசத்யமென்கிற ப்ராந்தி) உள்ளவனும், ஜீவர்முக்த னும், ப்ராஹ்மவேத்தாவும் ஆகிய வித்வாம்ஸன் கர்மத்தைச் செய்தல் தன்பொருட்டா, பிற்பொருட்டா, என்று விசாரிப்போம், தன் பொருட்டேயானால் இந்த லோகசுகத்தை யடையும்பொருட்டா, பரலோகசுகத்தை அடையும்பொருட்டா, இந்த லோகசுகத்தின் பொருட்டானால், சரீரத்தைக் காப்பாற்றும்பொருட்டா, (அல்லது) தனக்குச் சம்பந்தமான தாரபுத்ராதி களைக் காப்பாற்றும்பொரு ட்டா, (அல்லது) விலாசத்தின்பொருட்டா என்று ஆலோசித்துப் பார்க்கும்போது, எதற்கென்று சொல்லுதற்கும் இடமில்லை, எப்ப டியென்றால்,

“ज्ञानिन्सर्वज्ञः सर्वज्ञानं विदुः सर्वज्ञानं विदुः सर्वज्ञानं विदुः”

“ஸித்தேந்யதார்த்தேநயதேததததார்பரிஸ்ரமம்ததரஸமீக்ஷமாணஃ”

ஒன்றினால் நடக்கத்தகுந்த கார்யம்நடக்கும்போது மற்றொன் றினால்செய்வதற்குயத்நித்தலால் அதிகமான ப்ரயாசத்தைப்பார்க் கிலும் மற்றொரு லாபமொன்றுமில்லை) என்கிற ந்யாயாநுஸாரமாக ஆலோசித்துப் பார்க்கும்போது சரீரஸம்ரக்ஷணம்ப்ராப்தவசத்தால் நடக்கத் தகுந்ததா யிருக்கும்போது, வேறொன்றினால் நடத்தும் பொருட்டு யத்நித்தலால் ஆயாஸம் உண்டாவதைப்பார்க்கிலும் வேறொருலாபம் ஒன்றுமில்லையாகையால் சரீரத்தைக் காப்பாற்று

“ஸ்ரீஸக்திஸுப்யஸ்ய”

“நகர்மணாப்ரஜயா”

(கர்மத்தால் மோக்ஷமடையமாட்டார்கள், சந்தாநத்தால் மோக்ஷமடையமாட்டார்கள்) என்கிற சுருதி, கர்மத்தால் மோட்ச முண்டாகாதென்று சொல்லுதலாலும், ஆத்மவேத்தாவானவன் முக்தனாயிருத்தலாலும், முக்தியின்பொருட்டு (மோக்ஷத்தின்பொருட்டு) கர்மங்களைச் செய்தல் சம்பவிக்காதென்று அறியாமும்,

மேலும், ஆத்மசுத்தியின் பொருட்டென்கிற பக்ஷத்தில், சரீரத்தின் பொருட்டா, சித்தசுத்தியின்பொருட்டா, ஆத்மசுத்தியின்பொருட்டா, என்று விசாரிக்கிற பக்ஷத்தில், எதின் பொருட்டாகப் பதற்கும் இடமில்லாமற்போகின்றது, எப்படியென்றால்,

“ஸ்ரீபரமஹம்ஸாஸ்யஸ்ய”

“களேபரம்மூத்ரபுரீஷயுக்தம்”

(சரீரம் மூத்ரபுரீஷங்களோடுகூடினது). என்கிற ஸ்ம்ருதி பாரத்தாலும், ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணத்தாலும், ஆலோசித்துப் பார்த்தால், மூத்ரபுரீஷாதிகளோடு கூடியிருக்கிற சரீரத்துக்குக் கர்மனால் சுத்தியுண்டாகாது ஆகையால், சரீரசுத்தியின்பொருட்டு கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும் என்பது உசிதமாயிருக்கவில்லை என்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“ஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய”

“யதயஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய”

(பரிசுத்தமான புத்தியுள்ளயதிகள்) என்கிற சுருதி சித்தசுத்தியை வர்களுக்கே ஆத்மஜ்ஞாநம் உண்டாகுமேயன்றி, சித்தசுத்தியை வர்களுக்கு உண்டாசாதென்று போதிக்கின்றதாய்கையால், ஆத்மவேத்தாக்கள் சித்தசுத்தியை விரும்பமாட்டார்களென்றும், ஆகையால் சித்தசுத்தியின்பொருட்டுக் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டிய அவசியமில்லையென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும்,

“ஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய”

“அஸ்நாவிரக்யஸ்யஸ்ய”

(ஆத்மா நரம்புகளில்லாதது, அதாவது ஸ்த்தூலசரீரமில்லாதது, பரிசுத்தமானது, பாபரஹிதமானது). என்கிற சுருதி, ஆத்மா பரிசுத்தனென்று சொல்லுவதினாலும், ஆத்மா நிர்வயவனாகையால் கோசானுகாதவனாதலாலும், ஆத்மசுத்தியின் பொருட்டுக் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியதில்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும், விஷ்ணு ருத்ராதிகள் எந்த ஆத்மஜ்ஞாநத்தால் அநேக காரியங்களைச் செய்தும், பரிசுத்தர்களாயிருக்கிறார்களோ, அப்படிப்பட்ட ஆத்மாவைப் பரிசுத்தனாகச் செய்வது எதுவுமில்லையென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மேலும், ஆனால், ஆத்மஜ்ஞானமுள்ளவன் தன்பொருட்டுக் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டிய அவசியமில்லையானாலும் ஆகட்டும், லோகத்தின் பொருட்டுக் கர்மங்களைச் செய்யக்கடவன் என்று சொல்லுவாயானால், சொல்லுகிறேன்கேள், லோகத்தின்பொருட்டுக் கர்மங்களைச் செய்கிறவன் அபரோக்ஷஞானியா, (தானே ஆத்மாவென்று தெரிந்துகொண்டவனா) பரோக்ஷஞானியா (ஆத்மாநானல்லவென்றும், என்னைப்பார்க்கிலும் பிந்தமாய் எங்கேயோ இருக்கின்றதென்றும் தெரிந்துகொண்டவனா) என்று விசாரிப்போம், மேலும், அபரோக்ஷஜ்ஞானியானால் அவன் ஸந்த்யாஸியா, த்ருஹஸத்தனா என்று விசாரிப்போம், இப்படி விசாரித்துப்பார்க்கையில் எதுவென்று சொல்லுதற்கும் இடமில்லை, ஏனென்றால், ஸந்த்யாஸியானவன் சகலகர்மங்களையும் அந்தக் கர்மங்களுக்குச் சாதகங்களையும் விட்டவனாகையால், ஸந்த்யாஸிக்குக் கர்மமென்று சொல்லுவதற்கே இடமில்லையாதலாலென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், தேஹவர்க்குசிரமாதிகளில் நான், எனது என்கிற புத்தியும், ப்ரபஞ்சமே சத்தியமென்கிற புத்தியும், வேண்டுமென்கிற புத்தியும், செய்யவேண்டுமென்கிற புத்தியும், செய்யாமற்போவேனானால் ப்ரத்யவாயமுண்டாகும் என்கிற புத்தியும், சாஸ்த்ரங்கள் வ்யர்த்தமாய்ப்போகுமென்கிற புத்தியும், கர்மங்களில் ப்ரவர்த்திப்பதற்குக் காரணங்களாயிருப்பதனால், ஸந்த்யாஸியானவன் சர்வத்தையும் ஆத்மஜ்ஞாநாக்ஷியால் எரித்து, தான் நிஷ்க்ரிய ப்ரஹ்மஸ்வரூபனும், அநாத்மபதார்த்தங்களில் நான் எனது என்கிற நினைப்பைவிட்டவனும், ஸர்வாத்மஸ்வரூபனும், ஆத்மாவிரிடத்திலேயே ரமிப்பவனும், ஆகியிருப்பதனாலும்,

னானால், அவன், ப்ரஹ்மாத்மைக்ய ஜ்ஞாநமுள்ளவனென்று சொல்லுகிறதற்கு இடமில்லையென்று அவன் வேலைகளே போதிக்கின்றனவென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், ப்ரஹ்மவேத்தாவான க்ருஹஸ்த்தனுக்கு தாரபுத்தாதங்களிலுள்ள விருப்பத்தைவிட்டு, ஸ்வயஸிக்கத்தகுந்த ப்ராப்தம் இல்லாமற்போதலால், ப்ரஹ்மபாவத்தை யடைந்திருந்தாலும் ஸ்வயஸிக்கமாட்டானாகையால், லோகஸங்க்ரஹத்தின்பொருட்டுக் கர்மங்களைச் செய்வானென்றெண்ணாமல், ப்ரஹ்மவேத்தாவான க்ருஹஸ்த்தனுக்கு, ஸ்வயஸிக்கத்தகுந்தப்ராப்தம் இல்லாமற்போனால் ஜடபரதாதியர்போலக் கர்மங்களைச் செய்யாமல், நான் எனது என்கிற நினைப்பில்லாதவனாயிருப்பானென்றும், ஸர்வமும் மித்யையென்று நினைத்துக்கொண்டிருப்பானென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், மருபூமியை நீரில்லாததகத் தெரிந்துகொண்டவன், தூரத்திலிருக்கும்போது நீர்போலக்காணப்படுகிறகானலைப்பார்த்து நீரிருக்கின்றதென்று நினைக்காத விதம்போலவும், பிறர்சொன்னாலும்நம்பாதவிதம்போலவும், பிறரைப் போலேபிக்காத விதம்போலவும், ப்ரஹ்மபாவத்தையடைந்த க்ருஹஸ்த்தனும், ப்ராரப்தவசத்தினால் ஸ்வயஸிக்காமற்போனபோதிலும், ஸர்வமும் மித்யையென்கிற ஜ்ஞாநமுள்ளவனாயிருக்கையால், ஸ்வயஸிக்கமாட்டானென்றும், பிறரையும் ப்ராரேபிக்கமாட்டானென்றும், தனக்குப் பிறர்போதித்தாலும் கேட்கமாட்டானென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மேலும், ப்ரஹ்மபாவத்தையடைந்த க்ருஹஸ்த்தன் ப்ராரப்தவசத்தால் ஸ்வயஸிக்காமற்போனாலும், ப்ரவ்ருத்திக்கு ஹேதுவான தேஹாத்மபாவம் (தேஹமே நான் என்கிறநினைப்பு) இல்லாமற்போவதனால், இடுப்பொடிந்த பாம்புபோல மந்தகதியுள்ளவனாயிருப்பானென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், நான் ப்ரஹ்மமானேன் என்கிறப்ரஹ்மாத்மபாவத்தோடு கூடியிருக்கிறவிதவாம்ஸன் சரண்டாளமானதேஹத்தில் அபிருதியுள்ளவனாயிருக்கமாட்டானென்று அறியவேண்டும். மேலும், தேஹாத்மபாவம் இல்லாதபகூத்தில், நான், எனது, என்று வ்யவஹரிப்பதற்கு இடமில்லையென்றும், ப்ரஹ்மவேத்தாக்களுக்கு தேஹாத்மபாவனை மிகுந்த துககத்தையுண்டாக்குமென்றும், கர்மத்தைச் செய்தல் அதைப்பார்க்கிலும் அதிகமான துக்கத்தை யுண்டாக்குமென்றும், ஆகையால், க்ருஹஸ்த்தனாயிருந்தபோதிலும் விதவாம்ஸனானவன் சர்வத்தையும்

கள்) பரோக்ஷஜ்ஞாநிக்கு எப்படி சித்திக்குர், சித்திக்கமாட்டா, ஆகையால், அபரோக்ஷஜ்ஞாநியும் லோகஸங்க்ரஹத்தின் பொருட்டுக் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியதே. என்று சொல்லுதல் உசிதமல்ல. எப்படியென்றால், அபரோக்ஷஜ்ஞாநி சித்தனென்றும், சாதகனென்றும், இரண்வெதங்களாயிருப்பான். விசாரித்துப் பார்க்கும்போது அப்படிப்பட்ட சித்தசாதகர்களுக்குள்ளே ஒருவனும் கர்மத்தைச் செய்யத்தகுந்தவனு யிருக்காமற் போவதனாலென்று அறியவே வேண்டும்.

மேலும், அந்த இருவரில் ஒருவனும் கர்மத்தைச் செய்யத் தகுந்தவனு யிருக்காமற்போவதற்குத் தகுந்தகாரணங்களை விவாதித்துச் சொல்லுகிறேன். கேள், இந்தக்காரணப்பட்ட ப்ரபஞ்சமெலாமும், நானும், ப்ரஹ்மஸ்வரூபமென்பதற்குச் சந்தேஹமில்லை. யென்கிற நினைப்பினால் சர்வகாலங்களிலும் மிகவும் தீக்ஷணமாகச் செய்யப்பட்ட ப்ரஹ்மாத்மைக்ய ஜ்ஞாநம் என்கிறவாளினால் தவையாத ப்ரமபந்தத்தைச் சேதித்து, ப்ரஹ்மாதீஸ்தம்ப பர்யந்தமாகவுள்ள சகலப்ராணி சமுதாயமும், தன்னை முக்தனாய்நினைத்திருக்கிற அபரோக்ஷ ஜ்ஞாநிக்கு, பத்தமானலோகமே இல்லாமற்போவதனாலும், தான் நிஷ்க்ரியனாயிருக்கலானும், லோகஸங்க்ரஹத்தின் பொருட்டுக் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டியதென்பது உசிதமாயிருக்கவில்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும், லோகத்திலுள்ளவர்கள் தாங்கள் புஜித்தபோது, தாங்கள்மாத்திரமே புஜித்தோமென்றும், ஒரு விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டபோது தாம்மாத்திரமே தெரிந்து கொண்டோமென்றும் நினைத்ததுபோல, அபரோக்ஷ ஜ்ஞாநமுள்ள மஹாநுபாவன் நினைக்கமாட்டானென்றும், மற்றென்னவென்றால், தன்னைப்போலவே சகலப்ரபஞ்சமும் ப்ரஹ்மாத்மபாவத்தையடைந்து முக்தமாயிருக்கின்றதென்று நினைப்பானென்றும், அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், தானொருவன் முக்தனானால் ஆகலாமன்றி, லோகமெல்லாம் முக்தமாயிருக்கின்றதென்பது எப்படிசம்பவிக்கும் என்பாயானால், சொல்லுகிறேன். கேள்.

லோகத்தில், புத்திமானானவன், சேதநத்வமுள்ள தனக்கு எவ்விதமாகப் பசிதாகம்முதலானவைகள் உண்டாகின்றனவோ, அவ்விதமாகவே சைதந்யங்களுள்ளசகலப்ராணிசமுதாயத்துக்கும் பசிதாகம்முதலானவைகள் உண்டாகின்றனவென்று தெரிந்துகொ

ள்ளும் விதம்போல, பாசகன் பாகம்செய்யும்போது, ஒருசோறு பரிபக்குவத்தையடைந்திருத்தலால், சர்வமும் பக்வமாயிருக்கின்ற தென்று தெரிந்துகொள்ளுகிறதுபோல, ப்ரஹ்மவேத்தாவாகிய யதி வ்யன், தான் முக்தியையடைதலால், சகலப்ராணிகளையும் முக்தர் கவே நினைக்கிறானேயென்றி, தன்னொருவனையே முக்தனாக த்தலில்லையென்று அறிபவென்றும். மேலும், லோகத்தில், ன் நான்மாத்திரம் முக்தனானேனென்றும், மற்றவர்கள், முக்தர் ஆகமாட்டார்களென்றும், நினைத்திருப்பானே, அவன் பேத ி என்கிற அவித்யாபந்தமுள்ளவனா யிருக்கிறானாதலால் முக்த யில்லையென்றும், மற்றென்னவென்றால், வாக்குமாத்திரத்தால் கனென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், லோகத்தில் வகியானவன் தனது சூக்ஷ்மபுத்தியினால் தரங்கபேர புப்புநா ங்களெல்லாவற்றையும் ஜலமாத்மாமாகப் பார்ப்பதுபோலவும், மமகுடாதிகள் பொன்னைப்பார்க்கிலும் வேறல்லவென்று தெரி கொள்வதுபோலவும், ரஜ்ஜுசர்ப்பத்தை ரஜ்ஜுவாகவே தெரி கொள்வதுபோலவும், ப்ரஹ்மவேத்தா, ப்ரத்யக்த்ருஷ்டயினால் ஹ்மபாவனையால்) இந்தக் காணப்படுகிற ப்ரபஞ்சமுழுதும் ப்ர ஸ்வரூபமாகவே பார்த்திருப்பானென்றும், அப்படி பார்த்திரு யனே ப்ரஹ்மவேத்தாவென்றும், அவித்யாபந்த ரஹிதனென் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், சர்வமும் ப்ரஹ்மஸ்வ மாய்ப் பார்ப்பவனும், நித்தரயிலிருந்து விழித்தவன்போல, னைப்பார்க்கிலும் வேறான பதார்த்தத்தைப் பார்க்காதவனும், ய ப்ரஹ்மவித்வரிஷ்ட்டனுக்கு, விதி, விதாரம், விதேயம் என் கினைப்பில்லை யாகையால், கீர்மத்தில் ப்ரவர்த்தித்தல் சம்பவிக்)தன்று அறிபவென்றும்.

மேலும், ஆனால்,

५, श्री-ब्राह्मणस्यैव

“अ-नु, स-ए, कुरवन्विरविप्यते”

(கர்மங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தாலும் பத்தனா கமாட்டான்) என்கிற வாக்யம் ப்ரஹ்மவேத்தாவுக்குக் கர்மத்தில் ப்ரவர்த்தித்தல் உண்டென்று போதிக்கின்றதல்லவா ; என்று சந்தேஹிக்காமல்,

ப்ராப்தவசத்தினால் நின்று தேஹயாத்ரையின்பொருட்டு வித்யுத்த
மான கர்மத்தையாகிலும், வித்யுத்தமல்லாத கர்மத்தையாகிலும்
செய்துகொண்டிருத்தபோதிலும் பக்தனாகமாட்டானென்று சொல்
லப்பட்டதாகையால், அந்த வாக்யம், ப்ராஹ்மவேத்தாவுக்குக் கர்ம
ப்ரவ்ருத்தியை போதிப்பதில்லையென்றும், இந்தவிஷயம் இந்தசுலோ
கத்துக்கு வ்யாக்யானம் செய்யும்போது, விசேஷமாய் விவரித்துச்
சொல்லப்படுமென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும், மேலும்,

“வித்யாஸ்யதே” “வித்வாக்யஜதே”

(வித்வாம்ஸன் யஜ்ஞம் செய்கிறான்) என்கிற “இடத்திலுள்ள
வித்வச்சப்தத்துக்கு அர்த்தம் ப்ராஹ்மவேத்தா அல்லவென்றும்,
வேதார்த்தமறிந்தவன் அர்த்தமென்றும், மேலும், ப்ராஹ்மவேத்தா
வான யதி ஸர்வகர்ம ஸர்வாஸமுள்ளவனாகையாலும், விதியையும்
லோகத்தைப்போல அசத்தியாய் நினைத்திருப்பதனாலும், கர்மத்
தைச் செய்தல் சம்பவிக்காதென்று அறியவேண்டும். மேலும், சா
தகன் (முமுக்ஷு) ஆகிய யதிக்கும் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டிய
தில்லை. எப்படியென்றால்,

“ஸ்ரூ||௧||சுமேதஹிவீஷ்ணுயஸ்யஜ்ஞாங்குரீதவஃ”

௨||பரம்ப்ராஹ்மஸம்ஸந்தயாதீ |

3||யச்சேத்யாஜ்ஞநஸீத்ராஜ்ஜை |

௪||வாஹ்மஸம்ஸந்தயாதீ |

5||யச்சேத்யாஜ்ஞநஸீத்ராஜ்ஜை |

6||யச்சேத்யாஜ்ஞநஸீத்ராஜ்ஜை |

7||யச்சேத்யாஜ்ஞநஸீத்ராஜ்ஜை |

8||யச்சேத்யாஜ்ஞநஸீத்ராஜ்ஜை |

9||யச்சேத்யாஜ்ஞநஸீத்ராஜ்ஜை |

10||யச்சேத்யாஜ்ஞநஸீத்ராஜ்ஜை |

“சுரு||௧||தமேவதீரோவிஜ்ஞாநயப்ராஜ்ஞாம்குர்விதப்ராஹ்மணை |

௨||பரம்ப்ராஹ்மாநுஸந்தயாதீ |

௩||யச்சேத்யாஜ்ஞநஸீத்ராஜ்ஜை |

௪||யச்சேத்யாஜ்ஞநஸீத்ராஜ்ஜை |

சுலோ||௫||மநஸ்ஸம்யம்யமச்சித்தஃ |
 சு||த்யாநயோகபரோநித்யம் |
 எ||வாசம்யச்சமநோயச்ச |
 அ||ஸௌசமாசமநம்ஸ்நாநம்நதுசோதநயாசரேத் |
 கூ||ஏதமேவப்ரவ்ராஜிநோலோகமிச்சந்தஃப்ரவ்ராஜந்தி |
 க௦||நாத்ரியேதகர்மசோதநாம்”||

(க||வீத்வாம்ஸனுனவன் சாஸ்த்ரோபதேசத்தாள் அந்த ஆத்மாவைத் தெரிந்துகொண்டு ப்ராஜ்ஞாகரணசாதகங்களான ஸன்யாஸஸமதமோ பரமதிதிஷ்டாசமாதாநங்களைச் செய்யவேண்டும். உ. ப்ராஹ்மாநுஸந்தாநம் செய்யவேண்டும். கூ. ப்ராஹ்மவேத்தாவானவன் வாக்குமுதலாயுள்ள சுகலேந்த்ரியங்களையும் மனத்தில் உபஸமஹாரம் செய்யவேண்டும். ச. ப்ராஹ்மணன் ப்ராஹ்மதத்வத்தை குரூபதேசாதிகளால் தெரிந்துகொண்டு விதிநிஷேதாஹிதனாய் பாலபாவத்தை யடைந்திருக்கவேண்டும். டு. மனத்தை நியமித்து என்னிடத்தில் சித்தமுள்ளவனாய் கூ. சர்வகாலங்களிலும் த்யாநயோகபரன் ஆகவேண்டும். எ. வாக்கு மனங்களை நியமிக்கக்கூடவாய். அ. ஸௌசாசமநஸ்நாநாதிகளை விதியினால் செய்யக்கூடாது. கூ. ஸன்யாசஸ்வபாவமுள்ளவர்கள் ஆத்மாவை சாக்ஷாத்காரம் செய்துகொள்வதற்கு விருப்பமுள்ளவர்களாய் ஸன்யஸிக்கிறார்கள். க௦. கர்மத்தை விதிக்கிற வாக்யத்தை ஆதரிக்கக்கூடாது.) என்கிற சுருதி ஸ்ம்ருதி ப்ரமாணங்களெல்லாம் முழுக்ஷணவானவன் ஜ்ஞாநரிஷ்ட்டையை அவலம்பிக்கவேண்டியதென்றும், சமாதியைப்பார்க்கிலும் வேராகிய ஸ்ரௌதஸ்மார்த்த கர்மங்களைச்செய்யவேண்டிய அவசியமில்லையென்றும், போதிப்பதனால் சாதகனும் லோகஸங்க்ராஹத்தின் பொருட்டாகிலும் தன்பொருட்டாகிலும் கர்மங்களைச்செய்தல் சம்பவிக்காதென்று அறியவேண்டும். மேலும், இப்படி விசாரிக்கும்போது, அபரோக்ஷஜ்ஞாநமுள்ளவனும், அநேகபர்யாயங்கள் வேதாந்தமஹாவாக்யங்களைக் கேட்டவனும், ஆபாஸாத்ம ஜ்ஞாநமுள்ளவனும், நான் எனது என்கிற ப்ராஹ்மவாஸனைகளால் பக்தனாயிருப்பவனும், ஆகிய மனிதன், லோகஸங்க்ராஹத்தின் பொருட்டுக் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியதென்றும், லோகஸங்க்ராஹவாக்யம் அபரோக்ஷஜ்ஞாநியைக்குறித்துச் சொல்லப்பட்டதென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மே

லும், இப்படியல்லவானால் லோகாநுகூஹத்தின் பொருட்டுப் ப்ரஹ்
மாவினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களும், மஹாநுபாவர்களும், நிக்ர
ஹாநுகூஹஸமர்த்தர்களும் ஆகிய வ்யாஸ அகஸ்த்ய பராசராதி
களைக்குறித்து லோகஸங்க்ரஹவாக்யம் போதிக்கின்றதென்று
அறியவேண்டும்.

ஐ|| ௩ || ஸ்ருஷ்டித்வீநாஹ் | ஸ்ருஷ்டித்வீநாஹ்

ஸ்ருஷ்டிஸ்ருஷ்டித்வீநாஹ் | ஸ்ருஷ்டிஸ்ருஷ்டித்வீநாஹ் ||

௧௦||

ச|| நைவதஸ்யக்ருதேநார்த்தோ | நாக்ருதேநேஹகஸ்சந||

நசாஸ்யஸர்வபூதேஷு | கஸ்சிதர்த்தவ்யபாஸ்ரயஃ||

சஅ||

(இ - ள்.) தஸ்ய - அந்த ப்ரஹ்மவேத்தாவுக்கு, இஹ - இவ்
வுலகத்தில், க்ருதேந - கர்மத்தைச் செய்தலாலும், அர்த்தஃ - ப்ர
யோஜனம், நைவ (அஸ்தி) - இல்லவேயில்லை, அக்ருதேந - கர்மத்
தைச் செய்யாதிருத்தலாலும், கஸ்சந-ஓரோவொன்றாகிலும், (அர்
த்தஃ - ப்ரயோஜனம்), ந (அஸ்தி) - இல்லை, கிம் (ச) - மேலும்,
அஸ்ய - இந்த ப்ரஹ்மவேத்தாவுக்கு, ஸர்வபூதேஷு - எல்லாவஸ்து
க்களிலும், அர்த்தவ்யபாஸ்ரயஃ - ப்ரயோஜனத்துக்கு ஆதார
மான, கஸ்சித் - ஓரானொருபதார்த்தமும், ந - இல்லை.

தா த் ப ர் ய ம்.

ப்ரஹ்மவேத்தா, ப்ரஹ்மத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாதல்
என்கிற சர்வோத்தமமான ப்ரயோஜனமுள்ளவ னாகையாலும், விதி
நிஷேதங்களில்லாதவ னாகையாலும், அந்த ப்ரஹ்மவேத்தாவுக்குக்
கர்மங்களைச் செய்வதினாலாகிலும், கர்மங்களைச் செய்யாதிருப்ப
தினாலாகிலும் பலம் ஒன்றுமில்லை. ஆகையால், ப்ரஹ்மம் முதலா
யுள்ள வஸ்துக்களில் தன்வேலையின்பொருட்டு ஆசிரயிக்கத்தகுந்த
வஸ்து ஒன்றாயினும் இல்லையென்று தாத்பர்யம்.

சங்கரபாஷ்யம்.

இதுவரைக்கும் ப்ரஹ்மவேத்தாவுக்குச் செய்யவேண்டிய காரி
யம் ஒன்றுமில்லையென்று சொல்லி, இந்த சுலோகத்தினாலும் செய்
யத்தகுந்த காரியம் ஒன்றுமில்லையென்று சொல்லுகிறாரென்று
அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், யஜ்ஞாதிபுனய கர்மங்களைச்
செய்வதனால் ஸ்வர்க்காதிலோக சுகரூபமான மேன்மையையோ

அல்லது மோக்ஷத்தையோ அடையலாமல்லவா, அவ்விரண்டில் எதன்பொருட்டாகிலும் கர்மம் ப்ராஹ்மவேத்தாவினாலும் செய்யத் தகுந்தா யிருக்கும்போது, செய்யவேண்டிய வேலை யொன்று மில்லையென்று எப்படி சொல்லலாமென்று. அர்ஜுனன் கேட்பானோ என்னவோவென்று நினைத்து, அப்படி கேட்காதிருக்கும்பொருட்டு,

“नृणां सर्वेषां च कर्माणां भविष्याणां कृत्वा विना श्रद्धां न विदुः”

“வைவதஸ்யக்ருதேநார்த்த”

(அந்த ப்ராஹ்மவேத்தாவுக்குக் கர்மத்தைச் செய்தலால் ஸ்வர்க்கசுகமாகிலும், மோக்ஷமாகிலும் இல்லை) என்று பகவானானவர் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஸ்வர்க்கசுகமாகிலும், மோக்ஷரூப ப்ரயோஜனமாகிலும் இல்லாமற்போனால் போகட்டும், விஹிதகர்மங்களைச் செய்யாத பக்ஷத்தில் தோஷம்சம்பவிக்குமாதலால் அந்த தோஷம் இல்லாதிருக்கும்பொருட்டாகிலும், ஸ்வரூபச்யுதியை (தான் கெட்டுப்போவதை) போக்கடிப்பதற்கானாலும், கர்மத்தைச் செய்யவேண்டியதேயென்று மறுபடியும் ஆக்ஷேபமுண்டாகா திருக்கும்பொருட்டு,

“नानाकाराणां भूतानां च सर्वेषां कर्मणां कृत्वा विना श्रद्धां न विदुः”

“நாக்ருதேநேஹகஸ்சந”

(கர்மத்தைச் செய்யாதிருக்கையாலும், ப்ராஹ்மவேத்தாவுக்கு எவ்விதமான தோஷமும் இல்லை) என்று பகவானானவர் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ப்ராஹ்மமுதற்கொண்டு ஸ்த்தாவரங்கள் வரைக்கும் இருக்கிற வஸ்துக்களில் எவையாகிலுமொன்றை ஆசிரயித்து அடையத்தகுந்த ப்ரயோஜனம் ஏதாகிலுமொன்று ப்ராஹ்மவேத்தாவுக்கும் இருக்கலாமாதலால் அந்த ப்ரயோஜனத்தை சாதித்துக்கொள்ளும் பொருட்டாகிலும் ப்ராஹ்மாத்வஸ்துக்களுக்குத் தன்னிடத்தில் ப்ரீதியையுண்டாக்குகிற வேலைகளை ப்ராஹ்மவேத்தா செய்யவேண்டியதேயென்கிற ஆக்ஷேபமுண்டாகா திருக்கும்பொருட்டு,

“नानाकाराणां भूतानां च सर्वेषां कर्मणां कृत्वा विना श्रद्धां न विदुः”

“நாஸ்யஸர்வபூதேஷுகஸ்சிதர்த்தவ்யபாஸ்ய”

(இந்த ப்ரஹ்மவேத்தாவுக்கு எல்லாப்பொருள்களிலும் எந்த வஸ்துவையாகிலும் ஆசிரயித்து, சாதித்துக்கொள்ளத்தகுந்த வே லையொன்றுமில்லை) என்று பகவான் சொன்னதாக அறியவேண் டும். மேலும், ஆனால், கர்மத்தைச்செய்வதினால் ப்ரஹ்மவேத்தா வுக்கு ஸ்வர்க்கசுகமாகிலும் மோக்ஷமாகிலும் வேண்டியதல்லவெ ன்று சொல்லப்பட்டதல்லவா, அதற்குக் காரணமென்னவென் றால், ப்ரஹ்மவேத்தா ப்ரஹ்மாந்தத்தை அநுபவித்துக்கொண்டு, அதைப்பார்க்கிலும் அல்பமும் அரித்யமுமாகிய ஸ்வர்க்காதிசுகங் களை விரும்புதல சம்பவிக்காதாதலாலும், மோக்ஷம் இதுவரைக்கு மே ப்ரஹ்மவேத்தாவுக்கு ப்ராப்தமாயிற்றாதலாலும், ப்ரஹ்மவேத் தாவுக்கு அதுவரைக்கும் செய்த கர்மம் சித்தசுத்தியையுண்டாக்கி, ஜ்ஞாநம் வாயிலாக மோக்ஷத்தையுண்டாக்கின தாதலால் ஸார்த்த கமானதாகையாலும், ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, ப்ரஹ்மாகாரமானவனுக்கு, ப்ரஹ்மாகாரனாவதைப் பார்க்கிலும் உத்தமமான ப்ரயோஜநம் சாதிக்கத்தகுந்தது ஒன்றுமில்லையாதலா லும், என்று அறியவேண்டும். மேலும், ப்ரஹ்மவேத்தா கர்மங் களைச்செய்யாத பக்ஷத்தில் அவனுக்கு அநர்த்தமுண்டாகுமாத லால், அந்த அநர்த்தத்தைப் போக்கடித்துக் கொள்ளும்பொருட்டு ப்ரஹ்மவேத்தா கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியதெய்தென்று விடக்கூ டாது என்கிற ஆகேஷபம் உண்டாகாதிருக்கும்பொருட்டு,

“ नञ्चैतन्नास्ति”

“நாசுநுதேநேஹகஸ்சக”

என்கிற இரண்டாம்பாதத்தால் உத்தரம் சொல்லப்பட்டதெ ன்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ஆனால், ப்ரஹ்மவேத்தாவுக்கு, ப்ரஹ்மமுதற்கொ ண்டு ஸ்த்தாவரம்வரைக்குமுள்ள வஸ்துக்களை ஆசிரயித்து, சாதிக் கத்தகுந்த ப்ரயோஜநம் ஒன்றுமில்லையென்றும், ஆகையாலேயே எந்தக்கர்மமும் செய்யத்தகுந்ததில்லையென்றும் சொன்னாயாகை யால், நானும் அப்படியே எந்தக் கர்மத்தையும் செய்யாதிருக்கிறே னென்று அர்ஜுநன் சொல்லுவானோ என்னவோவென்று நினை த்து, அப்படி சொல்லாதிருக்கும்பொருட்டு, ஓ அர்ஜுநா, நீ இந்த லோகத்தில் எல்லாவற்றிலும் ஸம்ப்நுதேதக ஸ்த்தாநீயமானஸம் யக்தர்ஸநத்தில் (ஸமுத்தரோதகத்துக்குத் துல்யமான ப்ரஹ்மஜ்ஞா

கத்தில்) இருக்கவில்லையாதலால், விஹிதகர்மங்களைச் செய்யவேண்டியவனேயென்று பகவான் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

ப்ராஹ்மவேத்தாவுக்குச் செய்யவேண்டியகாரியம் ஒன்றுமில்லையென்று சொல்வதற்குக் காரணமென்னவென்றால், அந்தப்ராஹ்மவேத்தா, நான் கர்த்தா, நான் போக்தா, இந்தப்பொருள் எனது, என்கிற அஹம்பாவமில்லாதவனாகையாலும், விதிநிஷேதங்களில்லாதவனாகையாலும், கர்மங்களைச் செய்வதனால்புண்ணியமும், கர்மங்களைச் செய்யாமையால் பாவமும் அவனுக்கில்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால்,

“ஸ்ரீஸ்ரீஸம்ஸ்ப்ரியம்யதேதம்மநுஷ்யாவித்யு:”

“தர்ஹ்யேஷாம்ஸ்ப்ரியம்யதேதம்மநுஷ்யாவித்யு:”

(எந்தப்ராஹ்மத்தை மநுஷ்யர்கள் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்களோ அது (அந்தப்ராஹ்மத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாதல்) இந்த தேவதைகளுக்குப் ப்ரியமல்ல) என்கிற சுருதியால், தேவதைகள் மோக்ஷவிஷயமாய் விக்ரங்களைச் செய்வார்களாதலால், அப்படிப்பட்ட விக்ரங்களை தேவதைகள் செய்யாதிருக்கும்பொருட்டுக் கர்மங்களால் தேவதைகள் சேவிக்கத்தகுந்தவர்களா யிருக்கிறார்களாகையால்,ப்ராஹ்மவேத்தாவுக்கும் கர்மம் செய்யத்தகுந்ததேயென்று மறுபடியும் அர்ஜுனன் ஆக்ஷேபிப்பானே என்னவோவென்று நினைத்து, அப்படி ஆக்ஷேபம் செய்யாமலிருக்கும்பொருட்டு, தேவதைகள் மநுஷ்யர்களுக்கு மோக்ஷவிஷயமாய் விக்ரங்களைச் செய்யச் சக்தரல்லரென்று, மறுபடியும் சுருதியிலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதாகையால், தேவதைகள்செய்கிற விக்ரங்களை நிவாரித்துக் கொள்ளும்பொருட்டு,ப்ராஹ்மவேத்தா கர்மங்களைச்செய்தல் அவசியமல்லவென்று பகவான் சொன்னதாக அறிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மேலும், ஆனால், தேவதைகள் விக்ரங்களைச்செய்யச் சக்தரல்லரென்று சுருதி யிருக்கின்றதென்றாலும், அது யாதென்பாயானால், சொல்லுகிறேன் கேள்,

“ஸ்ரீஸ்ரீஸம்ஸ்ப்ரியம்யதேதம்மநுஷ்யாவித்யு:”

“தஸ்யஹ்மதேவாஸ்சநாபூத்யாயிஸதேஆக்ப்ராஹ்மேஷாம்ஸபவதி”

“ஸ்ரீஸ்ரீக்ருஷ்ணாஃ சரீரேஷு ஸ்ரீமத்ஸ்ரீமத்யோக்யைஸ்
நாஸ்யக்ருஷ்ணே”

“பரீக்ஷயலோகாந்தர்மசிதாந் ப்ராஹ்மணோநீர்வேதமாயாத்நாஸ்த்ய
க்ருதஃக்ருதேந”

(கர்மத்தால் சம்பாதிக்கப்பட்ட லோகங்களை (போக்யபதார்த்தங்களை) நன்னுயாலோசித்து (அதாவது நசிப்பவைமென்றறிந்து) ப்ராஹ்மணன் வைராக்யத்தை யடையவேண்டும்.) என்கிற சுருதியினால் ஸ்வர்க்கசுகத்தின் பொருட்டாயினும் மோக்ஷத்தின் பொருட்டாயினும் கர்மம் ப்ராஹ்மவேத்தாவுக்குச் செய்யத்தகுந்த தல்லவென்று அறியவேண்டும். மேலும், அந்த ப்ராஹ்மவேத்தாவுக்கு ஜ்ஞாநத்தால் சாதிக்கத்தகுந்தது மில்லையென்று,

“நை நஸ்யக்ருஷ்ணே”

“வைவதஸ்யக்ருதேநார்த்தஃ”

என்கிற இடத்திலுள்ள ஏவ என்கிற சப்தத்தால் ஸ-ஸிசுக்கப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், மோக்ஷம் ஜ்ஞாநஸாத்யமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கையில், ப்ராஹ்மவேத்தாவுக்கு ஜ்ஞாநஸாத்யமான காரியமில்லையென்று எப்படி சொல்லலாமென்பாயானால், சொல்லுகிறேன் கேள். முமுக்ஷுவுக்கு (மோக்ஷம் வேண்டுமென்று விரும்புகிறவனுக்கு) மோக்ஷம் ஜ்ஞாநஸாத்யமாயிருக்கிறதேயன்றி முக்தனான ப்ராஹ்மவேத்தாவுக்கு மோக்ஷம் ப்ராப்தமாயிருக்கின்ற தாகையாலும், சித்தமான காரியத்தைச்சாதித்தல் சம்பவிக்காதாகையாலும் ப்ராஹ்மவேத்தாவுக்கு ஜ்ஞாநஸாத்யமான காரியமும் இல்லையென்றும், நிஸ்ரேயஸம் (மோக்ஷம்) அதாவது நித்யப்ராப்தமானது ஆத்மாவென்றும், அந்த ஆத்மநானேயென்று சொல்லிக்கொள்ளுதல் என்றும், தன்னை ஆத்மாவாகத் தெரிந்துகொள்ளாமலிருத்தலே அப்ராப்தி (ப்ராஹ்மபாவத்தை யடையாதிருத்தல்) என்றும், அப்படி ப்ராஹ்மபாவத்தையடையாதிருத்தல் தத்வஜ்ஞாநத்தினாலேயே போக்கடித்துக்கொள்ளத்தகுந்ததென்றும், தத்வஜ்ஞாநத்தால் அஜ்ஞாநம்போக்கடிக்கப்பட்டதாகும்போது, அந்த ஆத்மவேத்தாவுக்கு ஜ்ஞாநத்தினாலும் சாதிக்கத்தகுந்த ப்ராயோஜகமொன்றுமில்லை யென்றும் அறியவேண்டும். மேலும், இப்படிப்பட்டவனானும் ப்ராஹ்மவேத்தாவுக்கு விஹித

கர்மங்களைச் செய்யாதிருக்கையால் பாவமுண்டாகுமாதலால் அந்தப்பாவத்தைப் போக்கடித்துக்கொள்ளும்பொருட்டாயினும் கர்மங்கள் செய்யத்தகுந்தனவே என்றுமறுபடியும்சங்கியாதிருக்கும்படி.

“நக்ஞதீநீஷக்ஷ்யம்”

“காந்ருதேதேஹகர்ச்சு”

(கர்மங்களைச் செய்யாதிருத்தலால் பாவமொன்றுமில்லை) என்று சொன்னதாக அறியவேண்டும்.

மேலும், நித்யகர்மங்களைச் செய்யாதிருத்தபகஷத்தில், இந்த லோகத்தில் ஜங்ங்கள் நிந்திப்பார்களாகையால், அந்த நிந்தாநுபமான தோஷார்த்தத்தைப் போக்கிக்கொள்ளும் பொருட்டாகிலும் ஆத்மவேத்தாவுக்குக் கர்மத்தைச் செய்தல் சம்பவிக்ந்தா என்கிற ஆகேஷம் மறுபடியும் உண்டாகாமைப்பொருட்டு,

“நக்ஞதீநீஷக்ஷ்யம்”

“சாஸ்யஸர்வபூதேஷுகர்ச்சிதர்த்தவ்யபாஸ்யம்”

(இந்த ப்ரஹ்மவேத்தாவுக்கு ப்ரஹ்மமுதற்கொண்டு ஸ்த்தாவரம் வரைக்குமுள்ள சமஸ்த பூதங்களிலும் எந்தவிதமான ப்ரபோஜனத்தின் சம்பந்தமும்இல்லை. அதாவது யாரையாவிலும் ஒருவனை ஆசிரயித்து அவன் தனையைச் சம்பாதித்துக்கொண்டு, அவனால் சாதித்துக்கொள்ளத்தகுந்த ப்ரியோஜனம் ஒன்றுமில்லை என்றல் ஆகையால் ப்ரஹ்மவேத்தாவுக்குக் கர்மங்களைச் செய்வதனாலும் செய்யாதிருப்பதனாலும் ப்ரியோஜனமில்லை) என்றுசொல்லுதலால் நித்ய கர்மங்களைச் செய்யாதிருப்பதனால் ப்ரஹ்மவேத்தாவுக்கு எந்தவிதமான தோஷமும்இல்லைமென்று சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும் கர்மங்களைச் செய்வதினாலாகிலும் செய்யாதிருத்தலாலாகிலும் ப்ரஹ்மவேத்தாவுக்கு எவ்விதமான தோஷமும்இல்லைமென்று சொல்லப்பட்டதல்லவா, அதற்கு ப்ரமாணமென்னவென்று கேட்பாயானால் சொல்லுகிறேன் கேள்.

|| “நக்ஞதீநீஷக்ஷ்யம்” ||

“காந்ருதேதேஹகர்ச்சு”

(கர்மங்களைச் செய்தலும், செய்யாதிருத்தலும் (அல்லது) புண்யபாபங்கள் இந்த ப்ரஹ்மவேத்தாவைத் தடுக்கமாட்டா என்

கிற சுருதிப்ரமாணத்தால் க்ருதாக்ருதங்கள் ப்ரஹ்மவேத்தாவுக்கு நிஷ்ப்ரயோஜனங்க ளென்று ஸ்பஷ்டமாகின்றதென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“உஸ்யஹந்தேவாஸ்சநாபூத்யாநஸதே”

“தஸ்யஹந்தேவாஸ்சநாபூத்யாநஸதே”

(தேவதைகளும் அந்த ப்ரஹ்மவேத்தாவுக்கு மோக்ஷமுண்டாகாமல் விக்ரங்களைச் செய்வதற்குச் சமர்த்தரல்லர்) என்கிற சுருதியால் தேவதைகள் செய்கிற விக்ரங்கள் இல்லாதிருக்கும்பொருட்டு தேவதாராதன ரூபமான கர்மமும் ப்ரஹ்மவேத்தாவுக்கு செய்யவேண்டியதில்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும், ப்ரஹ்மவேத்தா, ஸப்தபூமிகளுடைய (ஏழு அந்தஸ்துக்களுடைய) பேதத்தால் வஸிஷ்டரால் நிரூபித்துச் சொல்லப்பட்டது. எப்படியென்றால்,

“ஐ||ஜ்ஞாநஹ்வஸ்ய ஹ்வஸ்யாஸ்யுதபகமாஸ்கீர்திதா |

விசாரணாதித்யாஸ்யாத்ருத்யாததநுமாநஸா |

ஸத்யாபத்திஸ்ச தூர்த்திஸ்யாத்ருதோஸம்ஸத்திராமிகா |

பதார்த்தாபாவரிஷஷ்ட்டிஸ்ப்தமீதுர்யகாஸ்ம்ருதா ||”

“ஜ்ஞானபூமிஸ்ச—பேச்சாக்மாப்ரதமாபர்கீர்த்திதா |

விசாரணாதித்யாஸ்யாத்ருத்யாததநுமாநஸா |

ஸத்யாபத்திஸ்ச தூர்த்திஸ்யாத்ருதோஸம்ஸத்திராமிகா |

பதார்த்தாபாவரிஷஷ்ட்டிஸ்ப்தமீதுர்யகாஸ்ம்ருதா ||”

(ஸ—பேச்சை, விசாரணை, தநுமாநஸம், ஸத்யாபத்தி, அஸம்ஸத்தி, பதார்த்தாபாவரி, தூர்யம் என்று அந்தஸ்துக்கள் ஏழு,) இங்க ஸப்த பூமியில். க—முதம்பூமி. இது நித்யவஸ்து, இது அநித்யவஸ்து என்கிற ஜ்ஞாநத்தை முன்னேயுண்டாக்கி, பிறகு மோக்ஷபலத்தில் பர்யவஸாநம் (முடிவு) உள்ள மோக்ஷம் வேண்டுமென்கிற கோரிக்கை. உ—இரண்டாம்பூமி. மோக்ஷேச்சையுண்டானபிறகு குருவினிடத்திற்குப்போய் வேதாந்தவாக்பங்களின் அர்த்தத்தை நன்றாய் விசாரித்து அந்த அர்த்தத்தைப் பலதரம் கேட்டலும், பலதரம் மனத்தால் நினைத்தலும் என்பவை ஸ்வரூபமாயுள்ளது. ௩.—மூன்றாம்பூமி. வேதாந்தார்த்தங்களைச் சிரவணமரங்கள் செ

உபசார க்ருத்யங்களை நடத்திக் கொண்டிருக்கும்போது அதையும் தெரிந்துகொள்ளாமல் எல்லாவற்றிலும் நிறைந்திருக்கிற ஆனந்தத்தினால் பரிபூர்ணமாய் எல்லாவற்றிலுமிருப்பானே அந்த சமாதியவஸ்தை ஏழாம் பூமிடியென்றும், துரியாவஸ்தையென்றும் சொல்லப்படுகின்றது, அந்தத் துரியாவஸ்தையை யடைந்தவன் ப்ரஹ்மவித்வாரிஷ்ட்டன்.) என்று சொல்லப்படுகிறான். இதற்குப் ப்ரமாணம்.

“శ్లో॥ పప్త్యాంభూమ్యామసాస్థిత్యానప మ్మింభూమిమాపుయాత్ ।

కించిదేనై షసంపన్న స్వధనై షనకించనః ॥

“ஷஷ்ட் பாம்பும்யாமஸௌஸ்த்தித்வாஸப்தமீம்பூமிமாப்துபாத்
கிஞ்சிகீதவைஷஸம்பந்ஸ்த்வவைஷககிஞ்சநஃ||

విదేహముక్త తాతూక్తానప మియోగిభూమికా ।

అగమ్యవచసాంశాన్తాసాసీమాయోగభూమిషు ॥

“வினே ஹ முக்ததா தூக்தாஸப்தமீயோகிபூமிகா !

அகம்யாவசஸாம்பாந்தாஸாஸீமாயோகபூமிஷு - |

(இந்த யோசி ஆறும் பூமியையடைந்து க்ரமமாய் ஏழாம்பூமியையடைவான், இந்த ஏழாம்பூமியையடைந்தவன் அடையத்தகாததும், அடையப்படாததும் இல்லை. இந்த ஏழாம் பூமியை விதேஹமுத்தியென்றும், இப்படிப்பட்டதென்று சொல்ல அளவுபடாததென்றும், யோகபூமிகளில் (யோகசாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட அந்தஸ்துக்களில்) முடிவிலுள்ளதென்றும், சாந்தியை யுண்டாக்குவதென்றும் சொல்லுவார்கள்.) மேலும்,

“౧-దేహాచనశ్చరమవస్థితముత్థితంవా ।

సిద్ధోనపశ్యతియతోధ్యగమత్స్వరూపం ।

దే వాదపేతమథ దే వవశాదుపేతం ।

నా సోయ ధా పరికృతం మది గానుదాంధః॥

க-தேவஞ்சகஸ்வரமவஸ்த்திதமுத்திதம்வா |

ஸித்தேதாநபஸ்யதூயகோத்யசமத்ஸ்வரூபம் |

தைவாதேதமதைவவஸாதுபேதம் |

வாஸேயதர்பரிக்ருதம்மதிராமதாந்தஃ |

க்கிற மூன்று பூமிகளும் ஜ்ஞாநத்துக்குச் சாதகங்களாகுமென்றும், அந்த நான்காம் பூமிக்கு வேறான மூன்று பூமிகளும் ஜீவந்முத்தியி னுடைய அவஸ்தைகளென்றும் சொல்லப்பட்டன.) என்கிற ப்ர மாணாதுஸாரமாக, முதல் மூன்று பூமிகளையடைந்தவன் அவிலேகி யானாலும் கர்மாதிசாரியாகமாட்டான். அப்படியிருக்குப்போது, சப்தபூமிகளையும் அடைந்து, தத்வ ஜ்ஞாநமுள்ளவனான ஜீவந்மு க்தன் கர்மாதிசாரியல்லவென்று சொல்லவேண்டுமா, சொல்லவே ண்டியதில்லை, அவனுக்கு எப்பொழுதும் கர்மங்களைச் செய்யவே ண்டியதில்லையென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும்,

“సౌతద్యధాహేర్నిర్లవ్యినివల్క్వి కేమృతాప్రత్యస్తాసయీతైవమేవేష
గ్ంశేతేథాయమశరీరోమృతఃప్రాణోబ్రహ్మైవతేజఃవేదః”

“தத்யதாஹேந்நிரல்வபிநீவல்மீ கைம்ருதாப்ரதயஸ்தாஸ்யீதைவமே
வேதகம் ஸேதேதாயமஸரீரோம்ருதஃப்ராணோப்ரஹ்மவைசேஜ
ஏவேதி”||

(லோகத்தில் சர்ப்பத்தினால் புற்றில் விடப்பட்ட தனது தோலை அதாவது சட்டையை, அந்த சர்ப்பம் அப்போது சட்டையை விடுவதற்கு முன்பு தானாக நினைத்ததுபோல நினைக்காமல் எப்படியிருக்குமோ, அப்படியே ப்ராஹ்மவேத்தாவும் தன் சரீரத்தை அஜ்ஞானதசையில் தானாக நினைத்ததுபோல நினைக்கமாட்டான். இப்படி சர்ப்பம் தன்னால் விடப்பட்ட சட்டையை தானாக எப்படி நினைக்காதோ, அப்படியே இந்த ஜீவ்முத்தனும் தேஹஜ்ஞானமும் தன் சரீரத்தைத் தானாக நினைக்கமாட்டானாதலால் அசரீரியென்றும் (சரீரமில்லாதவனென்றும்) அசரீரியாகையாலேயே அம்ருதன் என்றும் (சாவாதவனென்றும்) அதாவது தேஹாபிமானமுள்ளவனுக்கு மாணமேயன்றி அது இல்லாதவனுக்கு மாணமேயில்லாதலால் இந்த ஜீவ்முத்தன் தேஹாபிமாந மில்லாதவனையாதலால் அம்ருகனென்றும், சரீரம் என்கிற உபாதி யில்லாதவனுப் ஜீவித்துக்கொண்டிருக்கிறானாதலால் ப்ராணன் என்றும் அதாவது சர்வசாக்ஷியென்றும், அந்த சாக்ஷியே ப்ராஹ்மமென்றும், அந்த ப்ராஹ்மமே விஜ்ஞாநஜ்யோதியென்றும், சொல்லப்படுகிறான்.) என்கிற சுருதி ப்ரமாணத்தால் ப்ராஹ்மரிஷ்ட்டனுக்குக் கர்மங்களைச் செய்தலால் மேன்மையாயினும், அவற்றைச் செய்யாதிருத்தலால் தாமதவாயினும் சம்பவிக்காதென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ப்ரஹ்மா, இந்திரன் முதலாயுள்ளவர்கள் அந்தந்த இடங்களை (சத்தியலோகம், ஸ்வர்க்கலோகம், முதலாயுள்ளவற்றை) அடைந்து எந்த சுகத்தை யடைகிறார்களோ, அந்த சுகம் கர்மங்களால் உண்டானதேயாகையாலும், இப்படி லோக முழுதிலும் உள்ள சுகமெல்லாம் கர்மத்தினாலேயே சம்பாதிக்கத்தகுந்ததாகையாலும், ப்ரஹ்மவித்தும் சுகத்தையே விரும்பினவனாகையாலும், அவனுக்கு (ப்ரஹ்மவேத்தாவுக்கு) அகண்டசுகம் உண்டாகும்பொருட்டு ஏதாகிலும் ஒரு கர்மம் செய்யத்தகுந்ததாயிருக்கின்றதே; இப்படி யிருக்கையில் ப்ரஹ்மவேத்தாவுக்குக் கர்மத்தால்வேலையில்லைபென்று எப்படி சொல்லலாமென்று ஆகேஷ்டிக்காமல்,

“अनन्दो ब्रह्मविष्णुः शानन्दो ब्रह्म”

“ஆநந்தோப்ரஹ்மவிஜ்ஞாநமாநந்தம்ப்ரஹ்ம”

(ப்ரஹ்மம் ஆனந்த ரூபமானது ப்ரஹ்மம் விஜ்ஞாநரூபமும் ஆனந்த ரூபமும் ஆனது) என்கிற சுருதி ப்ரமாணத்தால் ப்ரஹ்மவிஷ்ட்டை வாயிலாக ப்ரஹ்மபாவத்தை யடைந்து அகண்டானந்தரூபமாயிருப்பவனுக்கு, எப்பொழுதும் ப்ரஹ்மாநந்த ரசத்தினுடைய அநுபவம் இடைவிடாதா யிருக்கிறதாகையாலும், கர்மஜர்யமான சுகம் அரித்யமாகையாலும், அந்த அரித்ய சுகத்தை அந்த ப்ரஹ்மவேத்தா விரும்பமாட்டானாகையாலும், ப்ரஹ்மவேத்தாவுக்குக் கர்மங்களைச் செய்வதனால் சாதிக்கத்தகுந்த பிரயோஜனமாகிலும் அந்த கர்மங்களைச் செய்யாதிருப்பதனால் அநர்த்தமாகிலும் எதுவுமில்லைபென்று,

“नैव संसृज्यते नार”

“நைவதஸ்யக்ருதேநார்த்த”

என்கிற பிரதமபாதத்தால் சொல்லப்பட்டதென்று அநியவேண்டு. மேலும்,

“संस्तुता मे वै न”

“தஸ்துதாஹமேவேதம்”

அந்த ப்ரஹ்மவேத்தாவுக்கு இந்தக்காணப்படுகிற எல்லாமும் காண யென்கிற பாவமுண்டாகும், என்கிற சுருதிப்ரமாணத்தால் சர்வமும் இரண்டாம் வஸ்துவில்லாத ஆத்மாவாகப் பார்த்துக்

கொண்டு, ஆக்மாராமனாய், ஆகமாந்த ரூபமான சித்தனுக்கு கர்மங்களைச் செய்வதனால் அடையத்தகுந்த பாயோஜனம் ஒன்றுமில்லையென்றும், மேலும் தான் சித்த த்ருப்தியை உடைந்து, இந்தக் காணப்பட்டதெல்லாமும் அசத்தியமென்று நினைப்பவனாகலானும் அந்த சித்தன் (முக்தியடைந்தவன்) யோகக்ரியையால் ஆகாசத்தில் திரிவதற்குச் சாதகமான அணிமாதி சித்திகளையும் விரும்பமாட்டானென்றும், ப்ரஹ்மபாவத்தை யடைந்தவனாகையால் தவஞ்செய்தலால் அடையத்தகுந்த சத்தியலோகம், ஸ்வர்க்கலோகம் முதலான இடங்களையும் அபேக்ஷிக்கமாட்டானென்றும், ஜீவர்க்குத்தனாகையால் வேதோக்தமான உஜ்ஞாதி கர்மங்களைச் செய்தபக்ஷத்தில் சித்தசுத்தியுண்டாகுமென்றும், பிறகு ஜ்ஞானமும், அந்த ஜ்ஞானத்தால் போகாமும் உண்டாகுமென்கிற அபிப்ராயமுள்ளவனும் ஆகமாட்டானென்றும், ஆதலாலேயே அந்த ப்ரஹ்மவித்தமனுக்குக் கர்மங்களால் சாதிக்கத்தகுந்த ப்ரயோஜனமெதுவுமில்லையென்றும், இதெல்லாம்,

“**नै नैस्यै नै**”

“**வைவதஸ்யக்ருதேநார்த்த**”

என்கிற இந்த சுலோகத்தின் ப்ரதமபாதத்தால் சொல்லப்பட்டதென்றும் அறியவேண்டும்.

மேலும், இந்த ப்ரஹ்மநிஷ்டனுக்குக் கர்மங்களைச் செய்வதனால் அடையத்தகுந்த இஷ்டார்த்தம் எதுவுமில்லாமற்போன போதிலும், கர்மங்களைச் செய்யாதபக்ஷத்தில், சாஸ்திரத்தை அதிக்ரமித்த என்கிற தோஷமாகிலும், ப்ரத்யவாய கோஷமாகிலும், உண்டாகுமாதலால், அதனால் ஜ்ஞாநஹ்நியாகிலும் (அநிவுகேடாகிலும்) ஸ்வரூபஹ்நியாகிலும் (தான்கேதலாகிலும்) உண்டாகுமாதலால், அவையுண்டாகா திருக்கும்பொருடாகிலும் ப்ரஹ்மநிஷ்டனால் கர்மங்கள் செய்யத்தகுந்தனவேயென்று ஆகேஷிக்காதிருக்கும்பொருட்டு,

“**नै नै नै**”

“**நாக்ருதேநேஹகஸ்ச**”

(கர்மத்தைச் செய்யாதிருத்தலால் ப்ரஹ்மநிஷ்டனுக்கு எதுவுமில்லை) என்று சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மே

ஆம், அதாவது கீத பரஹ்மநிஷ்டட்டனுக்குக் காமங்களைச் செய்ய
யாதிருக்கையால் எவ்வாறான அநாத்மும உண்டாகாதெனும்,
ஆஜ்ஞாநித்க காமங்களைச் செய்யாதிருந்தாலால் அநாத்முண்டா
குமெனும்,

“மாயாமாத்மதமசவைதம்”

“மாயாமாத்மதமசவைதம்”

(கீத பதபுத்தியுள்ள மதம் மாயையாலுண்டானது) என
கிற சுருதபரமணத்தால் காமங்களைச் செய்யவெண்ணியது என
கிற வாதமும் மாயாகலபிதமாய்கையால் அசத்தியமாகையாலும், மா
யாகலபிதமானதெல்லாம் அசத்தியமேயாகையாலும், பரஹ்மநிஷ
ட்டனுக்கு அசத்தியமான விதையை அதகரமிப்பதனால் தோஷம்
ஒன்றுமில்லையெனும்,

“சுருதபரமணத்தால் அசத்தியமேயாகையாலும்”

“சுருதபரமணத்தால் அசத்தியமேயாகையாலும்”

(எந்தக் காரணத்தினால் எவன் தன்னைத்தானாகவே பார்த்துக்
கொண்டு ஆதமாவைப்பார்க்கிறும் வேறுபு புண்ணியபாவங்களி
ருக்கின்றன என்கிற பகவதிலலாதவனாகச் செய்து, அதாவது புண்
யபாவங்களையும் பரமாத்மபாவங்களாக நினைத்து, ஆதமாவைச் சந
தோஷப்படுத்துகிறானே, அல்லது, பவிஷ்டட்டனாகச் செய்கிறானே
அந்தக் காரணத்தால் கீதப்பதிந்திருந்துகொண்ட கீத விதவாமஸ
ன யதோக்தமான அதவைதாந்தத்தை அதுபவக்கொண்ட. அந்த
விதவாமஸனுக்குப் பரமாத்ம ரூபமாய்க்காணப்படுகிற கீதப் புண்
ணிய பாவங்கள் அவ்வதவாமஸனுக்குத் தாபமேற்றதுகளானால், அது
அதாவது கீதமத்தைபுண்டாகு மனவயாலுறம்பால் தாபமேற்றது
க்களாகமாட்டா) என்கிற சுருதி பரமணத்தால் காமபாவமும
(வேலையிலலாதிருத்தலால்) பரஹ்ம ரூபமேயாகையாலும், அந்தக்
காம பாவத்துக்குப் பரஹ்மத்தனை சத்தைவையப்படுத்தித் தோன்றி
னசத்தைமே (கிருககைய) அன்றி ஸவயமாக சத்தையிலலாமை
யாலும், பரஹ்மநிஷ்டட்டனுக்குக் காமபாவம் தோஷத்தை புண்
டாககமாட்டாதெனும், அந்த பரஹ்மமேவத்தி, இவ்விதமுத பர
ஹ்மநிஷ்டட்டையாடு கிருபவனாதலால், அவனுக்கு ஆஜ்ஞாநா
தியும சம்பவக்காதெனும்,

“பிஷ்விஸ்யஸுபிஷுபுஷ்யஸு”

“எஷநித்யோமஹிமாப்ராஹ்மணஸ்ய”

(ப்ராஹ்மவேத்தாவுக்கு இந்த மகினை நித்யமானது) என்கிறதற்கு நி ப்ராஹ்மவேத்தானுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு, கர்மத்தைச் செய்வதனால் வருத்தப்படுகிறார். அவற்றைச் செய்பாதிருப்பதனால் க்ஷயமாகிலும் இல்லையென்று விசுவநாயகச் சொல்லுகின்றதானால், ப்ராஹ்மவேத்தாவுக்குக் கர்மப்பாவத்தால் ஸ்வரூபஹாரியும் உண்டாகாதென்றும், ஆகையாலேயே இந்த ப்ராஹ்மவேத்தாவுக்கு எல்லாவிதமான அகர்த்தமும் இல்லையென்றும், இது வெல்லாம,

“நாக்யேஹேஹே”

“நாக்ருதேஹேஹே”

என்பதனால் சொல்லப்பட்டதென்றும் அறியவேண்டும்.

மேலும், ஆனால், இந்த ப்ராஹ்மவேத்தாவுக்கு இதுவரைக்கும் சொன்ன பிரகாரமாக எவ்விதமான அகர்த்தமும் இல்லாமற்போனாலும், மோக்ஷமுண்டாகாமலுக்கு சம்பவிக்கிற விக்ரங்களைப் போக்க முடியாததற்கானாலும், இவ்வாற்றுகளான ஆக்யாத்மிகோபத்ரவங்களும், இடிவிழுதல்முதலான ஆகினைதவிகோபத்ரவங்களும், புவியாற் கொல்லப்படுதல்முதலான ஆகிபௌதிகோபத்ரவங்களும், இல்லாமலிருப்பதற்கானாலும், சிவனுதிலும், விஷ்ணுவாகிலும் உபாஸகரீயையால் சேவிக்கத்தகுந்தவனாகிறான். இதுவுமல்லாமல், தன்சரீரத்திற்குத்தகுந்த அந்நத்தைச் சம்பாதித்துக் கொள்வதற்காகிலும் ப்ராஹ்மணனையாயினும் க்ஷத்திரியனையாயினும் ஆசிரயிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. அப்படியிருக்கையில், வித்வாம்ஸனுக்கு எப்பொழுதும் கர்மத்யாகம் உசிதமாகவேமாட்டாது. என்கிற ஆக்ஷேபம் இல்லாதிருக்கும் பொருட்டு,

“நசுபஸ்யஸ்யஸுபிஷுபுஷ்யஸு”

“நசுபஸ்யஸ்யஸுபிஷுபுஷ்யஸு”

என்று சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும், இதுவரைக்கும் சொல்லப்பட்ட லக்ஷணங்களுள்ள ப்ராஹ்மவிதமானதுக்கு, தேவதைகளில் சிவனுதிலும், விஷ்ணுவாகிலும், சர்வபூதங்களும் ப்ராஹ்மணனாகிலும், க்ஷத்திரியனாகிலும், அந்ரியனாகிலும், எவ

சங்கராபாஷ்யம்.

நல்ல ஜ்ஞாநமில்லாதபோது கர்மாநுஷ்ட்டாகம் அவசியக
மாதவால், அகாவது - நீ ஜ்ஞாநரிஷ்ட்டை யில்லாதவனாகையால்
பலசர்ப்பந்தமில்லாதவனாய், எப்பொழுதும் செய்யத்தகுந்த நித்ய
கர்மத்தைச் செய்யக்கடவாயென்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் அர்ஜுந
னுக்கு இந்த சுலோகக்கால் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும்.
மேலும், ஆனால், சர்வோத்தமமான மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவனு
க்குத் துச்சமான ஸ்வர்க்ககூகாதிநுபபலத்தை யுண்டாக்குகிற கர்
மத்தைச் செய்யவேண்டுமென்கிற விருப்பமுண்டாகுமா; உண்டா
காது. அப்படி யிருக்கும்போது, அப்படிப்பட்ட கர்மத்தைச்செய்
யென்று எப்படி ஆஜ்ஞாபிச்சலாம். பலாந்தாமுள்ள கர்மத்தைச்
செய்க பகஷத்தில் மோட்சம் எப்படியுண்டாகும். என்று அர்ஜு
நன் கேட்பானோ என்னவோவென்று நினைத்து, ஓ அர்ஜுநா; பல
சர்ப்பந்தமில்லாமல் கர்மத்தைச் செய்காயானால், சித்தகத்திவாயிலாக
மோக்ஷத்தையடையலாம் என்கிற அத்தத்ததைத் தெரிவிக்க
கும்பொருட்டு,

“ லக்ஷ்ணம் ” “ அஸக்தம் ”

என்று சொன்னாரென்றும், லோகத்தில் பலசர்ப்பந்தத்தைவிட்
டுக் கர்மத்தைச்செய்கிற புருஷன் சித்தகத்திவாயிலாக மோக்ஷத்
தையடைந்துகொண்டே யிருக்கிறானாகையால், நீயும் அப்படியே
மோக்ஷத்தையடைவாயென்று சொன்னாரென்றும் அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

மேலும், இதுவரைக்கும சொல்லப்பட்ட குணங்களையுடைய
ஜ்ஞாநிக்கே கர்மம் நிஷ்பலமாகுமெயன்றி, அஜ்ஞாநிக்கு நிஷ்பா
லோசனமாகமாட்டாதாகையாலும், நீயும் அஜ்ஞாநியேயாகையா
லும், பலசங்காஹிதனாய், அவசியமாய்ச் செய்யத்தகுந்த நித்யகை
மித்திக் கர்மங்களைச் செய்வாயாக, அப்படி செய்தபகஷத்தில் சித்
கத்தித்வாரா மோக்ஷத்தை யடைவாயென்று சொன்னாரென்று
அறியவேண்டும். மேலும், நீ இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநவானுகாமல்,
தர்மாதிகாரியாய் மோக்ஷத்தை விரும்பினவனாகையால், பலகாமா
ஹிதனாய், எப்பொழுதோ உன் இஷ்டமுண்டானபோதல்லது
எப்பொழுதும் அவசியமாகச் செய்யத்தகுந்ததாய், அகாவது, யா
வஜ்ஜீவாதி சுருதியால் விதிக்கப்பட்டதும்,

“ மீனாட்சுபாபமபநுததி ”
 “ தர்மமணபாபமபநுததி ”

“ தமேதமவேதா நுவசநேநப்ராஹ்மணாவிவிதிஷந்தமஜ்ஞேந, சாநே
 ந, தபஸாநாஸகேந ”

(பராஹ்மணர்கள் யஜ்ஞதாரதபஸ்ஸுத்தளாலும், வேதபாரா
 யணத்தாலும், அந்த இந்த பராஹ்மத்தைத் தொந்துகொள்ள வரு
 ம்புகிறார்கள்.) என்கிற சருத்யால், ஜ்ஞானத்தில உபயோகிக்கப்
 பட்டதும் ஆகிய நித்திபஸைமித்திகரூபமான காமத்தை சாஸ்த்ரோ
 க்தபரகாரமாகச் செய்யக்கடவாய் என்றும, அப்படி அஸுகதலாய்
 ஈசுவரனபொருட்டுக் கர்மத்தைச் செய்தவன் மோக்ஷத்தையடை
 வாநென்றும, அந்தப்புருஷனை ஸ்த்புருஷனல்லது மற்றவன் சத
 புருஷன் அல்லனென்றும, ஆகையால், ஓ அர்ஜுநா, நீயும் அப்படி
 செய்கபகஷ்த்தில் சித்தசுத்திவாய்வாக மோக்ஷத்தையடையாயெ
 ன்றும் ஸ்ரீ கருஷ்ணபகவான் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும.

மேலும், யோகாருடன் (மோக்ஷோபாயத்தை யடைந்தவன்)
 முக்தனாய், ஆத்மாராமனாயிருப்பான். அந்த யத்யினுல கர்மம்
 செய்யத்தகுந்தகல்ல, மற்றென்னவென்றால், அந்த ருருக்ஷுவும்
 (மோக்ஷோபாயத்தையடைய வீரும்பினவனும்) மோக்ஷாதத்யும்
 ஆனவன் தான் பலாபிசத்தியிலலாதவனாய், வைதிக கர்மத்தை
 நனராகச் செய்நுகொண்டு மோக்ஷத்தை யடையா நின்றுன. இது
 வரைக்கும் சொல்லப்பட்ட குணங்களுள்ள பராஹ்மேவத்தாவா
 னவன் பரமாத்மாவினிடத்தில் ஆஸுத்தியுள்ளவனாய், இந்த ஜநம
 ததிலும், இவ்வரைக்கும் கழிந்த ஜம்நங்களிலும், வைதிக காமத்
 தைச் செய்த சித்தசுத்தியை யடைந்து, அந்தச் சித்தசுத்தியா
 லுண்டான ஆத்மஜ்ஞாநத்தால் எப்படி முக்தியை யடைந்தானோ,
 அப்படியே கர்மபூமியிலிருக்கிற மற்றொருவனும் கர்மத்தைச் செய்
 தே ஜ்ஞாநத்தையடைந்து முக்தனாகிறானேயென்றி வேறுவந்தமாக
 முக்தியையடையமாட்டானாதலாலும்,

“ ஹ்ருஷ்ணாபமபநுததி ”

“ தர்மமணபாபமபநுததி ”

(புண்டகார்யத்தைச் செய்தலால் பாபத்தைப் போக்கடித்து
 க்கொள்ளுகிறான்.)

“ஜ்ஞானமூலாத் தீவ்ரஸாந்தராயுஷ்யவஸ்யக்ரணஃ”

“ஜ்ஞானமுத்பத்தயதேபுமஸாம்ஷயா த்பாபஸ்யகர்மணஃ”

(பாபக்ஷயத்தால் புருஷர்களுக்கு ஜ்ஞானமுண்டாகின்றது)

“ஜ்ஞானமேவ ச வஸ்யம்”

“ஜ்ஞானாதேவதுகைவல்யம்”

(ஜ்ஞானத்தினாலேயே மோஹமுண்டாகின்றது) என்பவை முதலாயுள்ள ஸ்ருதி ஸ்மருதிகளால், தர்மாத்ஷ்டாந்தரத்தாலேயே பாபநாசமென்றும், பாபநாசத்தாலேயே ஜ்ஞானமுண்டாகுமென்றும், ஜ்ஞானத்தினாலேயே மோக்ஷமுண்டாகுமென்றும், சொல்லப் பட்டிருத்தலாலும், ஓ அர்ஜுனா; நீயும் மோக்ஷத்தையடைய விருமபினவனாதலால், நிஷ்காமனய், (பலத்தை விரும்பாதவனாய்) எப்பொழுதும் செய்யத்தகுந்ததும், சாஸ்த்ரோக்தமும், நித்யமும், நைமித்திகமும் ஆகிய கர்மத்தை ஸ்ரத்தாபக்திகளோடு, ஈசுவரார்ப்பணமாய்ச் செய்வாயாக. கர்மத்தினாலேயே சித்தசுத்தியையடைந்து, ஜ்ஞானத்தையும், மோக்ஷத்தையும் அடையக்கடவாயென்று பகவான் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும்.

ஸ்ரீகிருஷ்ண உவாச | மூஸ்திராஜஸகாயஃ ||

ஸ்ரீகிருஷ்ண உவாச | ஸ்மரணே ந ஸ்ரீகிருஷ்ண உவாச ||

90.

“கர்மணைவஹிஸம்ஸித்தி | மாஸ்தகிதாஜநகாதயஃ |

லோகஸங்க்ராஹமேவாபி | ஸம்பஸ்யந்தரத்தமர்ஹஸி”

உ0 ||

(இ - ள்.) ஹி - எந்தக்காரணத்தால், ஜநகாதயஃ - ஜநகசகர்வர்த்தி அஸ்வபதிமுதலானவர்கள், கர்மணைவ - கர்மத்தாலேயே, ஸம்ஸித்தி - மோக்ஷத்தை, (கருதும்-அடைவதற்கு) ஆஸ்தகிதாஜ - ப்ரவர்த்தித்தார்களோ, தஸ்மாத் - அந்தக்காரணத்தால், த்வமபி - நீயும், லோகஸங்க்ராஹமேவ - லோகப்ரயோஜனத்தையே, ஸம்பஸ்யந்த - பார்த்துக்கொண்டிருப்பவனாய், கர்த்தம் (ஸ்ரௌதஸ்மார்த்தகர்மங்களை) செய்யும்பொருட்டு, அர்ஹஸி - தகுந்திருக்கிறாய்.

தா த் ப ரீ ய ம்.

ஓ அர்ஜுனா, ஜநகசகர்வர்த்தி, அஸ்வபதிமுதலாயுள்ள ராஜரிஷிகளெல்லாரும், கர்மத்தினாலேயே பரிசுத்தமான அந்தக்காரணமுள்ளவர்களாய் மோக்ஷத்தையடைய ப்ரவர்த்தித்தார்கள், ஆகை

யால் நீயும் லோகப் ப்ரயோஜனத்தையே கோக்கிக் கர்மத்தைச் செய்வேண்டியதேயல்லது வீடுதல் தகாதென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபர்யம்.

ஐயா, க்ருஷ்ணா, இந்த்ரியங்களை வென்றவனுனபோதிலும் ஆத்மநாதம் விவேகமுள்ளவன், ஸ்ரவணமநாதிகளை ஸர்வகாலங்களிலும் செய்துகொண்டிருப்பதனால், ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் நிஷ்டையை அவலம்பிப்பதற்கு ஸமர்த்தனாவான்ல்லவா, அப்படியே நானும் சகல கர்மங்களையும் விட்டிருப்பேன் என்றும், எந்தக் காரணத்தால் கர்மத்தைச் செய் என்கிறாய் என்றும், அர்ஜுனன் கேட்பானே என்னவோவென்று நினைத்து, ஓ அர்ஜுனா, ஒருவேளை நீ ஆத்மநாதம் விவேகம் உள்ளவனேயானாலும், க்ஷத்ரியனாகையால் ஸர்வஸிக்கத்தகுந்தவனல்லவென்றும், கர்மத்தையே செய்யத்தகுந்தவனென்றும், தெரிவிக்கும்பொருட்டு, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், பூர்வத்தில் ஜநகசக்ரவர்த்தி, அஸ்வபதி, பகீரதன் முதலாயுள்ள அநேக ராஜரிஷிகள் கர்மத்தினாலேயே ஸம்ஸித்தியை (மோக்ஷத்தை) அடைந்தார்களாகையால், அர்ஜுனன்கூட கர்மத்தைச் செய்தல் உசிதமாயிருக்கின்றதென்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் தெரிவித்தாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், சகல கர்மங்களையும் விட்டுவிட்ட ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகளுக்கு மோக்ஷமுண்டாகுமேயன்றி மற்றவர்களுக்கு உண்டாகாதென்று அநேகங்களான ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது, ஜநகாதிகள் கர்மத்தினாலேயே முத்தியை யடைந்தார்களென்பது உசிதமாயிருக்கின்றதா, என்று சந்தேஹிக்காமல், ஜநகாதிகள் ஆத்மஜ்ஞானமுள்ளவர்களாயிருந்தார்களா, ப்ரஹ்மஜ்ஞானமில்லாதவர்களாயிருந்தார்களா, என்று விசாரிக்கவேண்டும். இப்படி விசாரிப்பதனுண்டாகிற பலமென்னவென்பாயானால் சொல்லுகிறேன் கேள். ஜநகாதிகள் ப்ரஹ்மஜ்ஞானமுள்ளவர்களாயிருந்தபக்ஷத்தில், ப்ராப்த கர்மமுள்ளவர்களாயிருந்தால் லோகஸங்க்ரஹத்தின்பொருட்டு (லோகத்திலுள்ள ஜநகங்களெல்லாரும் தம்மைத்ருஷ்டாந்தமாகப் பார்த்துக்கொண்டு துஷ்கர்மங்களைச் செய்யாமல் ஸத்த்கர்மங்களைச் செய்து சித்தசுத்தி வாயிலாக ஜ்ஞானத்தையடையும்கொண்டு) கர்மங்களைச் செய்துகொண்டே, அதாவது கர்மம்

களை ஸர்வஸிங்காமலே ஜ்ஞாநமாஹாதம்யத்தால் மோக்ஷத்தைய டைந்தார்களென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ஒருவேளை ஜநகாதிகள் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமில்லாதவர்களா யிருந்தபகஷத்தில், சித்தசுத்திக்குச் சாதநமான ஸத்கர்மம்செய்து, அதனால் சித்தசுத்தியுள்ளவர்களாய், அந்தச் சித்தசுத்திவாயிலாக ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமுள்ளவாகளாய் முக்தியையடைந்தார்களென்று அறியவேண்டும். மேலும், பூர்விகர்களான ஜநகாதிகள் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமில்லாதவர்களாகையாலேயே, செய்யத்தகுந்த ஸ்ரேஸ்தஸ்மார்த்த கர்மங்களைச் செய்தார்களென்றும், ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமுள்ளவனும், க்ருதக்ருத்யனும் ஆனவன், ஜநகாதிகள் கர்மங்களைச் செய்தார்கள் என்பதனால் மாத்திரம் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டியதில்லையென்றும், சொல்லுதல் உசிதமல்லவென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஒருவேளை, ஜநகாதிகள் கர்மங்களைச் செய்தார்கள் என்று சொல்லுதல் மாத்திரத்தாலே, ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமுள்ளவனும், க்ருதக்ருத்யனும் ஆனவன் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டிய அவசியமில்லாமற்போனபோதிலும், ப்ராரப்தகர்மாதீநன யிருப்பவன் லோகஸங்க்ரஹத்தையே முக்யப்ரயோஜனமாய் நினைத்து, கர்மத்தைச் செய்யவேண்டியதென்றும், ஆகையாலேயே, நான் ஜ்ஞாநவந்தனென்றும், க்ருதார்த்தனானென்றும்நினைத்து, அர்ஜுனன் கர்மத்தைச் செய்யமாட்டேனென்று சொல்லுவானே என்னவோவென்று நினைத்து, ஓ அர்ஜுனா, நீ ப்ராரப்த கர்மாதீநனயிருக்கையாலே லோகஸங்க்ரஹத்தையே முக்யப்ரயோஜனமாய் மதித்து, அதாவது நான் கர்மத்தைச் செய்யாமற்போவேனானால், ஜ்ஞாநியாகிய அர்ஜுனனே செய்யாமற்போகும்போது, நாம் செய்யாமற்போவதனால் என்ன கெடுதியுண்டாகுமோவென்று நினைத்து, லோகத்தா லொல்லாரும் கர்மத்தைச் செய்யாமல் கெட்டுப்போகாதிருக்கும் பொருட்டும், நீ கர்மத்தைச் செய்து, ஜ்ஞாநியாகிய அர்ஜுனனும் கர்மங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கும்போது, நாம் செய்யாமற்போவது உசிதமல்லவென்று நினைத்து, லோகத்தாலொல்லாரும் ஸத்கர்மங்களைச் செய்து, சித்தசுத்திவாயிலாக மோக்ஷத்தையடையும்பொருட்டும் ஆலோசித்துக்கொண்டு, குலோசிதமாகிய கர்மத்தைச் செய்யப்பென்று பகவான் சொன்னொன்று அறியவேண்டும்.

ரஹ்ஸ்யார்த்தம்.

ஓ க்ருஷ்ணா, ப்ரஹ்மத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்
கிற நினைப்புள்ளவனுக்கும் ஜ்ஞாநவிஷ்ட்டை சித்திக்கும்பொருட்டு,
ஸ்ரவணமந கிதித்யாஸங்களை அநுஷ்டிக்கும்பொருட்டு, ஸர்வகர்ம
ஸம்யாஸம் முக்யமபிநுக்கின்றதென்று சொல்லப்பட்டிருத்தலால்
ஆலோசிக்கும்போது. ஜ்ஞாநமுள்ளவனுக்கே கர்மஸம்யாஸம் ஆகா
தென்றும், விரக்தனான ஜ்ஞாநார்த்திக்கும் கர்மஸம்யாஸம் உசிதமா
பிநுக்கின்றதென்றும், தோன்றுகின்றது. ஆகையால் விரக்தனும்
ஜ்ஞாநார்த்தியும் ஆகிய நானும் கர்மஸம்யாஸத்தை அவலம்பிப்பே
னென்று அர்ஜுநன் கேட்பானே என்னவோவென்று நினைத்து,
ஶுத்திரியனுக்கு ஸம்யாஸாதிகாரமில்லையென்றும், கர்மாதிகாரமாத்
ரமேயுள்ளதென்றும், தெரிவிக்கும்பொருட்டு, பகவானான ஸ்ரீ க்ரு
ஷ்ணர் இந்தசுலோகத்தைச்சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும்.
மேலும்,

“శ్రు || బ్రాహ్మణాఃపుత్రైః పక్షాద్యాశ్చవిత్తైః పక్షాద్యాశ్చలోకైః పక్షా
యాశ్చస్త్వత్తాయాభిత్తాయాచరన్తాయాచరన్తి”

“ப்ராஹ்மணுபுக்நாஷ்நாயாஸ்சவிர்தைதஷ்நாயாஸ்சலோகைஷ்நாயாஸ்சவ்யுத்தாயாதபிஷ்டாசர்யம்சரந்தி”

(ப்ராஹ்மணர்கள் தாராபுகரலோகங்களிலுள்ள அபிலாஷையை விட்டபிறகு பிக்ஷாசர்யத்தை (ஸய்யாஸத்தை) ஆசரிக்கிறார்கள்.) என்கிற ஸய்யாஸவிதிவாக்யத்திலுள்ள ப்ராஹ்மணபதத்தால், ப்ராஹ்மணர்களுக்கே ஸய்யாஸத்தில் அதிகாரமுள்ளதென்று போன்றுவதினாலும்,

స్వప్నవిఠి||౧||చత్వారళశ్రమాబ్రాహ్మణస్యత్రయాదాజన్యస్యదాస్యవైశ్య
స్య” “పురాణేషి||౨||ముఖజానామయంధర్మోయద్విష్టోర్లింగధార
ణం | బాహుజాన్మోరుజాతానాంసాయంధర్మఃప్రశస్యతే”

“ஸ்ம்ருதி || ௧ || சத்வராஜஸ்ரமாப்ராஹ்மணஸ்யத்ரயோராஜந்யஸ்யத்
வாவஸ்யஸ்ய” “புராணேபி || ௨ || முகஜாநாமயம் தர்மோயத்
விஷ்டேதோர்விங்குதாரணம் | பாஹுஜாதோருஜாதாநாமநாயம்
தர்மஃப்ரஸஸ்யதே”

(க||ப்ராஹ்மணர்களுக்கு நான்காஸ்ரமங்கள், கூத்திரியர்களுக்கு மூன்று ஆஸ்ரமங்கள், வைஸ்யர்களுக்கு இரண்டு ஆஸ்ரமங்கள். ||உ||ப்ராஹ்மணர்களுக்கு மாதாம் ஸ்யாஸாஸ்ரமப்ராஸித்தமானதம், கூத்திரியவைஸ்யர்களுக்கு ஸ்யாஸாஸ்ரமம்ப்ராஸித்தமானதல்ல) என்கிறப்ரமாண வசநங்களால் ஆலோசித்துப் பார்க்கும்போது, கூத்திரியர்களுக்கு ஸ்யாஸத்தில் அதிகாரமில்லையாகையாலேயே ஜநகாதிகள்கர்மத்தைச் செய்துகொண்டே மோட்சத்தை யடைந் தார்களென்றும், ஆகையால் கூத்திரியனு னீயும் கர்மத்தைச் செய் யென்றும், பகவானு ன ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர் சொன்னாரென்று அறிய வேண்டும். மேலும்,

“ஸ்ரீஸர்வோஜாந்ரிதாதர்மாஜாதர்மஸ்யதாரகஃ”

“ஸ்ர்வோஜாஸ்ரிதாதர்மாஜாதர்மஸ்யதாரகஃ”

(சகல தர்மங்களும் அரசனை யாசிரயித்திருக்கின்றன. தர்மத் துக்கு அரசன் ரட்சகன்.) என்கிற சுருதிப்ரமாணத்தால் ஆலோ சித்துப் பார்க்கும்போது, கூத்திரியன் வர்ணசிரமதர்மங்களை நடத் தத்தகுந்தவன் ஆகையால் லோக சங்க்ரஹத்தையே முக்யப்ரயோ ஜனமாய் மதித்து நீ கர்மத்தைச் செய்யவேண்டியதென்று ஸ்ரீ க்ரு ஷ்ணபகவான் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். மேலும் அர் ஜுனன், ஒருவேளை ஜ்ஞாநியேயானாலும் கூத்திரியஜம்மத்தையுண் டாக்கத்தகுந்த கர்மத்தினால் ஆரப்பிக்கப்பட்ட (பிறப்பிக்கப்பட்ட) சரீரமுள்ளவனாகையாலும்,ப்ராஹ்மணன்ல்லாமற் போகலாலும், கர்மத்தைச் செய்வதற்கே தகுந்தவன்ல்லது, ஸ்யாஸத்தை அவ லம்பிப்பதற்குத் தகுந்தவன்ல்லவென்றும், ஆதலாலேயே, பாஷ்ய காரர் பாஷ்யத்தில்,ப்ராப்தாதீநனு நீ, லோகசங்க்ரஹத்தையே முக்யப்ரயோஜனமாய்மதித்துக் கர்மத்தைச்செய்யவேண்டுமென்று தாத்பர்யமெழுதினாரென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மே லும்,ஆனால், சங்க்ரபகவத்பாதாசாரியர் ப்ராஹ்மணர்களுக்கு மாத் திரமே ஸ்யாஸாதிகாரமுண்டென்று சொல்லியிருக்கும்போது, வார்த்திககாரர். (ஸுமேஸ்வராசார்யர்) கூத்திரியவைஸ்யருக்கும் ஸ்யாஸாதிகாரம் உண்டென்று சொல்லுவதற்குக் காரணமென்ன வென்று சந்தேஹிக்காமல்,ப்ரௌடவாதமாத்ரத்தாலே சொன்ன றேயன்றி, சாஸ்த்ரவாதத்தைப்பற்றிச் சொல்லவில்லையென்று தெரி ந்துகொள்ளவேண்டும்.

மேலும், ஆத்மதத்வத்தையறியாத முமுக்ஷுவானவன், அவசியமாய்க் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று சொன்னதற்கு வருத்தாசாரத்தைப் ப்ரமாணமாகக் காட்டி நினைத்து, பகவானாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர் இந்த சூலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறிய வேண்டும். மேலும், ஜநகாதிகள் ஜ்ஞாநயோக நிஷ்ட்டா நீருடியால் மோக்ஷத்தை யடைந்திருந்தும், லோகத்துக்கு நன்மை செய்யும்பொருட்டு, அதாவது தங்களைப்போலவே லோகத்தாரும் கர்மத்தைச் செய்து சித்தசுத்திவாயிலாக மோட்சமடையும்பொருட்டு, ஸ்ரௌதஸ்மார்த்த கர்மங்களைச் செய்துகொண்டே யிருந்தார்களென்று சொல்லுகலால், ஆத்மதத்வத்தை நன்றாய் அறியாதவனும், முமுக்ஷுவும் ஆகிய அர்ஜுநன் மோக்ஷமடையும்பொருட்டு அவசியமாய்க் கர்மத்தைச் செய்தே தீரவேண்டியதென்று தோன்றுகின்றதென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆதிகாரிக புருஷர்களான ஜநகாதிகள் லோகஹிதத்தின்பொருட்டுக் கர்மங்களைச் செய்தார்களாதலால், ஒ அர்ஜுநா, ஆத்மஜ்ஞாநமுள்ளவனேயானாலும் ஜநகாதிகள்போல ஈயும் ஆதிகாரிக புருஷனாகையால், லோகஹிதத்தின்பொருட்டுக் கர்மத்தைச் செய்யென்று பகவானுனவர் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், மஹாபுருஷர்கள் ப்ரவர்த்தித்தலால் சாஸ்த்ரத்துக்குப் ப்ராமாண்யமும், கர்மங்களுக்குப் ப்ரஸித்தியும் உண்டாகுமாதலால், முக்தர்களான மஹாபுருஷர்களெல்லாரும் சாஸ்த்ரங்களுக்குப் ப்ராமாண்யமுண்டாகும்பொருட்டும், கர்மங்கள் ப்ரஸித்தங்களாகும்பொருட்டும் பாமரர்களும் கர்மங்களைச் செய்து, சித்தசுத்தி வாயிலாக மோட்சமடையும்பொருட்டும் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியதென்று அறியவேண்டும்.

“ஜீ||யத்யதாசாதிஸ்ரோஷ்ட்ட | ஸ்தத்ததேவேதரோஜநஃ |

ஸயத்யதாசாதிஸ்ரோஷ்ட்ட | ஸ்தத்ததேவேதரோஜநஃ ||

௨௦||

“யத்யதாசாதிஸ்ரோஷ்ட்ட | ஸ்தத்ததேவேதரோஜநஃ |

ஸயத்யதாசாதிஸ்ரோஷ்ட்ட | ஸ்தத்ததேவேதரோஜநஃ ||

௨௧||

(இ-ள்) ஸ்ரோஷ்ட்டஃ-உத்தமன், யத்யத-எந்தெந்தகர்மத்தை, ஆசாதி-ஆசரிக்கிறானோ, இதரஃ-இதரமான, ஜநஃ-ஜனங்கள், (பாமரர்கள்) தத்ததேவ-அந்தர்த்தகர்மத்தையே, ஆசாதி-ஆசரிக்கிறார்கள்,

ஸ:- அந்த உத்தமன், யத்-ஐதை, ப்ரமாணம்-ப்ரமாணமாக, குருதே-
செய்கிறானே, லோக:-பாமரஜங்கள், ததேவ - அந்த ப்ரமாணத்
தையே, அநுவர்த்ததே - அநுவர்த்திக்கிறார்கள்.

தாத்பர்யம்.

ஓ அர்ஜுனா, உத்தமன் எந்தெந்தக் கர்மத்தை ஆசரிக்கிற
னே, இதரமான பாமரஜங்களும் அந்தந்தக் கர்மங்களையே ஆசரிக்க
ிறார்கள். மேலும், அந்த உத்தமன் லௌகிகவைதிக வாக்யங்
களில் எந்தெந்த வாக்யத்தை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறானே,
பாமரஜங்களும் அந்தந்த வாக்யங்களையே ப்ரமாணங்களாக நினை
க்கிறார்கள் என்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

ஓ க்ருஷ்ண! ஆத்மஜ்ஞாநமுள்ளவனும், க்ருதார்த்தனும்
ஆனவன் லோகஸங்க்ராஹத்தின் பொருட்டும் ப்ரவர்த்திக்கவேண்
டிய தில்லையென்று தோன்றுகின்றதென்று அர்ஜுனன் கேட்பா
னே என்னவோவென்று நினைத்து, லோகமர்யாதையை நிலைநிறுத்
தும்பொருட்டு ஆத்மஜ்ஞாநமுள்ளவனும் கர்மங்களைச் செய்யவே
ண்டியதென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு, பகவானுகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணர்
இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மே
லும்; நன்றாய் வேதவேதாங்கங்களைப் படித்தவனென்றும், ஸத்
புருஷனென்றும், ப்ராஹ்மணனென்றும், ப்ரஸித்தியையடைந்திரு
ப்பவன் செய்யத்தகுந்த கர்மத்தையாயினும் செய்யக்கூடாத கர்ம
த்தையாயினும், செய்தபகஷத்தில், பாமரரும் அந்த ஸத்புருஷர் செ
ய்தவிதமாகவே செய்துகொண்டிருப்பார்கள். ஆகையால், ஸத்புரு
ஷனுனவன், பாமரஜங்களும் ஸத்கர்மங்களைச் செய்து, சித்தசுத்தி
வாயிலாக மோக்ஷத்தை யடைதற்பொருட்டு, செய்யக்கூடாத கர்
மங்களைவிட்டு, செய்யத்தகுந்த கர்மங்களையே செய்துகொண்டிரு
க்க வேண்டுமென்று அறியவேண்டும், மேலும், பாமரஜங்களெல்
லாரும் சிரோஷ்ட்டரானவர்கள் ஆசரித்த கர்மங்களை ஆசரித்தலைய
ல்லாமல், சிரோஷ்ட்டரானவர்கள், லோகப்ரஸித்தங்களும், வேதப்
்ரஸித்தங்களும் ஆகிய வாக்யங்களில் எந்தெந்த வாக்யங்களை
ப்ரமாண வாக்யங்களாகச் சொல்லுவார்களோ அந்தவாக்யங்களையே
ப்ரமாண வாக்யங்களாக நினைத்துக் கொண்டிருப்பார்களென்றும்
தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ரஹஸ்யாரீதம்.

ஓக்ருஷ்ண, நான் கர்மத்தைச் செய்வேனானால், லோகஸங்ரஹம் எப்படி யாகுமென்று அர்ஜுனன் கேட்பானே என்னவோ வென்று நினைத்து, தகுந்த சமாதானம் சொல்வதற்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணர் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஓக்ருஷ்ண, லோகத்தாரெல்லாரும் நான் ப்ரவர்த்தித்தவிதமாய் ப்ரவர்த்திப்பார்க ளென்பதற்குக் காரணமென்னவென்று அர்ஜுனன் கேட்பானே என்னவோ வென்று நினைத்து, பாமரஜநங்களெல்லாரும் பண்டிதஜநங்கள் ப்ரவர்த்தித்தவிதமாக ப்ரவர்த்திப்பார்களென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு, இந்த சுலோகத்தின் முதலிரண்டிகளும் சொல்லப்பட்டனவென்றும், சாஸ்த்ரத்தைப்பார்த்து, சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட விதமாக ப்ரவர்த்திக்காமல், சிரேஷ்ட்டர் ப்ரவர்த்தித்தவிதமாக ப்ரவர்த்திப்பதற்குக்காரணமென்னவென்கிற சந்தேஹத்தை நீக்கும்பொருட்டு,

“ஸ்ரஹாநாஸுயாநோஜநஸ்யவஹாராபவந்தி”

“ப்ரதாநாநுயாயிநோஜநவ்யவஹாராபவந்தி”

(லோகவ்யவஹாரங்கள் உத்தமனுடைய வ்யவஹாரங்களை அநுஸரித்தனவாகின்றன.) என்கிற நியாயத்தை யவலம்பித்து, இந்த சுலோகத்தின் மற்றைய இரண்டிகளும் சொல்லப்பட்டனவென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

“ஸ்ரீ || நமோபார்த்தாஸ்திகர்த்தவ்யம் | த்ரிஷுலோகேஷுகிஞ்சக |

நாநவாப்தமவாப்தவ்யம் | வர்த்தவஸகர்மணி ||”

௨௧||

“நமோபார்த்தாஸ்திகர்த்தவ்யம் | த்ரிஷுலோகேஷுகிஞ்சக |

நாநவாப்தமவாப்தவ்யம் | வர்த்தவஸகர்மணி ||”

௨௨||

(இ - ள்.) ஹேபார்த்த - ஓ அர்ஜுனா, மே - எனக்கு, கர்த்தவ்யம் - செய்யத்தகுந்த கர்மம், நாஸ்தி - இல்லை, த்ரிஷு - மூன்றாகிய, லோகேஷு - லோகங்களில், கிஞ்சக - கொஞ்சமாகிலும், அவாப்தம் - அடையப்படாதது, நாஸ்தி - இல்லை, அவாப்தவ்யம் - அடையத்தகுந்தது, நாஸ்தி - இல்லை, தகாபி - ஆனாலும், கர்மணி - கர்மத்தில், வர்த்தவஸ - ப்ரவர்த்தித்துக்கொண்டே யிருக்கிறேன்.

தா த் ப ர் ய ம்.

ஓ அர்ஜுனா, எனக்குச் செய்யத்தகுந்த கர்மம் ஒன்றுமில்லை, மேலும், மூன்றுலோகங்களிலும் கொஞ்சமாகிலும் என்னால் அடையப்படாததாகிலும், அடையத்தகுந்ததாகிலும் இல்லை, அப்படி ஒன்றுமில்லாமற் போனபோதிலும் நான் கர்மத்தில் ப்ரவர்த்தித்துக் கொண்டே யிருக்கிறேன், அதாவது கர்மங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கிறேனென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

க்ருகார்த்தனுவனும் லோகஸங்க்ரஹகரதின் பொருட்டுக் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டியதென்று சொன்ன ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானுவர், ஓ அர்ஜுனா, லோகஸங்க்ரஹத்தின் பொருட்டு ப்ரவர்த்திக்கவேண்டிய தென்னவென்று சந்தேஹிக்காமல், எதனிடத்திலும் குறைவில்லாதவனாயிருந்தும் கர்மத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கிற என்னைப்பார்த்து, அதாவது என்னை த்ருஷ்டாந்தமாகப் பார்த்துக்கொண்டு, கர்மத்தில் ப்ரவர்த்திக்கக்கடவாய், என்று இந்த சுலோகத்தால் சொல்லுகிறாரு என்று அறியவேண்டும். மேலும், எனக்குச் செய்யத்தகுந்த கர்மம். எதுவுமில்லையென்று சொல்லாதால், கிடைக்கத்தகாததை அடையும்பொருட்டு, நீயும் கர்மத்தைச் செய்து அடையவேண்டியதே யாகையால், உனக்கும் கர்த்த்ருத்வமுண்டென்று அர்ஜுனன் கேட்பானோ என்னவோவென்று நினைத்து, இந்த சுலோகத்தின் இரண்டாமடியையும் மூன்றாமடியையும் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், மூன்றுலோகத்திலும் அடையத்தகுந்ததாயினும், "அடையப்படாததாயினும், சிறிதாகிலும் பகவானுகிய ஸ்ரீகண்ணபிரானுக்கு இல்லையாகையால், எனக்குச் செய்யவேண்டிய கர்மமில்லையென்று சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், ஓ க்ருஷ்ணா; ப்ரயோஜநமில்லாத பகஷத்தில் நீயும் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டியதில்லையென்று அர்ஜுனன் சொல்லுவானோ என்னவோவென்று நினைத்து, ஓ அர்ஜுனா, உண்மையாய் எனக்கொன்றும் ப்ரயோஜநமில்லாமற் போனாலும், லோகஸங்க்ரஹத்தின் பொருட்டு, நானும் கர்மங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கிறேனாகையால் என்னைப்போலவே, நீயும், கர்மத்தால் ப்ரயோஜநமில்லாமற்போனபோதிலும், லோகஸங்க்ரஹத்தின் பொருட்டுக் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியதென்று தெரிவிக்கும்

பொருட்டு, இந்த சுவேலாகத்தின் நான்காமடியைச் சொன்னொன்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

அஹஸ்யரீதிம்.

ஓக்ருஷ்ண; எந்தலோகத்திலும் கர்மத்தினால் சாதிக்கத்தகுந்தது எனவுமில்லையென்று நினைப்பவனும், பஹாத்மாவும, க்ருகார்த்தனும ஆனவன், கர்மத்தைச் செய்தல் எங்குங் கண்டதில்லையென்று அர்ஜுனன் சொல்லுவானோ என்னவோவென்று நினைத்து, இந்த விஷயத்தில் நானே த்ருஷ்டாந்தமென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுவேலாகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், பார்த்தகா என்று அழைத்தலால், பரிசுத்தமான ஷத்திரியகுலத்தில்பிறந்த நீ, சூரன்புத்திரனுக்குப் புத்திரானுதலால் எனக்குச் சமாநமானவனென்றும், எனக்குச் சமாநமானவனாகையால், என்னைப்போல நீயும் பாவர்த்திப்பதற்குத் தகுந்தவனென்றும் தெரிவித்தாரென்று அறியவேண்டும்.

“ஸ்ரீ॥ யதஹ்யஹமநவர்த்தேயம் | ஜாதுகர்மன்யதத்தரித: |

மமவர்த்தமாநுவர்த்தத்தே | மநுஷ்யா: பார்த்தஸர்வஸீ ||

உ3 ||

“யதிஹ்யஹமநவர்த்தேயம் | ஜாதுகர்மன்யதத்தரித: |

மமவர்த்தமாநுவர்த்தத்தே | மநுஷ்யா: பார்த்தஸர்வஸீ ||

உ௩ ||

(இ - ள்.) ஹேபார்த்தஓ அர்ஜுனா, அஹம்-நான், ஜாது - ஒருகாலத்திலும், அதத்தரித: - ப்ரமாதமில்லாதவனாய், கர்மணி - கர்மத்தில், நவர்த்தேயம்யதி - ப்ரவர்த்திக்காமற் போவேனானால், மநுஷ்யா: - மநுஷ்யர்கள், ஸர்வஸீ - எல்லாவகையாலும், மம - என்னுடைய, வர்த்தம் - மார்க்கத்தை, அநுவர்த்தத்தே - அநுஸரித்து ப்ரவர்த்திக்கிறார்கள்.

தா த் ப ர் ய ம்.

ஓ அர்ஜுனா, நான் எல்லாக்காலங்களிலும் ஜாக்ருகனாய், கொஞ்சமாகிலும் பிசுகில்லாமல் கர்மங்களைச் செய்யாமற்போவேனானால், லோகத்திலுள்ள மனிதரெல்லாரும் என்னைப்போலக் கர்மங்களைச் செய்யாமல் சும்மா இருப்பார்கள, அப்படி செய்யாமற்போவதனால் ப்ரஷ்டர்களாவார்கள். ஆகையால், நானும் லோகஸங்க்ரஹத்தின் பொருட்டுக் கர்மங்களைச் செய்கிறேனென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

ப்ரயோஜகம் ஒன்றுமில்லை யாதலால், லோகஸங்க்ரஹத்தின் பொருட்டும் உனக்குச் செய்யத்தகுந்ததல்லவென்று அர்ஜுனன் சொல்லுவானே என்னவோவென்று நினைத்து, எனக்கு ப்ரயோஜகமில்லை யல்லவாவென்று நான் சுமமா இருந்தேனானால், லோகத் தாரெல்லாரும், மஹாநுபாவான ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானே செய்ய வில்லையே, நாம் மாத்திரம் என்செய்யவேண்டும் என்று நினைத்து, கர்மங்களைச் செய்யாமல் ப்ரஷ்டர்களுவார்களாகையால், எல்லா ரும் ப்ரஷ்டராகா திருக்கும்பொருட்டு நான் எல்லாக்காலங்களி லும் கொஞ்சமாகிலும் தவறாதவனாய் கர்மங்களைச் செய்துகொண் டிருக்கிறேனென்றும், என்னைப்போல நீயும் செய்யவேண்டியதெ யென்றும் தெரிவிக்கும்பொருட்டு, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானுனவர் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

ஓ க்ருஷ்ண, அநர்த்தமொன்றுமில்லை யாகையால், ஸர்வேஸ் வானுன உனக்கு லோகஸங்க்ரஹமும் செய்யத்தகுந்த தல்லவெ ன்று அர்ஜுனன் சொல்லுவானே என்னவோவென்று நினைத்து,

“அஸ்மோஷ்ட்டஸ்ட்டாஷ்ட்டாநுஸாரீ”

(பாமரன் பண்டிதனை அநுஸரித்தவன்) என்கிற ந்யாயாநு ஸாரமாய், இந்த க்ருஷ்ணன் ஸர்வஜ்ஞன் (ஸர்வமும்தெரிந்தவன்) ஆகையால் நாமும் க்ருஷ்ணன்போலக் கர்மங்களை விட்டுவிடலா மென்று நினைத்து கர்மங்களை விடுவார்களென்றும், அப்படி விடுவ தனால் ப்ரஷ்ட்டராவார்களாகையால் எல்லாரும் ப்ரஷ்டராகாதிரு க்கும்பொருட்டு, நான் கர்மத்தைச் செய்கிறேனென்றும், ஸ்ரீக்ரு ஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறிய வேண்டும்.

“ஸ்ரீ॥ ஓ ஸ்ரீபீயுரிமேலீகா । நகராஸ்க்ருச்வஹம் ।

ஸகரஸ்யஸ்க்ருஸ்ய । மூஷஹாந்யமீமூஷஹா॥”

உச॥

“உத்தேஸதீயுரிமேலோகா । நகர்யாம்கர்மசேதஹம் ।

ஸங்கரஸ்யசகர்த்தாஸ்யா । முபஹம்யாமிமாஃப்ரஜாஃ॥”

உச॥

(இ - ள்.) அஹம் - நான், கர்ம-கர்மத்தை, நகுர்யாய்சேத் - செய்யாமற்போவேனானால், இமே - இந்த, லோகா - ஜநங்கள், உத்ஸேதீயு - நசித்துப்போவார்கள், அஹம் - நான், ஸங்காஸ்யச - வர்ணஸாங்கர்யத்துக்கும், கர்த்தாஸ்யாம்-கர்த்தா ஆவேன், இமா - இந்த, ப்ராஜா - ப்ராஜைகளே, உபஹர்யாம் - தூர்க்கதையை அடைவித் தவனுவேன்.

தாத்தபர்யம்.

ஓ அர்ஜுனா, நான் கர்மத்தைச் செய்யாமற்போவேனானால் எல்லாரும் என்னை த்ருஷ்டாந்தமாகச் செய்துகொண்டு, லோகஸ்திதிக்குக் காரணமான கர்மத்தைச் செய்யாமல் கெட்டுப்போவார்கள், ஆகையால் நான் வர்ணஸாங்கர்யத்தைச் செய்தவனுவேன், ஆதலால் இந்த ப்ராஜைகளெல்லாரையும் தூர்க்கதையை யடைவித் தவனுவேனென்று தாத்தபர்யம்.

சங்கராபர்யம்.

ஓ க்ருஷ்ணா, நீ, ஸ்ரோஷ்ட்டனாகையால், எல்லாரும் உன்னை த்ருஷ்டாந்தமாகச் செய்துகொண்டு சஞ்சரீப்பார்கள் என்பதற்குச் சந்தேஹமொன்றுமில்லை, ஆனால், உன்னை த்ருஷ்டாந்தமாகச் செய்துகொண்டு, கர்மத்தைச் செய்யாமற்போவதனால் என்ன தோஷமுண்டாகுமோ சொல்லக்கடவாயென்று அர்ஜுனன் கேட்பானே என்னவோவென்று நினைத்து, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறா என்று அறியவேண்டும். மேலும், ஈசுவரனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் கர்மத்தைச் செய்யாமற்போனால் லோகத்தாரெல்லாரும் க்ருஷ்ணமூர்த்தியை த்ருஷ்டாந்தமாகச் செய்துகொண்டு, கர்மத்தைச் செய்யாமற்போவார்களென்றும், அப்படி செய்யாமற்போவதனால், ஸ்ருஷ்ட்யாதீதவார லோகஸ்திதிக்குக் காரணமான கர்மம் இல்லாமற்போகிறதினால் கெட்டுப்போவார்களென்றும், ஆகையால், லோகத்தார் கெட்டுப்போகா திருக்கும் பொருட்டு, ஈசுவரனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானும் கர்மங்களைச் செய்ய வேண்டியதே யென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், ஈசுவரனான நான் கர்மத்தைச் செய்யாமற்போவேனானால், என்னை த்ருஷ்டாந்தமாகச் செய்துகொண்டு கர்மங்களைச் செய்யாமற்போவதனால் வர்ணசீரம விபாகமில்லாமற்போகுமென்றும், அப்படி வர்

ஞ்சிரம விபாகமில்லாமற்போவதனால் கெட்டுப்போவார்களென்றும், அந்தக்கெடுதிக்கு நான் காரணமாகா திருக்கும்பொருட்டுக் கர்மத்தில் ப்ரவர்த்திக்கிறேனென்றும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் சொன்னாொன்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், ப்ரஜைகளெல்லாரும் கெட்டுப்போவதனால், ஈசுவரான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு என்ன கெடுதியுண்டாகுமென்று சந்தேஹிக்காமல், ஈசுவரான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ப்ரஜைகளுக்கு ஹிசம்செய்யும்பொருட்டு அவதரித்தாராகையால் அப்படிப்பட்ட கெடுதிக்குக் காரணமாதல தகுதியல்லவென்று அறியவேண்டுக.

மேலும், ஈசுவரான ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் கர்மத்தைச் செய்யாமற்போவாரானால், இவரை த்ருஷ்டாந்தமாகச் செய்துகொண்டு, எல்லாரும் கர்மத்தைச் செய்யாமற்போவார்கள், ஆகையால் எல்லாருக்கும் என்ன தோஷமுண்டாகுமென்றும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் கர்மத்தில் ப்ரவர்த்திப்பதற்குக் காரணமென்னவென்றும் கேட்பாயானால், சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் க்ருகார்த்தராகையால் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டியதில்லையாகையால் அவருக்கு ஒன்றும் கெடுதியில்லையென்றும், லோகத்தாரெல்லாரும் க்ருகார்த்தர்களாகவில்லை யாதலால், ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான்போல கர்மத்தைச் செய்யாமற்போவாரானால், லோகஸ்திதிக்குக் காரணமான கர்மம் இல்லாமற்போகையால், ப்ருதி வ்யாதிபூதங்களுக்கு நாசமுண்டாகுமென்றும், மேலும், வர்ணாசிரமதர்மங்களுக்குக் கெடுதியுண்டாகுமென்றும், மேலும், கர்மாதிகாரமுள்ளவர்களா யிருக்கையால் கர்மங்களைச் செய்யாமற்போவதனால் பாபிகளாய்க் கெட்டுப்போவார்களென்றும், எல்லாரும் கெட்டுப்போகா திருக்கும்பொருட்டு, ஸ்ரீக்ருஷ்ணர் கர்மத்தில் ப்ரவர்த்தித்தாரொன்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், ஆனால் த்ரித்தாரொன்றும், லோகாநுகூலத்தின் பொருட்டுக் கர்மங்க்ருஷ்ண, உன்போல, லோகாநுகூலத்தின் பொருட்டுக் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியதென்று சொன்னாயல்லவா, லோகாநுகூலத்தின் பொருட்டுக் கர்மங்களைச் செய்துகொண்டிருந்த பக்ஷத்தில், கர்த்ருதவாபிமாநம் உண்டாகுமென்றும், அந்தக் கர்த்ருதவாபிமாநத்தால் ஆத்மஜ்ஞாநத்துக்கு ஹாநியுண்டாகுமென்றும் சொல்லுவையானால் சொல்லுகிறேன்கேள், ஓ அர்ஜுநா என்னைப் போல ஆத்மஜ்ஞாநத்தான நீயும் க்ருகார்த்த புத்தியுள்ளவனாய்ச்

செய்யத்தகுந்த கர்மமொன்றும் இல்லாமற்போனபோதிலும், லோகாநுகரஹத்தின் பொருட்டுக் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியதென்றும், கர்மங்களைச் செய்யும்போது, ச்ருதார்த்ததாபுத்தி யுண்டாகுமென்று சந்தேஹிக்காமல், ஆத்மாவின் உண்மையைத் தெரிந்து கொள்வையானால், கர்த்தருத்வாபிமாநமில்லாமற்போவசனால் ச்ருதார்த்தகனாகியேயிருப்பாயென்றும், கர்த்தருத்வாபிமாநமில்லாமற்போவதனால், ஆத்மஜ்ஞாதத்துக்குக் கெடுதியுண்டாகாதென்றும் சொன்னொன்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், அர்ஜுனனைப் போல ஆத்மவேத்தாக்களான பிறருக்கும் பலமில்லையாதலால், செய்யத்தகுந்த கர்மமொன்றும் இல்லாமற்போனபோதிலும், ச்ருதார்த்ததாபுத்தியுள்ளவர்களும், சர்த்தருத்வாபிமாநமில்லாதவர்களுமாய், லோகாநுகரஹத்தின் பொருட்டுக் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டியதேயன்றி விடக்கூடாதென்று அறிபவேண்டும்.

ஈஹஸ்யார்த்தம்.

“அ-ந, சு-௨௧|| யத்யதாசரதிஸ்ரேஷ்ட்டஃ”

என்கிற சுலோகத்தால் லோகஸங்க்ரஹத்தின்பொருட்டே கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லவில்லையென்றும், மற்றென்னவென்றால், ஸ்ரேஷ்ட்டனான நான் கர்மத்தில் பரவர்த்திக் கிறேனாகலால், என்னை அநுஸரித்துக்கொண்டிருக்கிற நீயும் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டியதென்றும், நீ எப்படி ஆசரித்துக்கொண்டிருக்கிறாயென்றும் நான் எப்படி ஆசரிக்கவேண்டியதென்றும் அர்ஜுனன் கேட்பானோ என்னவோவென்று நினைத்து, தான் ஆசரிக்கிற விதத்தை,

“அ-ந, சு-௨௨|| நமேபார்த்தாஸ்திகர்த்தவ்யம்”

என்கிற சுலோகம் முதலாயுள்ள இந்த மூன்றுசுலோகங்களால் சொல்லி, நீயும் என்னைப்போல ஆசரிக்கக்கடவாயென்று போதித்தானென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

“ஸ்ரீ|| ஸ்ரீகிருஷ்ணாயநம: || ஸ்ரீமதார்ப்யமஸ்ய ||”

“ஸ்ரீ|| ஸ்ரீகிருஷ்ணாயநம: || ஸ்ரீமதார்ப்யமஸ்ய ||” ௨௩||

“ஸக்தாகர்மணயவித்வாம்ஸோ|| யதாசுர்வர்த்தபாரத||

சுர்யாதவித்வாம்ஸததாஸக்த|| ஸ்சகிரஷ்-ரீலோகஸங்க்ரஹம்||”

(இ - ள்.) ஹேபாரத - ஓ அர்ஜுனா, அவித்வாம்ஸஃ - பரமார்கள், கர்மணி - கர்மத்தில், ஸக்தாஃ - விருப்பமுள்ளவராய், (அகாவது கர்மபலம் வேண்டுமென்கிற நினைவுண்டானவர்களாய்) யதா - எந்த ப்ரகாரம், குர்வந்தி - (கர்மங்களைச்செய்கிறார்களோ) வித்வான் - ஆத்மஜ்ஞாநமுள்ளவன், ததா - அந்தப்ரகாரம், அஸக்தஸ்ஸந் - பலாபேகைப்பில்லாதவனாய், லோகஸங்க்ரஹம் - லோகஸங்க்ரஹத்தை, சிகீர்ஷஃ - செய்யவிரும்பினவனாய், குர்யாத் - (கர்மங்களை) செய்யவேண்டும்.

தாத்பர்யம்.

ஓ அர்ஜுனா, ஆத்மஜ்ஞாநமில்லாதவன், கர்மபலம் எனக்கு வேண்டுமென்கிற நினைவுள்ளவனாய், எந்தவிதமாக சிரத்தாபக்திகளோடு கர்மங்களைச்செய்கிறானோ, ஆத்மஜ்ஞாநமுள்ளவனும் அந்தப்ரகாரமாகவே சிரத்தாபக்திகளை அவலம்பித்து, கர்மபலத்தில் விருப்பமில்லாதவனாய் லோகஸங்க்ரஹம் செய்யும்பொருட்டுக் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியதென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாயம்.

த்ருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்திகங்களைக்காட்ட நினைத்து, பகவானாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணர் இந்தசுலோகத்தைச்சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும் பலாபேகைப்பில்லாதவனாய் என்கையால் கர்த்ருக்வாபிமாநம் முதலானவை யில்லாதவனுபென்று சொல்லப்பட்டானென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

ஓ க்ருஷ்ணா, லோகஸங்க்ரஹத்தின் பொருட்டுக் கர்மங்களில் ப்ரவர்த்தித்துக்கொண்டிருந்தபோதிலும், ஈசவரான வுனக்குக் கர்த்ருக்வாபிமாந மிருக்காதாகையால், உனக்குச்சிறிதும் கெடுதலேரிடாதாயினும், ஜீவபூதனை நான் லோகஸங்க்ரஹத்தின்பொருட்டுக் கர்மங்களில் ப்ரவர்த்தித்துக் கொண்டிருந்தபோதிலும், கர்த்ருக்வாபிமாநம் உண்டாகுமென்றும், அதனால் ஜ்ஞாநம் நசிக்குமென்றும், அர்ஜுனன் கேட்பானோ என்னவோவென்று நினைத்துத் தகுந்த சமாதானம் சொல்லுவதற்கு பகவானாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணர் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“பாரத”

என்று அழைத்தலால் (பா - ஜ்ஞாநத்தில், ரத - க்ரீடிப்பவனே, (அல்லது) பாதகுலத்திற் பிறந்தவனே,) என்கிற அர்த்தம் உண்டாகின்றதாதலால், ஆலோசிக்கும்போது ஆத்மவேத்தாவான அஜ்ஞான் லோகஸங்க்ரஹத்தின் பொருட்டுக் கர்மங்களைச் செய்யும்போது கர்த்தருத்வாபிமாநமுள்ளவன் ஆகமாட்டானென்று பகவான் எண்ணினாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஓக்ருஷ்ண, லோகஸங்க்ரஹத்தின் பொருட்டுக் கர்மங்களில் பிரவேசிக்கிற ப்ரஹ்மவேத்தாவானவன் கர்மங்களை எவ்விதமாப்ச் செய்யவேண்டுமென்று அஜ்ஞான் கேட்பானோ என்னவோவென்று நினைத்து, கர்மபலமான ஸ்வர்க்கபுத்ரதநாதிகத்தில் அபிலாஷையுள்ளவனாய், பாமரன், சிரத்தாபக்திகளோடு கர்மங்களை எப்படி செய்கிறானோ, அப்படியே வித்வாம்ஸனும் பலாபிலாஷையமாத்நிரம் வீட்டுவீட்டு, சிரத்தாபக்திகளை அவலம்பித்துக் கர்மங்களில் ப்ரவர்த்திக்கவேண்டிமதென்று இந்த சுலோகத்தால் தெரிவித்தாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், பண்டிதபாமரர்களிருவருக்கும் நியமமாய்க் கர்மத்தைச்செய்தல் மாத்நிரம் சுமாரமாகவே யிருந்தபோதிலும், கர்த்தருத்வாபிமாநம், பலாபிலாஷை, ஸாகல்யவைகல்யங்களில் சந்தோஷவ்யஸங்கள் முதலானவை யில்லாதிருத்தல் உண்டாகியிருத்தல் என்கிற பேதம்மாத்ரம் உண்டாயிருக்கிறதென்று அறியவேண்டும்.

“ஸ்ரீ॥ நயுதிஹிநஞ்சயே । டஜ்ஞாநாஃரூபஸிநாமி॥

ஜீவயேஷ்யரூபி । வித்யாஸ்யக்ருதமாச்சரண॥” ௨௨॥

“நபுத்திபேதம்ஜநயே । தஜ்ஞாநாம்கர்மஸங்கிராம்॥

ஜோஷயேதஸ்வகர்மாணி வித்வான்புத்தஸ்ஸமாசாரம்॥” ௨௩॥

(இ - ள்.) வித்வாந் - ஆத்மஜ்ஞாநமுள்ளவன், கர்மஸங்கிராம் - கர்மத்தில் விருப்பமுள்ள, அஜ்ஞாநம் - அவிவேகிகளுடைய, புத்திபேதம் - (கர்மம் செய்யத்தகுந்ததென்கிற) சங்கல்பத்துக்குச் சலநத்தை, ஜநயேத் - உண்டாக்கக்கூடாது, (கிந்து - மற்றென்னவென்றால்) யுத்தஃ - ஸமாஹிதசித்தனாய், (ஸ்வயம் - தான்) ஸமாசார - ஆசரித்துக்கொண்டு, ஸ்வகர்மாணி - எல்லாக் கர்மங்களையும், ஜோஷயேத் - (பிறரால்) செய்விக்கவேண்டும்.

தாத்தபாயம்.

ஓ அர்ஜுனா; ஆத்மஜ்ஞாநமுள்ளவன் கர்மத்தில் விருப்பமுள்ள அநிவேகிகளுடைய புத்திக்கு பேதமுண்டாக்கக்கூடாது, மற்றென்னவென்றால், நிர்சலசித்தனாய் தான் செய்துகொண்டு சகலகர்மங்களையும் பிறராலும் செய்விக்கவேண்டுமென்று தாத்தபாயம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

இந்த ப்ரகாரம் லோகஸங்க்ரஹத்தைச் செய்யவேண்டுமென்கிற விருப்பமுள்ளவனும் ஆத்மவேத்தாவும் ஆகிய எனக்குச் செய்யவேண்டிய கர்மம் ஒன்றுமில்லையென்றும், மேலும், ஆத்மவேத்தாவாகிய பிறனுக்கும் லோகஸங்க்ரஹத்தைப்பார்க்கினும் வேறான கர்மமெனாவும் செய்யவேண்டிய தில்லையென்றும் தெரிவித்த பகவானானவர் இந்த சுலோகத்தால் ஆத்மவேத்தாவுக்கு உபதேசிக்கத்தகுந்த விஷயத்தை உபதேசிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்தக்கர்மம் என்னால் செய்யத்தகுந்ததென்றும், இந்தக்கர்மபலத்தை நான் அநுபவிப்பேனென்றும், நினைத்து, கர்மத்தைச் செய்துகொண்டிருப்பவனுக்கு, ஆத்மவேத்தாவானவன் கர்மபலம் நஸ்வாமென்றும், கர்மத்தால் நித்யசுகமுண்டாகாதென்றும், துச்சமென்றும், போதித்து, புத்திக்குச் சலகத்தை யுண்டாக்கக்கூடாதென்றும், மற்றென்னவென்றால், அப்படி கர்மாஸக்தனாயிருப்பவன், ப்ரீதியோடு கர்மத்தைச் செய்யும்பொருட்டு, தானும் அவியேகியாகிய கர்மாஸக்தன் செய்துகொண்டிருக்கிற கர்மக்கையே, சிரத்தாபக்திகளுள்ளவனாய்ச் செய்துகொண்டிருக்கவேண்டுமென்றும், அதாவது தான் சிரத்தாபக்திகளுள்ளவனாய், கர்மத்தைச் செய்துகொண்டு, பிறராலும் கர்மத்தைச் செய்விக்கவேண்டுமென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ரஹஸ்யரீதம்.

ஓ க்ருஷ்ணா, கர்மானுஷ்ட்டாரத்தாலேயே லோகஸங்க்ரஹத்தைச் செய்யவேண்டியதென்றும், தத்வஜ்ஞானோபதேசத்தால் செய்யக்கூடாதென்றும், என்னகியமென்று அர்ஜுனன் கேட்பானோ எனனவோவென்று நினைத்து,

“கர்மஜ்ஞாநஸ்யாதத்ப்ரபுத்தஸ்யஸ்வம்ப்ரஹ்மேத்யோவதேதி|

மஹாபிரயஜாலேஷாஸதேநவிசியோஜிதஃ”

(தரும் முதலானவைகளில் ஜாகரூகனாய் சஞ்சரிக்கிற அவிவேகிக்கு ஸர்வமும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமேயென்றும், ப்ரஹ்மத்தைப் பார்க்கிலும் பின்னம் ஒன்றுமில்லையென்றும் போதிப்பது, மிகவும் பெரியநரகங்களில் தள்ளுதல்) என்கிற ஸ்மருதி ப்ரமாணுஸாரமாய், அநத்காரிகளுக்கு புத்திபேதத்தை யுண்டாக்கினால் கர்மங்களில் சிரத்தை குறைந்துபோவதனாலும் உபயப்ரஷ்டராவா ராதலாலும் ஆத்மோபதேசத்தால் லோகஸங்க்ரஹம்செய்தல் உசிதமல்லவென்றும், கர்மாநுஷ்ட்டாரத்தாலேயே லோகஸங்க்ரஹத்தைச் செய்யவேண்டுமென்றும், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவானுவர் இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், சுருதி||“ஜ்யோதிஷ்டோமேநஸ்வர்க்ககாமஃ”

(ஸ்வர்க்ககாமன் ஜ்யோதிஷ்டோமத்தால்) என்கிற சுருதி ப்ரமாணுஸாரமாய் ஜ்யோதிஷ்டோமத்தைச் செய்து ஸ்வர்க்கபலத்தை அநுபவிக்கக் கடவேனென்று நினைத்து யஜ்ஞத்தைச் செய்து கொண்டிருப்பவனுக்கு, கர்மங்களைப் பலாபேசையால் செய்யக் கூடாதென்றாயினும், ஸ்வர்க்காதி பலம் துச்சமென்றாயினும், சொல்லக்கூடாதென்றும், மற்றென்னவென்றால்,

சுருதி||அக்ஷய்யம்ஹவைசாநூர்மாஸ்யயாஜிநஸ்ஸுக்ருதம்பவதி”

உ||பஸ்யதிபுத்ரம்பஸ்யதிபௌத்ரம்”

ந||தஸ்மாத்தர்மம்பரமம்வதந்தி”

(க-சாநூர் பாஸ்யம் என்கிற யாகத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கிறவனுடைய புண்யம் நாசமில்லாதது, உ-புத்ராணைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான், பெளத்ராணைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான், ந-அதனால் தர்மத்தைப் பரமபுருஷார்த்தமாகச் சொல்லுகிறார்கள்.) என்கிற சுருதிகளில் சொல்லப்பட்ட விஷயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டே, பிறர் கர்மங்களைச் செய்வதற்கு ப்ரஹ்மவேத்தாவானவனும் கர்மங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கவேண்டுமென்றும் அறியவேண்டும்.

ஸ்ரீ|| ஸ்ரீக்ரீயமூனா | ஸுஜைக்ருஷ்ணஸ்யஃ

அஹங்காரவிமூடாத்மா | க்ருஷ்ணவிமூடதே||

௨2||

“ப்ரக்ருதேஃக்ரியமாணாதி குணைஃகர்மாணிஸர்வஸஃ|

அஹங்காரவிமூடாத்மா|கர்த்தாஹமிதிமந்யதே||”

௨௭||

(இ-ள்.) அஹங்கார விமூடாத்மா - அஹங்கார பாவத்தால், (சேஷாதிகளேநான் என்கிற எண்ணத்தினால்) (யுக்தாயுக்தங்களைத்) தெரிந்துகொள்ளாத மனத்தையுடைய புருஷன், ப்ரக்ருதே - மாயையினது, (மாயையினாலுண்டான) குணைகாரியாகாரிய ரூபங்களான இந்த்ரியங்களாலும் அந்த இந்த்ரியங்களின்விகாரங்களாலும், ஸர்வரூப-நாநாவிதங்களாகச் செய்யப்படுகிற, கர்மாணி-கர்மங்களை, கர்த்தா-செய்தவன், அஹம்-நான், இத-இப்படியென்று, மர்யதே-நினைக்கிறான்.

தாத்பர்யம்.

சேஷாதிகளே நான் என்கிற எண்ணத்தினால் யுக்தாயுக்தங்களும் ஆத்மநாத்மாக்களும் முதலானவற்றைத் தெரிந்துகொள்ளத் தகுந்த சக்தியில்லாத மனத்தையுடைய புருஷன், அகாவது அவிவேகி, மாயையினால் உண்டானவையும் காரியகாரண ரூபங்களானவைகளும் ஆகிய இந்த்ரியாதிகளால் நாநாவிதங்களாகச் செய்யப்பட்டிருக்கொண்டிருக்கிற கர்மங்களைச் செய்தவன் நானென்று நினைத்துக்கொண்டிருப்பானென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

ஓ க்ருஷ்ண, கர்மங்களைப் பலாபேகைப்பால்செய்துகொண்டிருப்பவர்களுடையபுத்திக்கு சபலத்தை யுண்டாக்கக்கூடாதென்று சொன்னாயல்லவா, அவிவேகிகள் (ஆத்மஜ்ஞாநமில்லாதவர்கள்) கர்மங்களில் எவ்விதமாய் விருப்பமுள்ளவர்களாகிறார்களென்றும், கர்த்தருத்வம் ஆத்மாவுக்கு (தனக்கு) உள்ளதென்று அங்கீகரித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கையில் வித்வாம்ஸனானவன் கர்மத்தைச் செய்துகொண்டே கர்த்தருத்வம் தனக்கில்லையென்று எப்படி நினைப்பானென்றும் அர்ஜுனன் கேட்பானே என்னவோவென்று நினைத்து, ப்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகம் முகற்கொண்டு இரண்டு ப்ரஸீலோகங்களால் தகுந்த சமாதானத்தைச் சொல்லுகிறாரு என்று அபிபிரேயேண்டும். மேலும், மாயையினுடைய (ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்களின் ஸாம்யத்தினுடைய) குணங்களால் அகாவது மாயையால் உண்டானவையும் காரியகாரண ரூபங்களுமாகிய விகாரங்களால் (இந்த்ரியாதிகளால்) சகல கர்மங்களும் செய்யப்பட்டிருக்கொண்டிருக்கும்போது ஆத்மநாத்ம விவேகியில்லாதவன், அவிவேகத்தினால் நான் செய்கிறேனென்று நினைத்துக்கொண்டிருப்பானென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

வித்வாம்ஸனுக்கும் மூடனுக்கும் கர்மாநுஷ்ட்டாநம் சமாநமே ஆனபோதிலும், வித்வாம்ஸன் நான் கர்த்தாவென்று எண்ண மாட்டானென்றும், மூடன் நான்கர்த்தாவென்று நினைத்துக்கொண்டிருப்பவனென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும்,

“ஸ்ருதி-மாயாந் ப்ரக்ருதிம்வித்வாந்மயிரக்துமஹேஸ்வரம்”

(மாயையை ப்ரக்ருதியாயும் மஹேஸ்வரனை மாயையையுடையவனாகவும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.) என்கிற ஸ்ருதி ப்ரமாணதுஸாரமாக ப்ரக்ருதியென்றால் பரமேஸ்வரனது சக்தியாகிய மாயையென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

श्रीः तत्त्वविष्णुसुखं वा एवागुणैर्द्विधाऽयम्।

गुणगुणैश्च रूपा इति सत्त्वाऽनन्तरम्॥

உஊ॥

“தத்த்வவித் துமஹாபாஹே| குணகர்மவிபாகயோ|

குணகுணேஷுவர்த்தந்தி இதிமத்வாநஸஜ்ஜதே”

உஅ॥

(இ - ள்.) மஹாபாஹே - அதிகமான புஜபலமுள்ள ஓ அர்ஜுநா, குணகர்மவிபாகயோ - வாக்குமுகலான இந்த்ரிய விபாகத்தினுடையவும் வசநகாநாதி க்ரியாவிபாகத்தினுடையவும், தத்வவித்து - உண்மையைத் தெரிந்துகொண்டவனானால், குண - இந்த்ரியங்கள், குணேஷு - விஷயங்களில், வர்த்தந்தே - ப்ரவர்த்திக்கின்றன, இதி - இப்படியென்று, மத்வா - நினைத்து, நஸஜ்ஜதே - கர்த்தருத்வாபிமாந முள்ளவனாகமாட்டான்.

தாத்பர்யம்.

அதிகமான புஜபலமுள்ள ஓ அர்ஜுநா! இவை கர்மேந்த்ரியங்களென்றும், இவை ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களென்றும், இவை கர்மேந்த்ரியங்களின் கார்யங்களென்றும், இவை ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களின் கார்யங்களென்றும் தெரிந்துகொண்டவன், இந்த்ரியங்கள் விஷயங்களில் ப்ரவர்த்திக்கின்றனவென்று நினைத்துத் தான் கர்த்தருத்வாபிமாநத்தையடைமாட்டான். அதாவது கூடஸ்தனும் அஸங்கனும் சித்ருபனும் ஆகிய ப்ரஹ்மம் நானென்றும் நான் எந்தக் கர்மத்தையும் செய்கிறவனல்லவென்றும் நினைத்து ப்ரஹ்மஸ்வரூபனாய் இருப்பானென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபார்ஷ்யம்.

ஓ அர்ஜுனா ! எவன் உண்மையைத் தெரிந்துகொண்டவனோ அவன் கர்மங்களில் வீருப்பமுள்ளவனாகமாட்டான். அதாவது நான் கர்மங்களைச் செய்கிறேனென்று நினைக்கமாட்டானென்று இந்த ஸ்லோகத்தால் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், குணங்களில் வேறொரு குணம் இல்லை யாதலால்,

“குணகுணேஷுவர்த்தந்தே”

(குணங்கள் குணங்களில் இருக்கின்றன.) என்று எப்படி சொல்லலாமென்று நினைக்காமல் முதலாவது குணபதத்துக்கு இந்திரியங்கள் அர்த்தமென்றும், இரண்டாவது குணபதத்துக்கு விஷயங்கள் அர்த்தமென்றும் தெரிந்துகொண்டு இந்திரியங்கள் விஷயங்களில் பாவர்த்திக்கின்றனவென்று அறியவேண்டும். மேலும், காரணகாரணங்களுக்கு (பஹிரிந்திரியங்களுக்கும் அந்திரிந்திரியங்களுக்கும்) விஷயங்களில் பாவ்ருத்தியுண்டாகுமென்றும் கூடஸ்தனும் அஸங்கனுமாகிய ஆத்மா பாவர்த்திக்கமாட்டா எனன்றும் தெரிந்துகொண்டு தத்வவேத்தாவானவன் கர்மங்களில் மிகவும் உறுதியாய் கர்த்தருத்வாபிமாநத்தை (செய்யத் தகுந்தனவென்கிற எண்ணத்தைச்) செய்யமாட்டானென்று அறியவேண்டும்.

ஹேஸ்யார்த்தம்.

தத்வவேத்தாவானவன் மூடன்போல நான் கர்மங்களைச்செய்கிறவனென்று நினைக்கமாட்டானென்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த ஸ்லோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், (குணகுணவிபாகயோ:) என்கிற வீடத்தில் அஹங்காத்துக்கு இடங்களான தேஹேந்திரியாதிகளுடையவும் மமகாரத்துக்கு இடங்களான தேஹேந்திரியாதி வ்யாபாரங்களுடையவும் ஆத்மாவினுடையவும் என்று அர்த்தஞ்சொல்லி இந்த மூன்றினுடைய வுண்மையைத் தெரிந்துகொண்டவன் தேஹேந்திரியாதிகள் விஷயங்களில் பாவர்த்திக்கின்றனவென்று நினைத்து, கர்த்தருத்வாபிமாநத்தையடையமாட்டானென்று சில வ்யாக்யாநங்களில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறதென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“அ - ௩, சு - ௨௬, வித்வார்யுத்தஸ்ஸமாசரம்”

விலக்கக்கூடாதென்று சொல்லப்பட்ட விஷயத்தையே இந்த ஸ்லோகத்தால் உபசம்ஹாரஞ் செய்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும் மூடரானவர்கள் தேஹேந்த்ரியாதிகளினிடத்திலும் அந்த தேஹேந்த்ரியாதிகளின் வ்யாபாரங்களினிடத்திலும் உறுதியாக அஹங்கார மமகாரங்ளுள்ளவர்களாய், கர்மங்களைச் செய்துகொண்டிருப்பார்களென்றும், இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு (ஆக்மோபதேசத்தைப் பெறுதற்கு அதிகாரமில்லாதவர்களுக்கு) ஆக்மவேத்தாவானவன் ஆக்மோபதேசஞ்செய்து கர்மப்ராஷ்டார்களாகவும் பரஹ்மப்ராஷ்டர்களாகவும் செய்யக்கூடாதென்று அறியவேண்டும்.

ஈஹஸ்யார்த்தம்.

“ஸ்லோ - ஸதேவேத்யாதிவாக்யேப்யஃ|

க்ருத்ஸநம்வஸ்துயதோத்வயம்|

ஸம்பவஸ்தத்விருத்தஸ்ய|

குதோக்ருத்ஸநஸ்யவஸ்துநஃ|

யஸ்திந்த்ருஷ்டேப்யக்ருஷ்டேடார்த்தஸஸ்தத்யஸ்சசிஷ்யதே|

ததாத்குஷ்டேபித்ருஷ்டஸ்யாதக்ருத்ஸநஸ்தாத்க்ருத்யதே”

(அநாத்மபதார்த்தம் அவயவங்களுள்ளதும் அநேக தர்மங்களுள்ளதுமாகையால், ஓராநொரு தர்மத்தோடாயினும் ஓராநொரு அவயவத்தோடாயினும் கூடியிருக்கிற கடம் முதலாயுள்ள வஸ்துக்கள் காணப்பட்டபோதிலும் எல்லா தர்மங்களோடும் எல்லா அவயவங்களோடும் காணப்படவில்லை. மேலும் ஒருவேளை ஒருவஸ்துவானது எல்லா தர்மங்களோடும் எல்லா அவயவங்களோடும் காணப்பட்டபோதிலும் மற்றொரு வஸ்துவும் அப்படியே காணப்படாது. ஆகையால் ஆத்மாவுக்கு வேறான பிரபஞ்சமானது அக்ருத்ஸநமென்றும் இப்படிப்பட்ட பிரபஞ்சத்தில் சத்தியபுத்தியுள்ளவர்கள் அக்ருத்ஸநவேத்தாக்களென்றும் ஆத்மா அத்வயமென்றும் இப்படிப்பட்ட அத்வயாத்ம ஜ்ஞானமுள்ளவர்களுக்கு தெரிந்துகொள்ளத்தகுந்த பொருள், வேறொன்றில்லையாதலால் க்ருத்ஸநவேத்தாக்களென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.) என்று வார்த்திகாரர் ஸ்ருதியின் அர்த்தத்தை யநுஸரித்து க்ருத்ஸநாக்ருத்ஸநசப்தங்களுக்கு ஆத்மாநாத்மாக்கள் அர்த்தங்களென்று சொன்னார்களாதலால் இந்த ஸ்லோகத்திலுள்ள க்ருத்ஸநாக்ருத்ஸந பதங்களுக்கும் ஆத்மாநாத்மாக்கள் அர்த்தம் என்று நினைத்து தேஹேந்த்ரிய

யாதிகளில் அஹங்கார மமகாரங்களுள்ளவர்களுக்கு ஆத்மவேத்தாக்களானவர்கள் கர்மங்களிலுள்ள சிரத்தையை விலக்கக்கூடா தென்று (சித்தசுத்தியில்லாதவர்களுக்கு ஆத்மஜ்ஞாதத்தை யுபதேசிக்கக்கூடா தென்று) அறிபவேண்டும்.

ஜீ॥ மயிஸர்வாணிகர்மாணி | ஸ்யஸ்யாத்யாத்மசேதஸா |

நிராஸீர்நிர்மமோபூத்வா | யுத்யஸ்வவிகதஜ்வரஃ॥

30॥

“மயிஸர்வாணிகர்மாணி | ஸ்யஸ்யாத்யாத்மசேதஸா |

நிராஸீர்நிர்மமோபூத்வா | யுத்யஸ்வவிகதஜ்வரஃ”

௩0

(இ-ள்,) ஸர்வாணி-ஸமஸ்தமான, கர்மாணி-கர்மங்களை, மயி- (பரமேஸ்வரானு) என்னிடத்தில், ஸ்யஸ்ய - சமர்ப்பித்து, அத்யாத்மசேதஸா-விவேகபுத்திடால், நிராஸி-ஆசையில்லாதவனும், நிர்மமஃ - மமகாரமில்லாதவனும், பூத்வா-ஆகி, விகதஜ்வரஃ-சந்தாபமற்றவனாய், யுத்யஸ்வ-யுத்தஞ் செய்யக்கூடவாய்.

தா த் ப ரீ ய ம்.

ஓ அர்ஜுனா! சகலகர்மங்களையும் என்னிடத்தில் சமர்ப்பித்து விவேகபுத்தியினால் (நான் கர்த்தா, ஈஸ்வரன்பொருட்டு அடியவன் போலே கர்மத்தைச் செய்கிறேனென்கிற எண்ணத்தினால்) நிஷ்காமனும் மமகாரமில்லாதவனும் ஆகி, ஸந்தாபரஹிதனாய், யுத்தத்தை செய்யக்கூடவாயென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாயம்.

விசாரிக்கும்போது அவிவேகிக்குக் கர்மாதிசாரம் உண்டாயிருக்கின்றதென்று தோன்றுகின்றது. ஆனபோதிலும் மோக்ஷம் கர்மத்தினால் சம்பாதிக்கத் தகுந்ததல்ல ஆதலால் மோக்ஷத்தையடையவேண்டுமென்கிற வீருப்பமுள்ளவனால் கர்மம் விடத்தகுந்ததாயிருக்கின்றது. ஆகையால் (கர்மம் மோக்ஷத்துக்கு விரோதியாகையால்) மோக்ஷவீருப்பமுள்ளவன் கர்மத்தைச் செய்தல் யுக்தமல்லவென்று கினைத்து, ஓ க்ருஷ்ணா! கர்மத்திலதிகாரமுள்ளவனும் அவிவேகியும் முமுக்ஷுவுமானவன் கர்மத்தை எப்படி செய்யவேண்டும் என்று அர்ஜுனன் கேட்பானோ என்னவோவென்று கினைத்து ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் இந்த ஸ்லோகத்தினால் தகுந்த சமாதானஞ் சொல்லுகிறாரென்று அறிய வேண்டும். மேலும் ஸர்வஜ்ஞனும் வாஸுதேவனுமாகிய பரமேஸ்வரனிடத்தில் ஸகல கர்மங்களையும்

ஸமர்ப்பிப்பதற்குக் காரணமென்னவென்று சந்தேஹிக்காமல், தான் (கர்மத்தைச் செய்கிறவன்) அடிமையைப்போன்றவனும் பரமேஸ்வரன், ப்ரபுவைப்போன்றவனுமாகையால் அடிமையானவன் செய்த காரியங்களெல்லாமும் ப்ரபுவின் பொருட்டேயா யிருக்கும் விதம்போலத் தான் செய்த கர்மங்களும் ஈஸ்வரீன்பொருட்டேயாகியிருக்கின்றனவென்று நினைத்து ஸகல கர்மங்களையும் ஈஸ்வரனிடத்தில் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டுமென்று அறியவேண்டும். மேலும், இப்படி ஈஸ்வரார்ப்பண புத்தியினால் கர்மங்களைச் செய்பவனும் கர்ம பலத்தில் அபேகையில்லாதவனும் புத்திரமித்திராதிகளிடத்தில் மமகாரமில்லாதவனுமா யிருக்கவேண்டுமென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஒருவேளை யஜ்ஞாதிகர்மங்களைச் செய்யக்கடவாமென்று சொன்னாலுஞ் சொல்லலாமே யொழிய, புத்திரமித்திராதிகளை வருத்துதலே ஸ்வரூபமாயுள்ள யுத்தம் துக்கத்துக்குக் காரணமாகையால், யுத்தரூபகர்மத்தைச் செய்பென்று சொல்லுதல் உசிதமல்லவென்று அர்ஜுனன் கேட்பானே என்னவோவென்று நினைத்து, சோகாஹிதனாய் யுத்தஞ்செய்யச்சொன்னாரென்றும் இப்படி சொல்லுதலால் வேதசோதிதங்களான கர்மங்களைச் செய்யும் போது அஹங்காரமமகார ராகத்தவேஷ சோகமோஹாதிகள் இருக்கக்கூடாதென்று சொல்லப்பட்ட தாயிற்றென்றும், தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

ஈஷஸ்யார்த்தம்.

இதுவரைக்கும் பண்டிதபாமரர்களாகிய இருவருக்கும் கர்மானுஷ்டாரம் ஸமானமே யானபோதிலும் பண்டிதனுக்கு கர்த்ருத்வாபிமாரம் இருக்காதென்றும் பாமரனுக்கு கர்த்ருத்வாபிமாரம் உண்டாயிருக்குமென்றும் சொல்லப்பட்டதென்றும் இப்போது பாமரனானபோதிலும் முமுக்ஷுவான பக்ஷத்தில் பலாபிஸந்தியை விட்டு பகவதார்ப்பணபுத்தியினால் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமென்றும் அர்ஜுனன் பாமரனாயிருக்கையால் கர்மத்திலேயே அதிகாரமுள்ளவென்றும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த ஸ்லோகத்தினால் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், இதுவரைக்கும் அதிகாரிகளான ஜ்ஞாதிகளும் லோகஸங்க்ராஹ புத்தியினால் கர்மத்தைச் செய்யத்தகுந்தவர்களென்று சொன்ன பகவானானவர் இப்பொழுது லோகஸங்க்ராஹ த்ருஷ்டியினாலும் ஸ்வதர்மத்தை ஆசரிக்கக்கடவாமென்று அர்ஜுனனுக்குச் சொல்லுகிறாரென்று அறிய

வேண்டும். மேலும், சகலபிரபஞ்சமும் நானும் ப்ரஹ்மஸ்வரூப
மே யென்கிற த்ரு-ஜ்ஞாநமுள்ளவனும் அதிகாரியுமாகிய ப்ரஹ்ம
வேத் தாவானவன் ஜீவித்திருக்குங் காலத்திலேயே முக்தனயிருக்
கிற னாகையால், லோகஜிதத்தின்பொருட்டு ஸ்ரௌதஸ்மார்த்த
கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியதென்றும், இப்படிப்பட்ட அப்ரோ
க்ஷஜ்ஞாநிக்குப் பிறரைக் கடைத்தேறச்செய்வதே முக்யப்ரயோ
ஜநமென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், அதிகாரியான
புருஷன், ப்ரோக்ஷஜ்ஞாநமுள்ளவனான ஆத்ம தேஹேந்த்ரியாதி
களைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற னாகையால் தேஹேந்த்ரியாதி
களைப் பார்க்கிலும் விலக்ஷணனென்று தெரிந்துகொண்டு நான்
செய்பவனும் செய்விப்பவனும், அல்லேனென்கிற புத்தியினால்,

“ஸ்ருதி - மாயாமாத்ரமிதம்த்வைதம்”

(இந்தக் காணப்படுகின்ற த்வைதம் மாயாமாத்ரம்) என்கிற ஸ்
ருதி முதலாயுள்ள ஸ்ருதிகளில் சொல்லப்பட்டதுபோல இந்தத் த்வை
தம் முழுதும் ஐந்தாஜாலகனுஸ்டய மாயையைப்போன்றதென்று
நினைத்துச்செய்பவன், செய்யப்படுவது, செய்தல் என்பவைகளின்
பொருட்டுத் தருந்த சாதநமென்பவையெல்லாம் மித்யைகள்.) இல்
லாதவை) என்கிற புத்தியினால் ஸ்கலமும் மித்யையாக (இல்லாத
வையாகப்) பார்த்துக்கொண்டு ஸர்வ கர்மங்களிலும் நிஷ்காமனும்
மமகாரமில்லாதவனுமாகி லோகஜிதத்தின்பொருட்டு கர்மங்களைச்
செய்யவேண்டுமென்றும், இப்படி நினைத்துப் பலாபேகைகூறையவி
ட்டுக் கர்மத்தைச் செய்தலால் சித்தசுத்தியையும் அதனால் ஜ்ஞாநத்
தையும் அதனால் மோக்ஷத்தையும் ஆடைவானென்றும், தெரிந்து
கொள்ளவேண்டும். மேலும், அதிகாரியான புருஷன் ஆத்மஜ்ஞா
நமில்லாதவனான பலாபேகையில்லாதவனும் மமகாரமில்லாதவ
னுமாகி ஸர்வாரப்பண புத்தியினால் ஸ்ரௌதஸ்மார்த்த கர்மங்க
ளெல்லாவற்றையும் செய்யவேண்டுமென்றும் இப்படி செய்வதனால்
சித்தசுத்தியாயிலாக க்ரமக்ரமமாய் மோக்ஷத்தையடைவானென்
றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ॐ || यैः सैः सुखं दुःखं च । सुखं लिप्सुं नृणां नृणां ॥

ॐ द्वापन्नासन्नायन् ॥ नृणां नृणां ॥ ३०॥

“மேமேமதமிதம்நித்ய | மதுதிஷ்ட்டந்தியாகவா: |

ஸ்ரத்தாவந்தோஸூயாந்தோ | முச்யந்தேதேபிகர்மபி: ||

(இ - ள்.) யே-எந்த, மாநவா:-மனிதர்கள், ஸ்ரத்தாவந்த:- (என்சொல்லில்) நம்பிக்கையுள்ளவர்களும், அநஸ-உயந்த:-அஸ-உயையில்லாதவர்களும், மே-என்னுடைய, இதம்-இந்த, (அதாவது முன்னே சொல்லப்பட்ட) மதம்-அபிப்ராயத்தை, நித்யம்-எப்பொழுதும், அநுதிஷ்டந்தி-அநுஸரிக்கிறார்களோ, தேபி-அவர்களும், கர்மபி:-புண்யபாபரூபகர்மங்களால், முச்சயந்தே-விடப்படுகிறார்கள்.

தாத்பர்யம்.

பலத்தைவிரும்பாமல் கர்மங்களை ஈசுவரப்ரீதியின்பொருட்டுச் செய்யவேண்டும் என்று இதுவரைக்கும் நான் சொன்ன ப்ரகாரமாக என் சொல்லேற்பி, இல்லாத தோஷத்தை என்சொல்லில் ஆரோபிக்காமல் எப்பொழுதும் கர்மங்களை ஈசுவரார்ப்பணமாகச் செய்பவர்களும் ஜ்ஞானிகள் போல புண்யபாபரூபங்களான கர்மங்களால் உண்டாகிற ஜநமரணப்ரவாஹமென்கிற பந்தத்தை விடுகிறார்கள் என்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

பலாபேக்ஷையில்லாமல் ஈசுவரார்ப்பணமாகக் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று இதுவரைக்கும் நான் சொன்ன ப்ரக்ருதமத்தில் சிரத்தையுள்ளவர்களாய் உண்மையாக நான் சொன்ன கர்மானுஷ்ட்டாரம் குணமாயிருக்கும்போது, கஷ்ட்ட சாத்யமென்று தோஷமாயெண்ணாமல் கர்மங்களைச் செய்பவர்களுக்கு, கர்ம முக்திரூபமான பலம், அதாவது கர்மானுஷ்ட்டாரத்தால் சித்தசுத்தியும், அக்னல் ஜ்ஞானமும், அதனால் முக்தியும் உண்டாகின்றதென்று இந்த சுலோகத்தால் பகவானினவர் சொன்னொன்று அறியவேண்டும், மேலும், காணப்படாத பலமுள்ளதும், (ப்ரக்ருதம் அநுபவசித்தமாகாமல் எப்பொழுதோ அநுபவத்துக்கு வரப்போகிறதும், சாஸ்த்ரத்தாலாயினும், ஆசார்யனாலாகிலும், உபதேசிக்கப்பட்டதுமான வாக்யத்தில் நம்பிக்கையுண்டாவது சிரத்தையென்றும், ப்ரக்ருதத்தில் சாஸ்த்ரம் தோசாஸ்த்ரமென்றும், ஆசார்யர் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானென்றும், அத்ருஷ்டபலம் மோக்ஷமென்றும், காணப்படாத மோக்ஷரூப பலமுள்ளதும்; தோசாஸ்த்ர ரூபமாக ஆசார்யராகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானால் உபதேசிக்கப்பட்டதும், ஈஸ்வரார்ப்பணமாகக் கர்மங்களைச் செய்தபகூத்தில் கர்மமாய் முக்தியையடைவான் என்பதுமான வாக்யத்தில், அப்படியே முக்தியுண்டா

குமென்கிற நம்பிக்கையுண்டாதல் சிரத்தையென்றும், அஞ்ஞையாவது குணங்களை தோஷங்களாகச் சொல்லுதல் என்றும், இந்த சுலோகத்திலிருக்கிற அபிசபத்தால் இப்பொழுது சொன்ன முக்தி அப்ரதாநமானதேயன்றி, ஜ்ஞாநிகளுடைய முக்திபோல முக்யமாகாது என்கிற அர்த்தம் குறிப்பிக்கப்பட்டதென்றும் அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

துக்கரூபமான கர்மத்தில் ப்ரவர்த்திக்கச்செய்கிறானே, இவனென்று தோஷபுத்தியில்லாமல் நான் இதுவரைக்கும் சொன்ன சொல்லை நம்பிக் கர்மத்தைச் செய்கிறவர்கள், ஜ்ஞாநியைப்போல கர்மபந்தத்தை விடுவார்களென்று பகவானுவர் இந்த சுலோகத்தினால் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். அதாவது - பலத்தை விரும்பாமல் விஹிதகர்மங்களைச் செய்தலே ஸ்வரூபமாயுள்ளது என்மதமென்றும், அது நித்யமான வேதத்தினால் சொல்லப்பட்டதாகையாலும், அந்தக் கர்மங்களைச் செய்வதற்கு மதுஷ்யர்களே அதிகாரிகளாகையாலும், இந்தக் கர்மாதுஷ்ட்டாநம் தொன்றுதொட்டுப் பரம்பரையாய் வந்ததாகையால் ஆவசியகமானதென்றும் நினைத்து, இவன் கொஞ்சமாகிலும் தனையில்லாதவனாய், துக்கரூபமான கர்மத்தைச் செய்யென்று சொல்லுகிறானே யென்று தோஷத்தை, எல்லாருக்கும் குருவும்மித்ராநுமாகிய என்னிடத்தில் ஆரோபிக்காமல், கர்மத்தைச் செய்பவர்கள் புண்யபாபரூப கர்மங்களாலுண்டாகிற பந்தத்தை விடுகிறார்களென்று இந்த சுலோகத்தால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“அ-ந, சு-ச|| நகர்மனாமநாரம்பாத்”

என்கிற சுலோகம் முதற்கொண்டு,

“அ-ந, சு-ந|| மயிஸர்வாணிகர்மானி”

என்கிற சுலோகம் வரைக்குமுள்ள க்ரந்தத்தினால், பகவானுவர், மோக்ஷத்தைவிரும்புகிறவனுக்கு மோக்ஷத்தின்பொருட்டு அவசியமாய் ஈஸ்வரார்ப்பண புத்தியோடு கர்மம் செய்யத்தகுந்ததென்று நிச்சயமாய்ச் சொல்லி, பிறகு அப்படி தன்மதத்தை அநுஸரித்துக் கர்மத்தை எவ்வுசெய்கிறார்களோ அவர்கள் முக்தர்கள்

ஆவார்களென்றும், எவர்கள் கர்மத்தைச் செய்யமாட்டார்களோ அவர்கள் முத்தியடையாமல் கெட்டுப்போவார்களென்றும் நியமிக் கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், அதாவது அவிவேகிகளாய் ப்ராஹ்மணன் முதலானவர்கள் மோக்ஷத்தை விரும்பினவர்களாய் நசுவரான நான் இதுவரைக்கும் சொன்ன ஆஜ்ஞையைத்தான் டாமல் நித்யமும் கர்மத்தைச் செய்துகொண்டிருந்த பக்ஷத்தில் சித்தசுத்தியையடைந்து, அதனால் நிர்விகாரரூபமான ஜ்ஞாநத்தை யடைந்து, துக்ககாரணங்களான சஞ்சிதாதிபுண்யபாபரூப கர்மங் களை விடுகிறார்களென்று, இந்த சுலோகத்தினால் பகவானானவா சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், அபிசப்தத்தால் ஜநந மரணங்களை விடுகிறார்களென்று சொல்லப்பட்டதென்று அறிய வேண்டும்.

శ్లో॥ యే త్వేతదభ్యసూయంతో | నానుత్తిష్ఠన్తి మేమతమ్ |

సర్వజ్ఞానవిమూఢాం నాక్ | విద్ధి నష్టానచేతనః॥

3211

“யேத்வேததப்யஸு-பந்தோ | நாநுதிஷ்ட்டந்திமேமதம் |
ஸர்வஞ்ஞாநவிமூடாம்ஸ்தாந | வித்திநஷ்டாநசேதஸஃ ||” நட=

(இ - ள்.) யேது - எவர்களானால், ஏதத் - இந்தப்பூர்வோக்
தமான, மே - என்னுடைய, மதம் - அபிப்ராயத்தை, அப்யஸதி
யந்த - நிதித்துக்கொண்டு, நாறுதிஷ்டந்தி - அநுஸரிக்கமாட்
டார்களோ, ஸர்வஜ்ஞாநவிமூடாந் - ஸகுணநிர்க்குணவிஷயகங்க
ளான ஸமஸ்தஜ்ஞாநங்களிலும் மூடர்களான, தாந் - அவர்களை,
நமீடாந் - கெட்டுப்போனவர்களாக, வித்தி - தெரிந்துகொள்வா
யாக.

தா த் ப ி ய ம்.

நான் முன்னே சொன்ன ப்ரகாரமாகப் பத்ததைவிரும்பாமல்
பஸ்வரார்ப்பணமாய் எவர்கள் கர்மங்களைச் செய்யாமல் என்மதத
தை ரித்திப்பார்களோ அவர்கள், ஸகுனோபாஸனை இன்னது, நிர்க்
குனோபாஸனை இன்னது, என்று தெரிந்துகொள்ளமாட்டாமல்
அநேகவிதங்களாக அஜ்ஞானிகளாகிக்கெட்டுப்போவார்களென்றுதெ
ரிந்துகொள்ளக் கடவாயென்று அர்ஜுனனை நோக்கி ஸ்ரீகிருஷ்ணப
கவான் சொன்னாரென்று தாற்பார்யம்.

சங்கரபாஷ்யம்.

தன்மதத்தில் இல்லாத தோஷத்தை ஊழித்துக்கொண்டு
எவர்கள் ஈஸ்வரார்ப்பணமாக கர்மங்களைச் செய்ய மாட்டார்கள்

ளோ, அவர்களுக்குப் பாத்யவாயம் உண்டாகுமென்றும், அவர்கள் ஸகுணநீர்க்குணவிஷயங்களான ஸமஸ்தஜ்ஞாநங்களும் இல்லாதவர்க ளாவார்களென்றும், இந்த சுலோகத்தால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஸகுணநீர்க்குணவிஷயங்களான ஜ்ஞாநங்கள் ப்ரமாணப்ரமேயப்ரயோஜநங்களடைய விபாகங்களால் நானாவிதங்களாயினவென்றும், ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் ப்ரமாணமென்றும், ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளால் விதிக்கப்பட்ட யஜ்ஞாநிகர்மங்கள் ப்ரமேயங்களென்றும், அந்த யஜ்ஞாநிகர்மங்களால் அடையத்தகுந்த ஸ்வர்க்காதிகாநுபவம் ப்ரயோஜநமென்றும் அறியவேண்டும். மேலும், இந்த ப்ரமாணாதிவிபாகத்தினாலேயே ஸ்ரௌதங்களென்றும், ஸ்மார்த்தங்களென்றும், நித்யங்களென்றும், கைமித்திகங்களென்றும், ஸபலங்களென்றும், நிஷ்ப்பலங்களென்றும், இப்படி வெகுவிதங்களான நாமங்களால் கர்மங்கள் நானாவிதங்களாயினவென்று அறியவேண்டும்.

அஹஸ்யார்த்தம்.

மேலும், பகவானுனவர் இப்படி தான்சொன்ன ப்ரகாரமாகக் கர்மங்களைச்செய்தல் என்கிற அந்வயமார்க்கத்தில் இருப்பவர்களுக்குக் குணமுண்டாகுமென்று சொல்லி, இப்பொழுது இந்த சுலோகத்தால் தான் சொன்ன ப்ரகாரமாக கர்மங்களைச்செய்யாதிருத்தல் என்கிற வ்யதிரோகமார்க்கத்தில் இருப்பவர்களுக்கு தோஷமுண்டாகுமென்றும், எது இருக்கும்போது எதுவுண்டாகுமோ அது அந்வயமென்றும், எது இல்லாதபோது எது இல்லாமற்போகுமோ அது வ்யதிரோகமென்றும், ப்ரக்ருதத்தில் பகவானுனவர் சொன்ன ப்ரகாரமாக கர்மங்களைச்செய்தல் இருக்கும்போது குணமுண்டாதல் அந்வயமென்றும், அப்படி கர்மங்களைச்செய்யாதிருத்தல் இருக்கும்போது தோஷமுண்டாதல் வ்யதிரோகமென்றும், அறியவேண்டும். மேலும், இந்த சுலோகத்திலிருக்கிற துஸ்ப்தத்தால் ஸ்ரத்தாவதர்களுக்கு வைதர்மயமான (விருத்ததர்மமான) அஸ்ரத்தை, ஸூசிப்பிக்கப்பட்டதென்றும், அந்த அஸ்ரத்தையால் எவர்கள் நாஸ்திகர்களாய் பகவானுடைய மதத்தை தூஷித்து அதை அநுஸரிக்கமாட்டார்களோ, அவர்கள் துஷ்ட ஸ்வபாவமுள்ளவர்களென்றும், ஆகையாலேயே அவர்கள் கர்மவிஷயமும், ப்ரஜ்ஞமவிஷயமும், ஸகுணவிஷயமும், நிர்க்குணவிஷயமும் ஆகிய எந்த ஜ்ஞாந

முள்ளதோ, ப்ரமாணத்தினாலும், ப்ரமேயத்தினாலும், ப்ரயோஜநத்
தினாலும், வெகுவிதமான அந்தஜ்ஞாநமில்லாதவர்களாகி, சகலவித
ங்களாலும் 'அயோக்யர்களாகி, தர்மார்த்தகாமமோக்ய ரூபங்களான
சகலபுருஷார்த்தங்களும் இல்லாதவர்களாகிறார்களென்று அறிய
வேண்டும். மேலும், அவிவேகமுள்ள ப்ராஹ்மணதிகள், அதாவது
ஸ்வரார்ப்பணமாகக் கர்மங்களைச் செய்யென்று இதுவரைக்கும்
நான் சொன்ன ஆஜ்ஞையை துராக்ரஹத்தால் செய்யாத ப்ராஹ்
மணன் முதலாயுள்ளவர்கள் ஸர்வஜ்ஞாந விமூடர்களாகிறார்களெ
ன்றும், அதாவது ப்ராஹ்மஸ்வரூபம் இப்படிப்பட்டது என்கிற
ப்ராஹ்மவிஷயகஜ்ஞாந மில்லாதவர்களாகிறார்களென்றும், ஆகையா
லேயே, அவர்கள் அஜ்ஞாநிகளாகி, அதாவது கர்மம் அநேக சாதந
ங்களால் செய்யத்தகுந்ததாகையால் அதிக கஷ்டத்தோடு கூடி
னதென்றும், அப்படி கஷ்டப்பட்டுக் கர்மங்களைச் செய்தபோ
திலும், ப்ரக்ருதத்தில் பலமொன்றும் காணப்படாதென்றும், அப்
படி கஷ்டசாத்யமும் அத்ருஷ்ட பலமும் ஆகிய கர்மத்தைச் செ
ய்யாமல் விடுவதே பரம சுகமென்றும், இப்படி விபரீதமான புத்தி
யுள்ளவர்களாய், சித்தசுத்தி ஜ்ஞாநங்களுண்டாகாமற்போவதனால்,
கொஞ்சகாலம் கழிந்தபிறகும் ஸந்யஸிக்கத்தகாதவர்களாய், ஸ்வ
தர்மத்தைவிட்டு, பாதர்மத்தைச் செய்வதனால், புண்யலோகங்க
ளில்லாதவர்களாய். தமக்குத் தாமே விபரீதபுத்தியினால் கெட்டுப்
போவார்களென்றும் இந்த சுலோகத்தால் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான்
அர்ஜுநனுக்குச் சொன்னொன்று அறியவேண்டும். மேலும்,
ஸ்ர்வஜ்ஞாந விமூடர்கள் என்கிற இடத்தில், ப்ராஹ்மம் ஸர்வஸ்வ
ரூபமானது, ஆகையால், ஸர்வம் என்றால் ப்ராஹ்மமென்றும், ஸர்
வஜ்ஞாநமென்றால் ப்ராஹ்ம விஷயக ஜ்ஞாநமென்றும், ஸர்வஜ்ஞா
நத்தால் மூடர் என்றால் ப்ராஹ்மவிஷயக ஜ்ஞாநமில்லாதவர்களென்
றும், அறியவேண்டும்.

॥सद्यश्चैष सत्यः। प्रत्यक्षं नाना॥

प्रत्यक्षं चैष सत्यः। प्रत्यक्षं नाना॥

33॥

“ஸத்ருபம்சேஷ்டதேஸ்வஸ்யா|ப்ரக்ருதேர்ஜ்ஞாநவாநபி|
ப்ரக்ருதம்யாந்திபூதாநி | நிக்ரஹஃகிம்கரிஷ்யதி ||

க.க.

(இ - ள்.) ஜ்ஞாநவாநபி-ஸதஸத்விபாக ஜ்ஞாநமுள்ளவனான
போதிலும், ஸ்வஸ்ய-ஸ்வகீயமான, ப்ரக்ருதே-ஜம்மாந்தர ஸம்ஸ்

காரத்துக்கு, ஸத்ருஸம்-அநு குணமாக, சேஷ்டதே-ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறான், பூதாதி-சகல ப்ராணிகளும், ப்ரக்ருதி-ஜம்மாந்தர ஸம்ஸ்காரத்தை, யார்தி-அடைகிறார்கள், (தத:-அதனால்) நிக்ரஹ:-இந்த்ரியஜயமும், (அல்லது) என் ஆஜ்ஞையும், கிமகரிஷ்யதி-என்ன செய்ய வல்லது,

தா த் ப ர் ய ம்.

ஓ அர்ஜுனா, ஸதஸத்விவேகமுள்ளவனானபோதிலும் தனது ஜம்மாந்தர ஸம்ஸ்காரத்துக்கு, அதாவது பூர்வ ஜம்மத்தில் செய்த தர்மாதர்மங்களால் உண்டானதும், இந்த ஜம்மத்தில் பலத்தைக் கொடுப்பதற்காக அபிவ்யக்தமானதும், ஆகிய ஸம்ஸ்காரத்துக்குத் தகுந்தாற்போல ஸஞ்சரிக்கிறான். ஆகையால், சகல பூதங்களும் பூர்வஜம்மங்களின் கர்மாநுஸாரமாக ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால், இந்த்ரிய நிக்ரஹமாகிலும், விதிநிஷேதரூபமான என் ஆஜ்ஞையாகிலும், என்ன செய்ய வல்லது. ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாது என்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாயம்.

ஓக்ருஷ்ணா, உலகிலுள்ள எல்லாரும் பகவானான உன் ஆஜ்ஞாநுஸாரமாக ஸஞ்சரிக்காமல் உன்மதத்தை அவலம்பிக்காதவர்களாய், பரமதத்தை அவலம்பிப்பதற்கும், ஸ்வதர்மத்தைவிட்டு விடுவதற்கும், ராஜாஜ்ஞால்லங்கரத்துக்கு பயப்படுவதுபோல பகவானான உன் ஆஜ்ஞையை அதிக்ரமிப்பதற்கு பயப்படாமற்போவதற்கும் காரண மென்னவென்று அர்ஜுனன் கேட்பானோ என்னவோவென்று நினைத்து, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் தகுந்த சமாதானம் சொல்லுகிறாருன்று அறியவேண்டும். மேலும், ஜ்ஞாநவானும் ஜம்மாந்தர ஸம்ஸ்காராநுஸாரமாக ஸஞ்சரிப்பான் என்பதனால் சகல ஜந்துக்களும், ஜம்மாந்தர ஸம்ஸ்காராநுஸாரமாக ஸஞ்சரிப்பார்கள் என்பதில் சந்தேஹம் ஒன்றுமில்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும், சகலபூதங்களும் விருப்பமிலலாமற்போனபோதிலும், ஜம்மாந்தரஸம்ஸ்காரத்துக்குத் தகுதியாகஸஞ்சரிக்கின்றனவென்று அயவேண்டும். மேலும், ஆனால், சகலஜந்துக்களும் ஜம்மாந்தர ஸம்ஸ்காராநுஸாரமாக ஸஞ்சரிக்குமென்று சொன்னாயல்லவா, ஜம்மாந்தர ஸம்ஸ்காரத்தை, பகவானானவர் நசிக்கச் செய்யமாட்டாராவென்று சந்தேஹிப்பானோ என்னவோவென்று

நினைத்து, பகவானுனவர் நசிக்கச்செய்ய மாட்டாரென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு,

“நிக்ரஹஃசிம்கரிஷ்யதி”

என்று சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ஆனால், சகலபூதங்களும் ஜம்மாந்தரஸம்ஸ்காராநுஸாரமாக ஸஞ்சரிக்குமென்று சொன்னாயல்லவா, அந்த ஜம்மாந்தரஸம்ஸ்காரமாவது என்னவென்றும், மேலும், அந்தஜம்மாந்தரஸம்ஸ்காரம்ஸ்வயமாகவே அதாவது பிறரது ப்ரோணமில்லாமலே சகலபூதங்களையும் ப்ரவர்த்திக்கச் செய்வதாகுமானால், யப்ரளயத்திலுமிருக்கும்ல்லவா, என்றும், சந்தேஹிக்காமல், ஜம்மாந்தரஸம்ஸ்காரமாவது பூர்வஜம்மத்தில்கூடிய ஸஞ்ஞததுஷ்க்ருதங்களால் உண்டானதும், இந்த ஜம்மத்தையும் இப்போதுள்ள ஜ்ஞானேச்சாதிகளையும் மாத்ரம் உண்டாக்குவதற்கு ஆவிர்ப்பவித்ததும் ஆகிய அநுபவவிசேஷம் (ப்ரப்தகர்மம்) என்றும், இந்தஜம்மத்தையும், இப்போதுள்ள ஜ்ஞானேச்சாதிகளையும் மாத்ரமே உண்டாக்குவதாகையால், ப்ரளயகாலத்திலுமிருக்கமாட்டாதென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும்,

“விவேகிப்ரவ்ருத்தேரததாத்வாதிபிற்சாவிஸேஷாத்”

(ஸதஸத்விவேகமுள்ளவனுடைய ப்ரவர்த்ததமும் பாமரனுடைய ப்ரவர்த்ததத்தைப் பார்க்கிலும் விசேஷமானதல்ல) என்கிற நியாயத்தை அவலம்பித்து சகலஜந்துக்களையன்றி ஜ்ஞானவானும் ஜம்மாந்தர ஸம்ஸ்காராநுஸாரமாக ஸஞ்சரிக்குமென்று சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஜ்ஞானவானே ப்ராரப்தாதீநனயிருப்பான் என்று சொல்லுதலால் மூடனைக்குறித்துச் சொல்லவேண்டியதில்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஜ்ஞானவான்களும் அஜ்ஞானிகளும் ப்ரக்ருதியின் அதீதங்களாய் ஸஞ்சரிக்குமென்று சொல்லப்பட்ட தாயிற்றென்றும், இப்படி சொல்லுதலால் ப்ரக்ருதியென்பது, பகவானுலே யாகிலும் பகவானுக்குச் சமராமானவனுலே யாகிலும் நிக்ரஹிக்கவசமல்லவென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

ஓக்ருஷ்ண, ராஜாஜ்ஞானை அதிர்மரிப்பதற்கு அஞ்சுவது போல, பகவானு உன்னுடைய ஆஜ்ஞானை அதிர்மரிக்கும் பொது அஞ்சாதிருப்பதற்கும், உன்மதத்தில் தோஷத்தைக் கல்பிப்

பதற்கும், சர்வபுருஷார்த்த சாதநமான உன்மதத்தை அவலம்பிக்
காமற்போவதற்கும் காரணமென்னவென்று அர்ஜுனன் கேட்பா
னோ என்னவோவென்று நினைத்து, கருந்த சமாதானத்தைச் சொல்
லும்பொருட்டு, பகவானுனவர் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறா
ரென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“சுருதி தம்வித்யாகர்மணீஸமவாரபேதேபூர்வப்ராஜ்ஞாசு”

(சரீரத்திலிருந்து எழுந்து பரலோகத்துக்குப்போகின்ற அந்த
ஜீவனை, விஹிதப்ராதிஷித்தங்களான வித்யாகர்மங்களும், அதிதகர்ம
பலாதுபவவாஸனையும் அநுஸரித்துப் போகாநின்றன) என்கிற
சுருதி ப்ரமானுஸாரமாக, ஜம்மாந்தரஸம்ஸ்காரம் மிகவும் பல
முள்ளதாகையால் சகலபூதங்களும் ஜம்மாந்தர ஸம்ஸ்காராதுஸார
மாக ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும்மென்றும், மஹாநாகங்களுக்கு
ஸாதங்களான பாவங்களில் தூர்வாஸநாபலத்தால் ஸஞ்சரித்துக்
கொண்டு, விதிநிஷேதரூபமான பகவானுடைய ஆஜ்ஞையை அதி
க்ரமிப்பதில் பயத்தையடையமாட்டாவென்றும், தெரிந்துகொள்ள
வேண்டும். மேலும், ஓ அர்ஜுனா, என்மதத்தை அவலம்பிக்கா
மல், செய்யத்தகுந்த கர்மத்தை ஸ்யஸித்துச் சும்மாவிருப்போ
மென்று எந்தப்புருஷர்கள் நினைக்கிறார்களோ, அந்தப்புருஷர்கள்,
ஜ்ஞானிகளாலும் நிக்ரஹிக்கக்கூடாததும், என் சம்பந்தமானதும்
ஆகிய ப்ரக்ருதிக்கு (மாயைக்கு) அதிநர்களாயிருத்தலால் சும்மா
விருத்தல் நேரிடாதென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு,

“அ-ந., சு-டு, கார்யதேஹ்யவஸுகர்மஸர்வப்ரக்ருதிஜர்குணை”

(லோகத்திலுள்ள ஜநங்களெல்லாரும் ப்ரக்ருதியினால் பிறந்த
குணங்களால் அவசராய்கர்மத்தைச்செய்கிறார்கள்) என்கிற சுலோ
கார்த்தத்தையே இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறிய
வேண்டும். மேலும், சர்வகாலங்களிலும் ப்ரஹ்மவிஷ்ட்டனாயிரு
ந்து, சர்வவாஸனையும் நசிக்கச்செய்துகொண்ட ஜ்ஞானியும் ப்ரக்ரு
திக்கு அதிநனாயிருப்பானென்று சொல்லுதலால், ராகாதிகோஷங்
கள் உள்ள ப்ரக்ருதிக்கு அதிநராயிருப்பவர்கள் இந்திரியங்களை நிக்
ரஹித்து, சகலகர்மங்களையும் ஸ்யஸித்துச் சும்மாவிருப்போமென்
பது வ்யர்த்தமென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஓ க்ருஷ்ணா, இந்
திரியங்களை நிக்ரஹித்து, பலாபேகையையிட்டு, ஸ்ரௌதஸ்மார
்த்தகர்மங்களைச் செய்வதனால், மஹாபலமான மோக்ஷமுண்டாகு

முள்ளவனும் ஆகிறான். இப்படி சாஸ்த்ரநியமமில்லாமல், விஷயங்களில் இஷ்டாநுஸாரமாய் ப்ரவர்த்திக்கிற ராகத்வேஷங்கள் மோக்ஷத்தைக் கெடுப்பனவாகையால் புருஷனுக்குச் சத்ருக்கள். அப்படிப்பட்ட சத்ருக்களான ராகத்வேஷங்களுக்கு அதீநனாகாமல், ஜிதேந்த்ரியனாய், சாஸ்த்ராசார்யோபதிஷ்ட மார்க்கத்தை அநுஸரித்திருக்க வேண்டுமென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

லோகத்தில், ப்ரக்ருதிக்கு (பூர்வஜம்மஸம்ஸ்காரத்துக்கு) உட்படாதவனே யில்லாமல், சர்வப்ராணிகளும், ப்ரக்ருதிக்கு உட்பட்டிருக்கிற பக்ஷத்தில், லௌகிககர்மங்களும் வைதிககர்மங்களுமாகிய புருஷப்ரயத்நங்களே நடக்கமாட்டா, ஆகையால்,

“அஹரஹஸ்ஸந்த்யாமுபாஸீத”

(அநுதிருமம் ஸந்த்யாவந்தரத்தைச் செய்யவேண்டும்) என்பது முதலாயுள்ள விதிவாக்யங்களும்,

“நகலஞ்ஜம்பக்ஷயேத்”

(கஞ்சா இலையைத்தின்னக்கூடாது) என்பது முதலாயுள்ள நிஷேதவாக்யங்களும், வீணுகின்றனவேயென்றும், ஒருவேளை எவ்விடத்திலாயினும், ப்ரக்ருதிக்கு அதீநனாகாதவன் இருந்தபக்ஷத்தில், அவன்விதிவாக்யாநுஸாரமாக, ஸந்த்யாவந்தரநி கர்மங்களைச்செய்வானாகையாலும், நிஷேதவாக்யாநுஸாரமாக, கலஞ்ஜபக்ஷணம் (கஞ்சா இலையைத்தின்னுதல்) முதலாயுள்ள நிவித்தகார்யங்களைச்செய்யமாட்டா னாகையாலும், விதிநிஷேதங்கள் ஸபலங்கள் ஆகுமென்றாலோ, அப்படி ப்ரக்ருதிக்கு அதீநனாகாதவன் லோகத்தில் எவ்விடத்திலும் இல்லவேயில்லை யாதலால், விதிநிஷேதங்கள் மறுபடியும் வீணுகின்றனவென்றும், அர்ஜுனன் கேட்பானே என்னவோவென்று நினைத்து, அப்படி கேட்காதிருக்கும்பொருட்டு, இந்தக் கலோகத்தால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானானவர் தகுந்த சமாதானத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், இப்பொழுது சொன்னபடியே பூர்வஜம்மஸம்ஸ்காராநுஸாரமாக ப்ரவர்த்தித்தனவாதலால், ராகத்வேஷங்கள் எப்பொழுதும் நியமமில்லாமல், ப்ரவர்த்தித்துக்கொண்டிருக்கின்றனவென்று நினைக்கிறாயோ என்னவோ, அப்படி நினைக்கவொண்ணாது, சா

ஸ்திரியமயில்லாமற்போனபோதிலும், இஷ்டமானபோது சப்தா
திகளில் ராகமும், அநிஷ்டமானபோது சப்தாதிகளில் தவேஷமும்
இப்படி இஷ்ட த்வாநிஷ்டங்களால் நியதங்களாகியே ப்ரவர்த்தித்
துக்கொண்டிருக்கின்றனவென்றும், அந்த ஹேதுவினால் பூர்வோக்
தமான விதிநிஷேத சாஸ்த்ரார்த்தகதோஷம் சம்பவித்துக்கொ
ண்டே யிருக்கின்றதென்றும், அதற்கு எப்படி சமாதானமென்றும்,
ஆகேஷபமுண்டாகையால், சாஸ்த்ரார்த்தத்தில் ப்ரவர்த்தித்தவன்
அதாவது, குருவினால் வேதாந்தசாஸ்த்ரார்த்தின் தத்வத்தை நன்றா
ய்த் தெரிந்துகொண்டவன், ஜாக்ருகனாய், முன்பே ராகத்வேஷங்க
ளுக்கு உட்படாதவனாகிறானாகையால், அப்படிப்பட்டவன், லௌ
கிகவையாக, புருஷ ப்ரயத்நங்களைச் செய்வானாகையால், விதிநி
ஷேதரூபசாஸ்த்ரம் வ்யர்த்தமல்லவென்று சமாதானம் சொல்லப்
பட்டதென்றும் அறியவேண்டும். மேலும், எவனுக்கு ப்ரக்ருதியு
ண்டோ அந்த ப்ரக்ருதி ராகத்வேஷங்களை முன்பேயுண்டாக்கிக்
கொண்டே, தன் கார்யத்தில் அந்தப்புருஷனை எப்பொழுது ப்ரவர
த்திக்கச் செய்கிறதோ, அப்பொழுது அந்தப் புருஷன் தன் தர்ம
த்தை விடுவதும், அந்ந் தர்மத்தைச் செய்வதும் சம்பவிக்கின்
றது, அதாவது அவன் ப்ரக்ருதிக்கு அதீநனாயிருப்பவனாகையால்,
சாஸ்த்ரர்த்துக்காகிலும், ஆசார்யோபதேசத்துக்காகிலும், உட்பட்டி
ருக்கமாட்டானென்றும், எப்பொழுது புருஷன் ராகத்வேஷங்களை,
அந்த ராகத்வேஷங்களுக்கு சத்ருவான விவேக விஜ்ஞாநத்தால்
அடக்குகிறானோ, அப்பொழுது சாஸ்த்ரமென்கிற த்ருஷ்டியுள்ள
வனை ஆகிறானேயன்றி ப்ரக்ருதிக்கு அதீநனமாட்டானாகையால்,
அந்த ராகத்வேஷங்களுக்கும் அதீநனமாட்டான், அதாவதுவிவே
கவிஜ்ஞாநத்தால் ராகத்வேஷநிவ்ருத் தியுண்டாகும்போது சாஸ்த்ரீ
யத்ருஷ்டியினால் ப்ரக்ருதிக்கு அதீநனாவதையும் பேர்க்கடித்துக்
கொள்வதற்கு சமர்த்தனாவானென்றும் அறியவேண்டும். மேலு
ம், ராகத்வேஷங்கள் மித்யாஜ்ஞாந நிபந்தங்களென்றும், அதாவது
அசத்தியஜ்ஞாநம் இருக்கும்போது இருப்பவையென்றும், அந்தமி
த்யாஜ்ஞாநத்துக்கு விவேகவிஜ்ஞாநம் விரோதியென்றும், அந்த ரா
கத்வேஷங்களுக்கு மூலமான (காரணமான) மித்யாஜ்ஞாநமேர்வ
தனால் ராகத்வேஷங்களும் போதுமாகையால், அப்பொழுது மோ
கூத்துக்கு ப்ரதிபந்தகங்களான ராகத்வேஷங்களுடைய நாசமுண்

டாகும்போது மோஷும் நிராக்ஷேபமாய்ச்சித்திக்குமென்றும் அறிய வேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

விஷயங்களை நினைத்தல் முதலாயுள்ள காரியங்களால், ப்ரக்ருதி ராகத்வேஷங்களையுண்டாக்கி, சத்ருவானவன் ஆழமான மடுவில் தள்ளுவதுபோல அநர்த்தத்தில் தள்ளும். சாஸ்த்ரமானால் விஷயங்களில் உண்டாகிற ராகத்வேஷங்களுக்கு நாசகமான பரமேஸ்வர சேவை முதலாயுள்ளவற்றில் ப்ரவர்த்திக்கச் செய்யும். ஆகையால் ஆழமான ப்ரவாஹத்தில் விழுவதற்குமுன்பே மூர்க்கலத்தையடைந்தவன் மடுவில் விழாமல் எப்படிக்ஷேமத்தையடைவானோ, அப்படியே மோக்ஷத்தை விரும்பினவனும் அநர்த்தத்தில் விழுவதற்குமுன்பே, சாஸ்த்ரபலத்தால் சத்ருக்களாகிய ராகத்வேஷங்களுக்கு உட்படாமல் பரமேஸ்வரசேவை முதலானவற்றையடைந்து, அநர்த்தத்தையடையாமல்க்ஷேமத்தையடைவான். ஆகையால், இப்படி ஸ்வாபாவிகமானதும், பஸ்வரதிகளுக்குத் தகுந்ததுமான ப்ரக்ருதியைவிட்டு, சாஸ்த்ரத்தை அநுஸரித்து, தர்மத்தில் ப்ரவர்த்திக்கவேண்டுமென்று அறியவேண்டும். மேலும், (ஸப்தம்) சாஸ்த்ரசம்மதமானபோதிலும், தனக்கு ப்ரதிகூலமாகத் தோன்றினபக்ஷத்தில், வேதாந்தஸ்ரவணத்தைச் செய்யாமல் சாஸ்த்ரநிஷித்தமானாலும் தனக்கு அநுகூலமாகத் தோன்றினபக்ஷத்தில், வேத தேவதா நிந்தனைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறான். (ஸ்பர்ஸம்) வேத வேத்தாக்களான ப்ராஹ்மணர்களுடைய பாததூளியைத் தீண்டல் சாஸ்த்ரசம்மதமானாலும், அதுதனக்கு ப்ரதிகூலமென்று தோன்றின பக்ஷத்தில் அந்த தூளியைத்தீண்டாமல், சாஸ்த்ரநிஷித்தமானாலும் தனக்கு அநுகூலமாகத் தோன்றினபக்ஷத்தில், சண்டாளனைத் தீண்டுகிறான். (ரூபம்) தனக்கு அநுகூலமானவனும் செளந்தர்யவதியுமான தன்மனையாளுடைய ரூபத்தை (சரீரத்தை) ஆசையோடு பார்த்தல் சாஸ்த்ரசம்மதமேயானாலும், அது தனக்கு ப்ரதிகூலமென்று தோன்றினபக்ஷத்தில், தன் மனையாளுடைய ரூபத்தைப்பார்க்காமல், பரஸ்த்ரீயினுடைய ரூபத்தைப் பார்த்தல் சாஸ்த்ரநிஷித்தமானாலும் அது தனக்கு அநுகூலமாகத் தோன்றினபக்ஷத்தில் அந்தப் பரஸ்த்ரீரூபத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். (ரஸம்) சாஸ்த்ரசம்மதமானாலும் தனக்கு ப்ரதிகூலமா

கத் தோன்றினபகூத்தில் ஸாலக்ராம தீர்த்தத்தைக் குடிக்காமல், சாஸ்த்ரவிஷித்தமானாலும் தனக்கு அநுகூலமாகத் தோன்றினபகூத்தில் கள் னைக்குடிக்கிறான். (கந்தம்) தோதாக்கிகளில் ஹோமம்செய்யப்பட்ட நெய்முதலானபொருள்களின் கந்தத்தை முகர்தல் சாஸ்த்ர சம்மதமானாலும் அதுதனக்குப் பாதிகூலமென்று தோன்றினபகூத்தில், அந்தப்பொருள்களை முகராமல், பரஸ்திரீகள் தரித்திருக்கிற அத்தர்முதலாயுள்ள பரிமளவஸ்துக்களை முகர்தல் சாஸ்த்ரவிஷித்தமானாலும் அதுதனக்கு அநுகூலமாகத் தோன்றினபகூத்தில் அந்தவஸ்துக்களையே முகரவிரும்புகிறான். (வாகிர்த்திரியவிஷயம்) வேதவேதாங்கங்களைப் படித்தல் சாஸ்த்ரவிஷிதமானாலும் அதுதனக்குப் பாதிகூலமாகத் தோன்றினபகூத்தில் அந்த வேதவேதாங்கங்களைப் படிக்காமல், சாஸ்த்ரவிஷித்தமானாலும் தனக்கு அநுகூலமாகத் தோன்றினபகூத்தில் நீச பாஷையையே படிக்கிறான். இப்படி ஆநுகூல் யப் பாதிகூல்யங்களால் உலகத்தில் எல்லாரும் ஜ்ஞானேந்திரியகர்மேந்திரியங்களுடைய விஷயங்களான ஸப்தஸ்வரஸ்வரஸந்தாதிகளில் ப்ரக்ருதியை அநுஸரித்து, ராகத்வேஷங்களுள்ளவர்களுடைய அந்த ராகத்வேஷங்களுக்கு உட்பட்டேயிருக்கிறார்கள். ஆகையால் அப்படிப்பட்டவர்கள் யாவரும் சாஸ்த்ரவிஷிதகர்மங்களைச் செய்யமாட்டார்கள் ஆகையால் சாஸ்த்ரம் வ்யர்த்தமாகவேண்டி வந்தது. ஆகையால் அப்படி சாஸ்த்ரம் வ்யர்த்தமாகாதிருத்தற்குத் தகுந்த சமாதானம் என்னென்று கேட்பாயானால், சொல்லுகிறேன் கேள். எப்படியென்றால் எப்பொழுது, சாஸ்த்ரம் வ்யர்த்தமாகாது, சாஸ்த்ர விஷிதகர்மங்களைச் செய்கிறவன் இருந்தால் அவன் எப்பொழுது நேரிடுவான், எப்பொழுது ராகத்வேஷங்களுக்கு அதீதமாக மாட்டானோ, அப்பொழுது அந்த ராகத்வேஷங்களுக்கு அதீதமாகாதிருப்பதற்கு பலமான உபாயம் யாது, வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தை ஸத்குருவினால் நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்ளுதல், இப்படி வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தை ஸத்குருவினால் நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டு, ராகத்வேஷங்களுக்கு உட்படாமல் சாஸ்த்ரவிஷித கர்மங்களைச் செய்கிறவனிருந்த பகூத்தில் சாஸ்த்ரம் வ்யர்த்தமாகாதென்றும், அப்படிப்பட்டவன் (சாஸ்த்ரோக்த கர்மங்களைச் செய்கிறவன்) நேரிடுவதற்கு சாஸ்த்ராப்யாஸமே காரணமென்றும் அறியவேண்டும்.

மேலும், ஒருவிதமான கோரிக்கைராகம் எனப்படும். அந்த ராகம், இது மேன்மைக்குச் சாதனமானது என்கிற ஜ்ஞாநமே ரிபந்தநமாயுள்ளது, (ரிமித்தமாயுள்ளது) இப்படிப்பட்ட இஷ்டசாதநத்வ ஜ்ஞாநரிபந்தநராகம் பலவதிஷ்டாநுபந்தித்வா ஜ்ஞாநாபாவமே, அதாவது இது உறுதியாய்க் கெடுதியை உண்டாக்குவதென்கிற ஜ்ஞாநமில்லாதிருத்தலே (இந்தக்காரியம் உறுதியாய்க் கெடுதியை யுண்டாக்காது என்கிற ஜ்ஞாநமே) ஸஹகாரியாயுள்ளது. அதாவது - பலவிதநிஷ்டாநுபந்தித்வ ஜ்ஞாநாபாவமில்லாத பகூத்தில், இஷ்ட சாதநத்வஜ்ஞாநரிபந்தநராகம் உண்டாகாதென்பது, அந்தராகத்தைப் பரக்ருதி (பூர்வஜம்ஸம்ஸகாரம்) புருஷனுக்கு முன்பாயுண்டாக்கியே அந்தப்புருஷனை சாஸ்த்ரவிஹித்தமான கலஞ்ஜபக்ஷணம் (கஞ்சாஇலையைத் தின்னுதல்) முதலாயுள்ள தொழில்களில் ப்ரவர்த்திக்கச்செய்கின்றது. மேலும், த்வேஷமாவது ஏதாகிலுமொன்றில் விருப்பமில்லாதிருத்தல், அந்தத்வேஷம் இது கெடுதிக்குச் சாதனமானது என்கிற ஜ்ஞாநமே ரிபந்தநமாயுள்ளது, அந்த அரிஷ்ட சாதநத்வஜ்ஞாந ரிபந்தநமான த்வேஷம் பலவதிஷ்டாநுபந்தித்வ ஜ்ஞாநாபாவமே (இது உறுதியாய் மேன்மையையுண்டாக்குவதல்லவென்கிற ஜ்ஞாநமில்லாதிருப்பதே) (இந்தக்காரியம் உறுதியாய் மேன்மையை யுண்டாக்கமாட்டாதென்கிற ஜ்ஞாநமே) ஸஹகாரியாயுள்ளது (ஸஹாயமாயுள்ளது) அதாவது - பலவதிஷ்டாநுபந்தித்வ ஜ்ஞாநாபாவமில்லாதிருந்த பகூத்தில், அரிஷ்டசாதநத்வ ஜ்ஞாநரிபந்தந த்வேஷம் உண்டாகாதென்கை. அந்த த்வேஷத்தை, பரக்ருதியென்பது புருஷனுக்கு முன்னே யுண்டாக்கியே, சாஸ்த்ரவிஹிதமான சந்த்யாவந்தநம் முதலாயுள்ள கர்மங்களிலிருந்து விலக்குகின்றது. அதாவது சந்த்யாவந்தநாதி கர்மங்களை புருஷன் செய்யவொட்டாமற் செய்கின்றது என்கை. அதாவது ஏதாகிலும் ஒரு வேலையைச் செய்யும்போது, தன்மனம்நிர்சலமாயிருக்கவேண்டுமென்கை. தன் இஷ்டம்அதற்குச்சாதனமானது, கலஞ்ஜபக்ஷணம் என்கிற ஜ்ஞாநம் அந்த ஜ்ஞாநம் ரிபந்தநமாயுள்ளது, ராகம், அந்தராகம் இந்தக்கலஞ்ஜபக்ஷணத்தால் எவ்விதமான கெடுதியும் உண்டாகாதென்கிற ஜ்ஞாநம் ஸஹகாரியாயிருந்தாலே கலஞ்ஜபக்ஷணத்தில் ப்ரவர்த்திப்பானேயென்றி, அந்த ஸஹகாரி ஜ்ஞாநமில்லாதபகூத்தில் ராகம் கலஞ்ஜபக்ஷணத்தில் உண்டாகாது.

ஆனால் அந்த ஸஹகாரி ஜ்ஞாநம் அந்த ராகத்துக்கு எப்பொழுதும் இருக்காதா, இருக்காது. மற்றென்னவென்றால், இந்தக் கலஞ்ஜபக்ஷணத்தில் எனக்கு ராகமுண்டாகின்றதே, சாஸ்தரத்தில் கெடுதியுண்டாகுமென்று சொல்லப்பட்டதோ, மேன்மையுண்டாகுமென்று சொல்லப்பட்டதோ, கொஞ்சம் விசாரிப்போமென்று எப்பொழுது விசாரிப்பானோ, அப்பொழுது இந்தக்கலஞ்ஜபக்ஷணம் கெடுதியையும் உண்டாக்குமென்கிற ஜ்ஞாநம் உண்டாகுமாதலால், இந்தக் கலஞ்ஜபக்ஷணம் கெடுதியையுண்டாக்காதென்று அதற்குமுன்புண்டான ஸஹகாரிஜ்ஞாநம் போகுமாயெயால், கலஞ்ஜபக்ஷணத்தில் இஷ்டசாதரத்வஜ்ஞாந ரிபந்தந ராகம் உண்டாகாது. ஆகையால், அப்பொழுது கஞ்சா இலையைத் தின்னுதல் முதலாயுள்ள ரிஷித்த கர்மங்களைவிட்டு, சாஸ்தரவிஹிதகர்மங்களுையே செய்வானாகையால், அப்பொழுது சாஸ்தரம் வ்யர்த்தமாகமாட்டாதென்று அறிய வேண்டும்.

மேலும், ஏதாகிலும் ஒரு காரியத்தைச் செய்யும்போது, இந்தக் காரியம் கஷ்டசாத்யமென்று மனதுக்கு ஆயாசமுண்டாதல் அரிஷ்டம், அந்த அரிஷ்டத்துக்கு இந்த ஸந்த்யாவந்தநாதிகம் நிமித்தமென்று தோன்றினபக்ஷத்தில், அந்த ஸந்த்யாவந்தநாதிகத்தைச் செய்வதில் த்வேஷம் (அபிரீதி) உண்டாகின்றது, ஆகையால் அந்தத்வேஷம் அரிஷ்டஸாதரத்வஜ்ஞாநரிபந்தநமானது. அந்த அரிஷ்டசாதரத்வஜ்ஞாந ரிபந்தநத்வேஷம், இந்த ஸந்த்யாவந்தநாதிகம் இஷ்டத்தையுண்டாக்குவதல்லவென்கிற ஸஹகாரி ஜ்ஞாநம் உண்டானாலே ஸந்த்யாவந்தநாதிகங்களில் உண்டாகுமேயன்றி, அந்த ஸஹகாரி ஜ்ஞாநம் இல்லாதபக்ஷத்தில் உண்டாகாது. ஆனால், அந்த ஸஹகாரிஜ்ஞாநம் அந்தத்வேஷத்துக்கு எப்பொழுதும் இருக்காதா, இருக்காது, மற்றென்னவென்றால், எனக்கு இப்பொழுது ஸந்த்யாவந்தநாதிகத்தைச் செய்வதில் நன்மையுண்டாகாதென்று தோன்றுகிறபடியால் த்வேஷமுண்டாகின்றதே, சாஸ்தரத்தில் என்ன சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதோ, கொஞ்சம் விசாரிப்போமென்று எப்பொழுது விசாரிப்பானோ, அப்பொழுது ஸந்த்யாவந்தநாதிகத்தால் பாயும் நீங்கி நன்மையுண்டாகுமென்று சாஸ்தரத்தினால் அறியப்படும். அப்பொழுது ஸந்த்யாவந்தநாதிகத்தால் நன்மையும்

உண்டாக்குமென்கிற ஜ்ஞாநம் உண்டாகுமாகையாலும், ஸந்த்யா வந்தநாதிகத்தால் நன்மையுண்டாகாதென்று அதற்கு முன்புண்டான ஸஹகாரிஜ்ஞாநம் நீங்குமாகையாலும், அநிஷ்டஸாதநத்வ ஜ்ஞாந நிபந்தகத்வேஷம் ஸந்த்யாவந்தநாதிகத்தால் உண்டாகாதாகையால், அப்பொழுது ஸந்த்யாவந்தநாதிகத்தைச் செய்வானாதலால் சாஸ்த்ரம் வ்யர்த்தமாகாதென்று அறியவேண்டும். மேலும், தேனுடனும், விஷத்துடனும் கலந்த அந்நத்தைத்தின்பதில் ராக முள்ளவனாய்த் தின்னப்போகும்போது இந்த அந்நம் நிர்த்துஷ்டமானதா, தின்னலாமா, என்று ஆப்தனைக்கேட்டபோது, ஐயோ, இது விஷத்துடன் சேர்ந்ததென்று சொல்லுகிறால், அந்த மனவிஷஸம்யுத்தமான அந்நத்தைத்தின்பதில் எப்படி. ப்ரவர்த்திக்கப்பட்டானோ, அப்படியே முதலில் கஞ்சா இலையைத்தின்பதில் அநுராக முள்ளவனாய், பிறகு சாஸ்த்ரத்தை விசாரிக்கையில் கஞ்சா இலையைத்தின்பதினால்பலவத்தரமான அநிஷ்டமுண்டாகுமென்று தெரிந்ததனால் கஞ்சா இலையைத்தின்பதில் அநுராகமுள்ளவனாகமாட்டான். ஏனென்றால், முன்னே சொன்ன ப்ரகாரமாக இந்தக் கஞ்சா இலையைத்தின்றவகல் உறுதியாய் எந்தக் கெடுதியையும் உண்டாக்கமாட்டாது என்கிற ஸஹகாரிஜ்ஞாநமில்லாமையால் கேவலமான த்ருஷ்டேஷ்டஸாதநதாஜ்ஞாநம் (பார்த்தப்பட்ட இஷ்டஸாதநத்வமென்கிற ஜ்ஞாநம்) அதாவது ஸஹகாரி ஜ்ஞாநமில்லாத இஷ்டஸாதநதாஜ்ஞாநம் (நன்மையுண்டாக்குமென்கிற எண்ணம்) ஒன்றே நிஷித்தகார்யத்தில் ப்ரவர்த்திப்பதற்கு அநுராகத்தையுண்டாக்கமாட்டாக்கன்றும், இஷ்டஸாதநதாஜ்ஞாநம் இது ஒன்றும் கெடுதிசெய்யாதென்கிற ஸஹகாரி ஜ்ஞாநம், என்கிற இரண்டும் இருக்குமேயேனே ஒரு காரியத்தைச்செய்வதில் அநுராகம் உண்டாகுமென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், சாஸ்த்ரவிஷயமான சந்த்யாவந்தநாதிகத்தைச் செய்வதனால் பெரிதான நன்மையுண்டாகுமென்பது சாஸ்த்ரத்தினால் பொதிக்கப்பட்டிருக்கொண்டிருக்கும்போது, முன்னே சொன்ன ப்ரகாரமாக இந்த சந்த்யாவந்தநாதிகம் நன்மையை யுண்டாக்காததில் தல்லவென்கிற ஸஹகாரி ஜ்ஞாநமில்லாதிருக்கையால், கேவலமான அநிஷ்டசாதநதாஜ்ஞாநம் (இது அநிஷ்டத்தை யுண்டாக்குமென்கிற ஜ்ஞாநம்) பொதுநாதிகத்திற்போல விஷிதஸந்த்யாவந்தநாதி கர்மத்தில் த்வேஷத்தை யுண்டாக்கமாட்டாதென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், இந்த ஹேதுவினாலேயே யாவராலும் அதிக்ரமிக்கவொண்ணாத சாஸ்த்ரம் விஹிதகர்மங்களில் புருஷனை ப்ரவர்த்திக்கச் செய்து, நிஷித்தகர்மங்களிலிருந்து நிவர்த்திக்கச்செய்யும். ஆகையால் சாஸ்த்ரியவிவேக விஜ்ஞாநாதி சயபலத்தினால் மித்யாஜ்ஞாநம் நிவர்த்திக்கும்போது அந்த மித்யாஜ்ஞாநத்தைப்பற்றி வந்த ராகத்வேஷங்களும் நசிக்கின்றன. அப்படி ராகத்வேஷங்களுக்கு நாசமுண்டாகுமபோது, ப்ரக்ருதி, சாஸ்த்ரமே த்ருஷ்டியாயுள்ள புருஷனை சாஸ்த்ரவிபரீத மார்க்கத்தில் ப்ரவர்த்திக்கச்செய்யமாட்டாது. ஆகையால் சாஸ்த்ரபுருஷ ப்ரயத்தநங்கள் வ்யர்த்தங்களல்லவென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், அந்த ராகத்வேஷங்கள் ஸஹஜமாய் தோஷபுத்தங்களாகையால், திருடனாப்போல ஸ்ரேயஸ்ஸை விரும்புகிறவனுக்கு, ஸ்ரேயஸ் ப்ரதிபத்தகங்களாய்க் கெடுக்குமாகையால் ஜாக்ருகனாய் சாஸ்த்ரிய விஜ்ஞாநபலத்தால் ராகத்வேஷங்களுக்கு அதீதத்வத்தையடையாம விருக்கவேண்டுமென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும்,

“ஸ்ருதித்வாயஹப்ராஜ்யத்யாதேவாஸ்சாஸ்த்ராஸ்சததகாரீயஸா
ஏவதேவாஜ்யாயஸா அஸுராஸ்தௌஷுலோகேஷ்வ
ஸ்பர்த்தத்த”

(சூர்வகல்பத்தி விருத்தவன்போன்ற இப்போதுள்ள ப்ராஜாபதி யினுடைய) ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவினுடைய (அல்லது) ஹிரண்யகர்ப்பனுடைய ஸந்தானங்கள் தேவதைகளென்று (ப்ராணுதிகளென்று) அஸுரரென்று (வாகாதி)களென்று இரண்டுவிதங்களுள்ளன. அந்த இருவரில் தேவதைகள் கேவல சாஸ்த்ராத்விஜ்ஞாநத்தை விரும்புவோராதலால் சிறியவர்கள். அஸுரர்கள் சாஸ்த்ராதிகளைவிட்டு, ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணங்களை மாத்ரம் விரும்புவோராதலால் பெரியவர்கள். இந்த இருவரும் சாஸ்த்ராத்விஜ்ய ஜ்ஞாநத்தினாலும், ப்ரத்யக்ஷாதிப்ரமாணஜ்ய ஜ்ஞாநத்தினாலும் சம்பாதிக்கத்தகுந்த லோகங்களின் விஷயமாய்ச் சண்டைசெய்தார்கள் (அதாவது தேவதைகள் ப்ரத்யக்ஷமுண்டென்றும் அஸுரர்கள் இல்லாமென்றும் சண்டைசெய்தார்கள்) என்கிற கருதியில் சொல்லப்பட்டபடியே, ராகத்வேஷங்கள் ஸ்வபாவிதங்களென்றும், அந்த ஸ்வபாவிதங்கள் ஸ்வபாவத்தினால் வந்தனவாயினும், சாஸ்த்ரத்துக்கு விருத்த

மானதும் ஆகிய ப்ரவ்ருத்தி அஸாசம்பந்தமுள்ளதென்றும், சஸ்த்ரிய ப்ரவ்ருத்தி தேவசம்பந்தமுள்ளதென்றும் அறியவேண்டும்.

மேலும், ஐயா, சகலப்ராணிகளும் ராகத்வேஷரூபமான ப்ரக்ருதிக்கு அதிந்ராயிருக்கும்போது உன்மதத்தை யநுஸரித்து ஈஸ்வரார்ப்பணமாகக் கர்மங்களைச் செய்ய நினைத்தவர்களும் அந்த ப்ரக்ருதிக்கு அதீர்க்களா யிருப்பார்களென்றே சொல்லவேண்டி யிருக்கின்றதல்லவா, அப்படியிருக்கையில், நீ சொன்ன கர்மயோகத்தில அவர்களுக்கு எப்படி ப்ரவ்ருத்தியுண்டாகுமென்று அர்ஜுனன்கேட்பானே என்னவோவென்று நினைத்து, அப்படி கேட்காதிருக்கும்பொருட்டு பகவானானவர் இந்த சுலோகத்தால் தகுந்த சமாதானத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஒருவஸ்துவில் இது நல்லதென்று புத்தியுண்டானபோது ராகமும், இது நல்லதல்லவென்று புத்தியுண்டானபோது அந்த வஸ்துவில் த்வேஷமும் உண்டாகின்றதாயகையால்,

“ஸ்லோகம்|| நத்வேஷ்ட்யகுஸலம்கர்மகுஸலேநாநுஷஜ்ஜதே”

(அமங்களகரமான வஸ்துவில் அப்ரீதியுள்ளவனாகமாட்டான்) மங்களகரமான வஸ்துவில் அஸக்தனுமாகமாட்டான்) என்கிற ந்யாயத்தை அநுஸரித்து, வித்தியுத்தமானதும், ஈஸ்வராராதநமே ஸ்வரூபமாயுள்ளதும் ஆகிய கர்மம்செய்யத்தகுந்த தாகும்போது, இது நல்லது, இது நல்லதல்ல என்கிற புத்திகள்விடப்படும். ஆகையால் அப்பொழுது ராகத்வேஷங்கள் உண்டாவதற்கு அவகாசமில்லையென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு ராகத்வேஷங்களுடைய ஸ்த்திதியையும், அந்த ராகத்வேஷங்கள் நிவர்த்திக்கத்தகுந்த ப்ரகாரத்தையும், அந்த ராகத்வேஷங்களுக்கு அதிநனபோது உண்டாகிற நிர்ப்பந்தத்தையும், இந்த சுலோகத்தால் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், சகலேந்த்ரியங்களுடைய விஷயங்களிலும் ராகமாகிலும் த்வேஷமாகிலும், உண்டாகலாம். அந்த ராகத்வேஷங்களால் முமுக்ஷுவுக்கு என்னகெடுதியுண்டாகுமென்று அர்ஜுனன்கேட்பானே என்னவோவென்று நினைத்து, அப்படி கேட்காதிருக்கும்பொருட்டு,

“தௌஹயப்பரிபந்திநௌ”

என்கிற நான்காம்பாதத்தால் அந்த ராகத்வேஷங்கள் தர்மத் தைச்செய்ய நினைத்தவர்களுடைய மோக்ஷமார்க்கத்துக்கு, வழிக் குத் திருடர்போலப் பாதிபந்தகங்களாய், பலாத்காரமாக விஷயா ரணயத்தில் மோக்ஷஸாதகத்தை ஆஸ்ரயித்துக்கொண்டிருப்பவனைத் தள்ளி, அந்த விஷயாரணயத்தின் நடுவிலேயே உழலச்செய்யுமெ ன்று, ஹேதுவைச்சொல்லி, அந்த ஹேதுவினாலேயே,

“தயோர்வஸமாகச்சேத்”

என்கிற மூன்றாம்பாதத்தால், இது சத்து இது அசத்து என்று சாஸ்த்ரவிசாரணையினால் உண்டான ஜ்ஞாநபலத்தால் தெரிந்து கொண்டு, அந்த ராகத்வேஷங்களுக்கு அதீநாகக்கூடாதென்று சொன்னதாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், த்ரவ்யகுண கர்மங்களில், இதுநல்லது இதநல்லதல்ல என்கிற புத்தியைச் செய் பக்கூடாது. அப்படி விஷயங்களில் இது நல்லது இது நல்லதல்ல என்கிற புத்தியுள்ளவனாகே அந்த ராகத்வேஷங்களுக்கு அதீநை வதற்கு ஹேதுவாயிருக்கின்றது. ஆகையால் முழுக்ஷாவானவன் அந்த புத்தி விஷயங்களில் இவலாதவனாய் ராகத்வேஷங்களுக்கு அதீநாகாமல், சுபருபமோ, அசுபருபமோ ஆகிய ஸ்வரூப தர்மத் தில் ஸ்வர ப்ரீதியின்பொருட்டுப் ப்ரவர்த்திக்கவேண்டும். இப்படி ப்ரவர்த்தித்கவன் கிரீவிக்நமாய் மோக்ஷத்தை யடைவானென்று அறியவேண்டும்.

॥ श्रीरूपं विदुर्वाणाम् । परधनुर्न विदुः ॥

ஸ்ரீரூபம் விதுர்வாணாம் । பரதநுர்ந விதுஃ ॥

32॥

ஸ்ரோயர்ஸ்வதர்மமோவிசுணம் । பரதர்மாத்ஸ்வநுஷ்டிதாத் ।
ஸ்வதர்மேநிதநமஸ்ரோயம் । பரதர்மோபயாவஹம் ॥

33॥

(இ - ள்.) ஸ்வநுஷ்டிதாத் - நன்றாய் ஆசரிக்கப்பட்ட, பர தர்மாத் - இதா வர்ணஸ்ரமங்களுக்குத் தகுந்த தர்மத்தைப்பார்க்க கிறதும், விசுணம் - குணமில்லாததாகிலும், ஸ்வதர்மம் - தனது வர் ணஸ்ரமங்களுக்குத் தகுந்த தர்மம், ஸ்ரோயர் - ஸ்ரோஷட்டமமானது, ஸ்வதர்மமே - தன் வர்ணஸ்ரமங்களுக்குத் தகுந்த தர்மத்தில், நிதநமோபயாவஹம், ஸ்ரோயம் - உத்தமம், பரதர்மம் - இதா வர்ணஸ்ர மங்களுக்குத் தகுந்த தர்மம், பயாவஹம் - (ரகபபாநாதிகளால்) பயத்தைபுண்டாக்கத்தக்கது.

நாத்பரியம்.

ஓ அர்ஜுனா, இதாவர்ணஸ்ரமங்களுக்குத்தகுந்த தர்மத்தை எந்தக் குறையுமில்லாமல் ஆசரிப்பதனால் உண்டாகிற பலத்தைப் பார்க்கிலும், தன் வர்ணஸ்ரமங்களுக்குத் தகுந்த தர்மம் கொஞ்சம் குறைந்தாலும் அதிகபலத்தையுண்டாக்கும். ஆகையால், தன்னுடைய வர்ணஸ்ரமங்களுக்குத் தகுந்த தர்மங்களில் இருப்பவனுக்கு மரணமுண்டானாலும் நரகபாதமில்லையாகையால், ஸ்வதர்மம் சிறந்ததென்றும், பரதர்மத்தை அவலம்பித்து உயிரோடிருந்தாலும் ஸ்வதர்மத்தை விட்டுவிட்ட தோஷத்தால் நரகபாதமுண்டாகையால் பரதர்மம் சிறந்ததல்லவென்றும் நாதபரியம்.

சங்கராபாயம்.

பரதர்மத்தை உபயோசித்து, ராகத்வேஷங்கள் ப்ரோயோமார்க்கத்துக்கு விரோதிகளென்றும், ராகத்வேஷங்களுள்ளவன் சாஸ்தார்த்தத்தை வேறவிதமாய் நினைத்துக்கொண்டிருப்பான், அதாவது, இதாவர்ணஸ்ரம தர்மங்களும் தர்மங்களே யாகையால் ஸ்வதர்மம்போலவே அநுஷ்டிக்கத் தகுந்தனவேயென்று நினைத்திருப்பானாயால், அப்படி நினைப்பது உசிதமல்லவென்றும், தெரிவிக்குப்பொருட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ஹிம்ஸாதி லக்ஷணங்கள் உள்ளதும், ஷூத்ரியதர்மமானதும் ஆகிய யுத்தத்தைப் பார்க்கிலும், அஹிம்ஸாதி லக்ஷணங்களுள்ளதும் ஸய்ஸாஸிதர்மமானதும் ஆகிய பிஷ்ராஜீவரம்சிறந்தது ஆகையால், ஷூத்ரதர்மமாகிய யுத்தத்தைவிட்டு, ஸய்ஸாஸிதர்மமாகிய பிஷ்ராஜீவராதிகத்தை ஆசரிப்பேனென்று அர்ஜுனன் சொல்லுவானே என்னவோவென்று நினைத்து, எந்தக் குறையுமில்லாமல் ஆசரிக்கப்பட்ட பரதர்மத்தைப்பார்க்கிலும், கொஞ்சம் குறையுண்டாகுமபடி ஆசரிக்கப்பட்டதானாலும் ஸ்வதர்மம் சிறந்ததென்று, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், நன்றாய் ஆசரிக்கப்பட்ட பரதர்மத்தைப்பார்க்கிலும் நன்றாய் ஆசரிக்கப்படாத ஸ்வதர்மம் சிறந்ததல்லவென்று சொல்லுவதற்குக் காரணமென்னவென்று சந்தேஹிக்காமல், ஸ்வதர்மத்தைத் திரஸ்கரித்துப் பரதர்மத்தை அவலம்பிப்பதனால் ஸ்வதர்மத்தாகத் தாலுண்டாகிற தோஷத்தால் நரகபாதமுண்டாகுமாதலால் நன்

ரூய் ஆசரிக்கப்பட்ட பரதர்மத்தைப் பார்க்கிலும் நன்றாய் ஆசரிக்
கப்படாமற்போனாலும் ஸ்வதர்மம் சிறந்ததாகச் சொல்லப்பட்டதெ
ன்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

ஓக்ருஷ்ண, ஸஹஜங்களான ராகத்வேஷங்களால் செய்வது
போலச் செய்யப்பட்டதும், பசுமுகலானவைகளுக்கும் சாதாரண
மானதும் ஆகிய ப்ரவ்ருத்தியைவிட்டு, சாஸ்த்ரோக்தமான கர்மத்
தையே செய்யவேண்டியபோது, சாஸ்த்ரோக்தமானதும், சுலப
மாய்ச் செய்யத்தகுந்ததும், ஆகிய பிஷ்ணோபோஜமுதவியவற்றை ஆ
சரிக்கிறேனென்றும், அதிக உஷ்ணசாத்யமும், துக்கத்தையுண்டாக்
குவதும் ஆகிய யுத்தத்தைச் செய்யமாட்டேனென்றும் அர்ஜு
நன் சொல்லுவானே என்னவோவென்று நினைத்து, ஸ்ரீக்ருஷ்ணப
கவான இந்த சுலோகத்தால் தகுந்த சமாதானத்தைச் சொல்லுகிறு
வென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“குத்ரம்||சோதநாலக்ஷணோர்த்தோதர்மம்”

(வேதவாக்யங்களால் பரதிபாதிக்கப்பட்ட அந்தமேதர்மமா
னது) என்கிற நியாயத்தையனுசரித்து, எந்தெந்த வர்ணசிரமக்கார
ருக்கு எந்தெந்த தர்மங்கள் விதிக்கப்பட்டனவோ, அந்தந்த தர்ம
ங்களுையே ஆசரிக்கவேண்டியதென்றும், அப்படியல்லாதபகஷத்தில்
அமர்த்தி முகலாயுள்ள அநேகார்த்தங்கள் உண்டாகுமென்றும்,
இதர வர்ணசிரமங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட தர்மம் தர்மமேயாகி
லும், இதர வர்ணசிரம தர்மம் தன்னைக்குறித்து விதிக்கப்படாமற்
போகையால், தனக்கு தர்மமாகமாட்டாதாகையால், ராகத்வேஷா
திகளைப்போலவே விடவேண்டியதேயென்றும், மேலும் பகவானு
கிய ஸ்ரீகண்ணபிரானுடைய மதத்தை அவலம்பிப்பவர்களுக்குக்
கீர்த்தியுண்டாகுமென்றும், பகவானுடைய மதத்தை அவலம்பிக்
காதவர்கள் ஸ்ரோயோமர்க்க ப்ரஹ்மராவார்களென்றும் தெரிந்து
கொள்ளவேண்டும். மேலும்,

“யக், ஸ்லோ-நூ-யத்வேததப்யஸ-வ்யந்த”

என்கிற சுலோகமுதலாயுள்ள சுலோகங்களால், பலாபிலா
ஷை பூர்வமாக, கர்மபதர்மங்களை ஆசரிப்பதிலும், கேவலபாபகா
யங்களை ஆசரிப்பதிலும்,

“ஸ்லோ, ஸ்ரத்தாஹாநிஸ் சகாஸூபா துஷ்டசித்தகலமூடே |
ப்ரக்ருதேர்வஸுவர்த்தித்வம்ராகத்வேஷௌசபுஷ்கலௌ |
பரதர்மருசித்வஞ்சேத்யுக்தா தூர்மார்க்கவாஹகா:”

(சிரத்தையில்லாமற்போதல், குணவந்தர்க்களிடத்தில் தோஷா
ரோபணம்பண்ணுதல், துஷ்டஸ்வபாவ முண்டாயிருத்தல், மூட
த்வம், ப்ரக்ருதிக்கு அதிநாய்ச்சஞ்சரித்தல், அதிகமாய் ராகத்வே
ஷங்களுண்டாயிருத்தல், பரதர்மாபிலாஷை, என்பவை தூர்மார்க்
கத்தில் ப்ரவர்த்திக்கச்செய்யும்) என்கிற ஸ்லோகோக்கங்களான
காரணங்கள் சொல்லப்பட்டனவென்று அறியவேண்டும். மேலும்,
ஓக்ருஷ்ண,

“ஸ்லோ || அபயம்ஸர்வபூதேப்யோதத்வாநைஷ்கர்மயமாசோத்”

(சகலபூதங்களுக்கும் அபயத்தைக்கொடுக்கிற ஸர்வாஸார்
மத்தை அவலம்பிக்கவேண்டும்.) என்கிற சுருதி ப்ரமாணத்தால்
சர்வாஸமும் சாஸ்த்ரோக்தமுமான தர்மமேயாகையால் ஆசரிக்கத்
தகுந்ததேயென்று அர்ஜுனன்சொல்லுவானே என்னவோவென்று
நினைத்து,

“ஸ்லோ || ஸ்வேஸ்வேதிகாநோயாநிஷ்ட்டாஸகுணபரிகீர்த்தித:”

(தங்கள் தங்களுடைய அதிகாரத்துக்கு எந்தவிஷ்ட்டை தகு
ந்ததென்று சொல்லப்பட்டதோ அதுஸ்வோஷ்டகுணமென்று சொ
ல்லப்பட்டது) என்கிற ப்ரமாணதுஸாரமாக அபக்வமான அந்தக்
கரணமுள்ளவனுக்கு ஸயர்ஸம் அவலம்பிக்கத்தகுந்த தர்மமல்ல
வென்றும், அநேக ஜம்மங்களிலிருந்து சம்பாதித்த புண்யங்களால்
பரிபூர்வமான அந்தக்கரணமுள்ளவனுக்கு மாத்ரம் ஸயர்ஸம் அவ
லம்பிக்கத்தகுந்ததென்றும், மூடனும், கர்மங்களைச்செய்வது கஷ்ட
மென்று நினைப்பவனும், ஸயர்ஸத்தை அவலம்பித்தபகூத்தில்
அந்த ஸயர்ஸம் மோக்ஷஹேதுவாக மாட்டாதென்றும், அப்படிப்
பட்டவனுக்குக் கர்மமே மோக்ஷஹேதுவாகுமென்றும், அதுவெல்
லாம் அப்படியிருக்க, க்ஷத்திரியனுனவனுக்கு ஸயர்ஸம் தகுந்த
தல்லவென்றும் தெரிவிக்கும்பொருட்டு, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த
சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும்,
ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் வர்ணஸ்ராமங்களுள்ள
வர்களுக்கு ஸர்வோத்தமமான விஷயத்தை உபதேசித்தாரென்று

அறிபவேண்டும். மேலும், ஸ்வதர்மமான யுத்தாதிகம் துக்கத்தை யுண்டாக்குவதாகையாலும், பரதர்மமான பிக்ஷாஸநாதிகம் ஹிம் ஸாஸூரீயமானதும், சுலபமாய்ச் செய்யத்தகுந்ததும், அதவும் தர்மமேயானதும், ஆகையால் ஸ்வதர்மமான யுத்தத்தைவிட்டு, பரதர்மமான பிக்ஷாஸநாதிகத்தை அவலம்பிப்பேனென்று அர்ஜுநன் சொல்லுவானே என்னவோவென்று நினைத்து, ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறிபவேண்டும்.

அர்ஜுநஉலாச - அர்ஜுநன் கேட்கிறான்.

ஸ்ரீ॥ ஸ்ரீமத்ஸுருஷ்யோம் । ஸம்சரஸிஸுருஷஃ॥

ஸநிஷ்யஸூபிஸாஸூய । ஸலாபிஸநிஸைஜிஃ॥

3௨॥

அதகேந்ரயுக்தோயம் । பாபம்சாதிபூருஷஃ ।

அசிச்சந்ரபிவார்ஷ்ணேய । பலாதிவரியேஜிசஃ॥

௩௬॥

(இ - ள்.) ஹேவார்ஷ்ணேய - ஓ க்ருஷ்ண, அச - ஆனால், அயம் - இந்த, பூருஷஃ - புருஷன், அசிச்சந்ரபி - இதைசுயிலலாதவனும், பலாத் - பலாத்காரமாக, ரியோஜிதவிவ - நியமிக்கப்பட்டவன்போலவே, கேந - எதனால், ப்ரயுக்தஃ - ப்ரோரோபிக்கப்பட்டவனும், பாபம் - பாபத்தை, சாதி - ஆசரிக்கிறான்.

தா த் ப ர ய ம்.

ஓ க்ருஷ்ண. ஆனால். லோகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு மனிதனும் பாபத்தைச் செய்பவேண்டுமென்கிற விருப்பரில்லாதவனாயிருக்கும், பலாத்காரமாக, ராஜாவினால் ப்ரோரோபிக்கப்பட்டவன்போல, எதனால், ப்ரயுக்தஃ செய்கிறானல்லவா, என்னகாரணத்தால் இப்படிச் செய்கிறானென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

ஆனால், மிசாரிக்கையில், இதுவனையிலே (பூர்வஜம்மத்திலேயே)

“பூர்வம், ஸ்வேலா-௬௨॥ த்யாயதோவிஷயபுமஸஃ”

“பூர்வம், ஸ்வேலா-௬௨॥ தெளஹ்யபரிபந்திநென”

என்கிற தாலாபங்கள்முதலாயுள்ள சுலோகங்களால் அர்த்த காரணம் சொல்லப்பட்டிருக்கும்போது, மறுபடியும் அர்த்தகாரணத்தைச் சொல்லென்று கேட்பதற்குக் காரணமென்னவென்று

சந்தேஹிக்கக்கூடாது. ஏனென்றால், உண்மையாய் அர்த்தகாரணம் இதுவரைக்குமே அநேக இடங்களில் காணப்பட்டது. மேலும் அநேக இடங்களில் சொல்லப்படுதலால் (அல்லது) அநேக விதங்களாகச் சொல்லப்படுதலால், அவிவேகமாகிலும் காமாதிகளாகிலும் அர்த்தகாரணங்களென்று சொல்லப்பட்டாற்போலாயிற்று. அப்படி யாகையால், அர்ஜுனன் கலுஷமான மனமுள்ளவனாய், ஸங்க்ரஹமாயும், சிம்சயமாயும், சொல்லப்பட்ட அர்த்தகாரணம் இதுவேயென்று தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டு இந்த சுலோகத்தால் ப்ரஸ்ரம்பண்ணுகிறானென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், அர்த்தகாரணம் பரிஹரிக்கத்தகுந்ததாயிருக்க, அர்த்தகாரணம் இதுவேயென்று தெரிந்துகொள்வதனால் ப்ரயோஜநமென்னவென்று சந்தேஹிக்காமல், அர்த்தகாரணம் இதுவேயென்று நிச்சயமாய்த் தெரிந்தபகஷத்தில் அதைப்போக்கடிக்கும்பொருட்டுத்தகுந்த ப்ரயத்னத்தைச் செய்வேனென்றெண்ணி, இந்தப் ப்ரஸ்ரம்பம்செய்தானென்று அறியவேண்டும். மேலும், விருப்பமில்லாமற்போனபோதிலும் பலாத்காரமாய் ராஜாவினால் ப்ரோரோபிக்கப்பட்டவன்போலே, எதுனால் ப்ரோரோபிக்கப்பட்டவனாய்ப் பாபத்தைச் செப்கிறானென்று அர்ஜுனன் கேட்டானென்று அறியவேண்டும். மேலும், இச்சையில்லாதவன் ப்ரோரோபிக்கப்படமாட்டானாகையால் ப்ரோரோபிக்கப்படுகிறவனுக்கு இச்சையிருந்தே தீரவேண்டியதென்று சந்தேஹிக்காமல் ராஜத்ருஷ்டாங்கத்தால் இச்சையில்லாமற்போனபோதிலும் ராஜாவின் ஆணைக்குட்பட்டாற்போலே இச்சையில்லாமற்போனபோதிலும் எதுவோ ஒன்றுக்குட்பட்டோ பாபஞ்செய்யும்படி நேரிடுமாதலால், எதுனால் ப்ரோரோபிக்கப்பட்டுப் பாபத்தைச் செய்கிறானென்று கேட்டதாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ஈஹஸ்யார்த்தம்.

விசாரிக்கையில்,

“அ-உ, ஸ்லோ-கஉ, த்யாயதோவிஷயாஃபும்ஸு”

“அ-ந, ஸ்லோ-நச, இந்த்ரியஸ்யேந்த்ரியஸ்யார்த்தே”

என்கிற சுலோகங்கள் முதலாயுள்ள சுலோகங்களால், புருஷனுக்கு ஜநமரணத்யந்தரத்த பரம்பரைகளுண்டாவதற்குத் தகுந்த காரணம் சொல்லப்பட்டது. ஆனபோதிலும், விசேஷமாய் அந்

த்தகாரணஸ்வரூபத்தையும், அநர்த்தகாரணத்துக்கு அதிஷ்ட்டாநத்தையும், அநர்த்தகாரணத்தை வெல்லுவதற்குத்தகுந்த வுபாயத்தையும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்கிற கோரிக்கையுள்ளவனாய் அர்ஜுனன் சொன்ன சங்கதியை மற்தவன்போலே கேட்டுக்கொண்டே, ஸம்ஸாரகாரணம் அறியப்பட்டதானால் பண்டிதர்களால் அந்த ஸம்ஸாரகாரணம் தகுந்தவுபாயத்தால் வெல்லப்படுமென்று நினைத்து, இந்த சுலோகத்தால் ப்ரஸ்ரம்பண்ணுகிறானென்று அறியவேண்டும். மேலும், இதுவரைக்கும் காம்யகர்மங்களிலும், நிஷித்தகர்மங்களிலும் ப்ரவர்த்திப்பதற்குக் காரணங்களான காமாதி களைப்போக்கடித்து பகவானுடைய மதத்தை (பலாபிலாஷையை விட்டுக் கர்மத்தைச் செய்வதை) அநுவர்த்திக்கும் பொருட்டும், அப்படி செய்வதற்குத்தகுந்த காரணத்தை நிச்சயிக்கும்பொருட்டும்,

“அ-உ, சுலோ-சுஉ, த்யாயதோவிஷயார்ப்யம்ஸு:”

என்கிற சுலோக முதலாயுள்ள சுலோகங்களால் அநர்த்தத்துக்குத் தகுந்த காரணம் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது,

“அ-ந||சுலோ-உக||ப்ரக்ருதேர்க்குணஸம்முட:”

என்கிற சுலோகமுதலாயுள்ள சுலோகங்களால் மிகவும் விஸ்தாரமாக அந்த விஷயமே சொல்லப்பட்டது, அதாவது விஷயங்களை ஸ்மிரித்தல், ராகத்வேஷங்கள், அவிவேகம், ஜம்மாந்தரயுங்களை ஸ்மிரித்தல், என்பவை பகவானுடைய மதத்துக்கு வ்யதிரிக்க ஸம்ஸ்காரம், என்பவை பகவானுடைய மதத்துக்கு வ்யதிரிக்காமாய் ஸஞ்சரிப்பதற்குக் காரணங்களாகச் சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், பகவானுடைய மதத்துக்கு வ்யதிரிக்காமாய் ஸஞ்சரிப்பதற்கு, விஷயங்களை ஸ்மிரித்தல், ராகத்வேஷங்கள், அவிவேகம், ஜம்மாந்தரஸம்ஸ்காரம் என்பவையெல்லாம் சமமான காரணங்களா, அல்லது, இவைகளில் ஒன்று ப்ரதாநகாரணமும், மற்றவை ஸஹகாரிகளும் ஆகியிருக்கின்றனவா, என்று விசாரிக்கையில், எல்லாம் சமமானகாரணங்களேயானபடித்தலில் ஒவ்வொன்றையும் போக்கடித்துக்கொள்வதற்கு ப்ரயத்னம் பண்ணுதல் மிகவும் கஷ்டமாகையாலும், ப்ரதாநகாரணத்தைப்போக்கடித்துக்கொண்டால், மற்றவைகளைப் போக்கடிப்பது சுலபமாகை

சு. பூ. ச.

யாலும், எனக்குத் தகுந்த சமாதானத்தைச் சொல்லென்று அர்ஜுனன் கேட்கிறானென்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்தக் கலோகத்திலுள்ள, “வார்ஷ்ணேய” என்கிற பதத்தால், எங்களுடைய மாதாமஹாகுலமானவ்ருஷ்ணியம்ஸத்தில் பிறந்தவனாதலால், என்னிடத்தில் தையுள்ளவனுய்ச் சொல்லவேண்டுமென்று அர்ஜுனன் கேட்டதாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும், மேலும், ப்ரஹ்மா நந்தாம்ருதத்தை வர்ஷிக்கிற ஆத்மபோதவ்ருஷ்ணியென்றும், அந்த ஆத்மபோதத்தால் அறியப்படுகிறவன் வார்ஷ்ணேயனென்றும் சிலர் சொல்லுகிறார்கள் என்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“தயோர்நவஸமாகச்சேத்”

(அந்தக் காமக்ரோதங்களுடைய வசத்தையடையக்கூடாது) என்று சொன்னபடியே சஞ்சரித்தல் ஆவசியகமென்று நினைத்து அர்ஜுனன் இந்தக் கலோகத்தால் ப்ரஸ்ரம் பண்ணுகிறானென்று அறியவேண்டும். மேலும் காமக்ரோதங்களை விவேகபலத்தால் போக்கடித்துக்கொண்டாலும் மீண்டு மீண்டும் வருகின்றன ஆகையால் அர்ஜுனன் ப்ரஸ்ரம் செய்தானென்று அறியவேண்டும்.

ஸ்ரீபகவாநுவாச—ஸ்ரீபகவரின் சொன்னார்.

ॐ॥சுமஸ்யத்ரீதஸ்ய | ரஜோஸஸமஸ்யம் |

ஸுஸஸ்யஸுஸஸ்யம் | விஷ்ணுஸ்யம் வு ரோஸ் :

321

காமஏஷக்ரோதஏஷ | ரஜோகுணஸமுத்பவஃ |

மஹாஸுரோமஹாபாப்மா | வித்தீயேநமிஹவைரிணம் || ௩௨ ||

(இ - ள்.) ஏஷ-இப்பொழுது என்னாலே கேட்கப்பட்ட ஹேது, ரஜோகுணஸமுத்பவஃ-ரஜோகுணத்தைக் காரணமாயுள்ள, காம-காமம், ஏஷஏவ-இந்தக் காமமே, க்ரோதஃ - (ஓரானொரு வனால் அடிக்கப்பட்டதாகி) க்ரோதரூபமாய், (பரிணமதே-பரிணமிக்கின்றது) (மேலும்) ஏஷ-இந்தக்காமம், மஹாஸுர-அதிகமான பகஷணமுள்ளது, மஹாபாப்மா-அதிகமான பாபமேஸ்வரூபமாயுள்ளது, (ஆகையால்) ஏஷ-இந்தக்காமம், இஹ-இந்தமோக்ஷமார்க்கத்தில், (அல்லது) ஸம்ஸாரத்திலிருந்து மோக்ஷத்தை விருர்புகிறவனுக்கு, வைரிணம்-சத்ருவாக, வித்தி-தெரிந்துகொள்வாயாக.

ஹனுஸாரமாகச் சொல்லப்பட்ட ஆறுகுணங்களையுடையவன் பகவானென்று சொல்லப்படுவானென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், ஆனால், காமம் சர்வலோகசத்ரு எப்படியாகுமென்று சந்தேஹிக்காமல், சர்வலோகங்களையும் ஸ்வாதீநமாகச் செய்குகொண்டு, ப்ராணிகளுக்கு சகலநர்த்தங்களையும் உண்டாக்குவதாகையால், காமம் சத்ருவாயிற்றென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், காமம் சர்வலோக சத்ருவானால் ஆகட்டும், க்ரோதரூபமாய்ப் பரிணமிப்பது எப்படியாகுமென்று சந்தேஹிக்காமல், அந்தக் காமம் யாரோ ஒருவனால் தடைசெய்யப்பட்டதானால் க்ரோதரூபமாகப் பரிணமிக்கிறதென்று அறியவேண்டும். மேலும் காமம்க்ரோதம் என்கிற இரண்டும் ரஜோகுணத்தா லுண்டானவையாதலாலாகிலும், (அல்லது) ரஜோகுணத்துக்குக் காரணங்களாதலாலாகிலும் விடத்தகுந்தன வென்று அறியவேண்டும். மேலும், காமம் புருஷர்களை ப்ரவர்த்திக்கச் செய்வதுமாத்ரமல்லாமல், ரஜோகுணத்தையும் ப்ரவர்த்திக்கச்செய்யுமென்று அறியவேண்டும். மேலும், காமம் உண்டாகி, ரஜோகுணத்தை ப்ரவர்த்திக்கச்செய்துகொண்டு, புருஷனையும் ப்ரவர்த்திக்கச் செய்யுமென்றும், ஆகையாலேயே ரஜோகுணகார்யங்களான சேவாதிகளில் ப்ரவர்த்தித்தவன், ஆசையினால் அஹங்காரமுள்ளவனாய் (நாஸென்கிற எண்ணமுள்ளவனாய்) ப்ரவர்த்தித்தேனென்று விசந்தேதையடைவானென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், காமம் அதிகமான பக்ஷணமுள்ளதும், ஆகையாலேயே அதிகமான பாபமேஸ்வரூபமாயுள்ளதும் ஆகையால் விடத்தகுந்ததென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், காமத்தினால் ப்ரோஹிதிக்கப்பட்ட மனிதன் (அதாவது காமமுள்ளவன்.) பாபத்தைச் செய்கிறானாகையால், இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருந்து மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவனுக்கு (அல்லது) மோக்ஷமார்க்கத்தில் சத்ருவாயிற்றென்று அறியவேண்டும். மேலும், காமம்போக்யத்வாயோக்யத்வ விசாரணையில்லாமலே அநேக விஷயங்களில் ப்ரவேசிப்பதாகையால் அதிகமான பக்ஷணமுள்ளதென்று சொல்லப்பட்டதென்றும், அநேகவிஷயங்களில் ப்ரவேசிப்பது மாத்ரத்தாலே அதிகமான பாபமேஸ்வரூபமாயுள்ளது ஆகையால் பாபத்தைச் செய்கிக்குமென்றும், ஆகையாலேயே காமமுள்ளவன் பாபத்தைச் செய்கிறானென்றும், ஆகையால் காமம் வைரியென்று சொல்லப்பட்டதென்றும் அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யாரீந்தம்.

அர்ஜுனே கேட்ட ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானுவர்.

“ஸ்ருதி-க. அதோகல்வாஹுகாமமயவாயம்புருஷ:

உ... ஆத்மவேதமகர் ஆஸ்தேகஏவஸோகாமயதஜாயாமே
ஸ்யாததவித்தம்மேஸ்யாததகர்மகுர்வீய”

(க. பந்தரமோக்ஷகுசலர்கள் இந்தப்புருஷன் காமமயன் என்று சொல்லுகிறார்கள். உ. வித்வாம்ஸனல்லாதவனும் கார்யகரணஸங்காதமே ஸ்வரூபமாயுள்ளவனும், ப்ராஹ்மணாதீவர்ணங்களில் ஏகோ வொன்றையுடையவனும் ஆகிய மனிதன், பார்யாஸம்பந்தத்தைப் பார்க்கிலும் பூர்வத்தில் ஆத்மாவென்று சொல்லப்படும். அதாவது அந்த ஆத்மாவைப்பார்க்கிலும் வேறானதும், விரும்பப்படுகிறதும், பார்யாதிபேதங்களுள்ளதுமாகிறது எதுவுமில்லாமல் ஆத்மா வொன்றே யிருந்ததென்கை. அப்படிப்பட்ட மனிதன் (அவித்யாவாஸனையுள்ள மனிதன்) கர்த்தாவாகிய எனக்கு கர்மாதி (கர்த்தாவாஸனையுள்ள மனிதன்) கர்த்தாவாகிய எனக்கு கர்மாதி காரத்துக்குக் காரணமன் பார்யைவேண்டுமென்று விரும்பினான். மேலும், புத்ரரூபமாகவே நான் பிறப்பேனென்று நினைத்தான். நான் அப்யுதயநிஸ்ஸரேயஸஸாதரமான கர்மத்தைச்செய்கிறேன்.) என்கிற சுருதிகளில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தையே ப்ரத்யுத்தரமாகச் சொல்லுகிறாண்டு அறியவேண்டும்.

மேலும், பாபகார்யங்களில் இச்சையில்லாதவனையும் பலாத் கார்மாக ப்ரவர்த்திக்கச்செய்வது காமமென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனல், அபிசாரம் (ஒருவனை ஹிம்ஸைசெய்வதற்காக, மந்த்ரோச்சார பூர்வமாகச்செய்கிற ஹோமாதிகம்) முதலாயுள்ள ப்ரவர்த்திக்கச்செய்வது க்ரோதமாயிருக்கும் பாபகார்யங்களில் ப்ரவர்த்திக்கச்செய்வது க்ரோதமாயிருக்கும் பாபகார்யங்களில் ப்ரவர்த்திக்கச்செய்வது காமமென்று எப்போது பாபகார்யங்களில் ப்ரவர்த்திக்கச்செய்வது காமமென்று எப்படி சொல்லலாமென்று கினைக்காமல், ஆபிசார்யாதி பாபகார்யங்களில் ப்ரவர்த்திக்கச்செய்கிற க்ரோதமும் காமமேயென்றும், காமம் குரோதமென்பது யாகுமென்றால், காமம் ஒருவனால் தடுக்கப்பட்டபோது அது க்ரோதரூபமாகப் பரிணமிக்குமாதலால் காமமே க்ரோதமாகச்சொல்லப்பட்டதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், காமக்ரோதங்களை விட்டுவிடுதலால் சகலபுருஷார்த்தங் களும் சித்திக்குமென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், ஆனல் காமத்தை விடவேண்டுமென்பதற்குக் க்ரணமென்னவெ

ன்று நினைக்காமல், விஷயாபிலாஷையே ஸ்வரூபமாயுள்ள காமம் பிறந்தவுடனே, ரஜோகுணத்தை ப்ரவர்த்திக்கச்செய்து, புருஷனை நுக்காத்மகமான கர்மத்தில் ப்ரவர்த்திக்கச்செய்கின்றது. ஆகையால், காமத்தை அவசியம் கொல்லவேண்டியதென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், சாமம் தாநம் பேதம் என்கிற மூன்று பாயங்களையும்விட்டு, காமத்தைப் போக்கடிக்கும்பொருட்டு, முன்னே தண்டோபாயத்தை ப்ரயோகிக்கவேண்டிய தென்னவென்று சந்தேஹிக்காமல்,

“ஸ்லோ|| யதப்ருதுவ்யாம்வரீஹிபவம்ஹிரண்யம்பஸாவஸ்திரிய: |
நாலமேகஸ்யதத்ஸர்வமிதிமத்வாஸமம்வ்ரஜேத்”

(ஒருபுருஷனுக்கே பூலோகத்திலுள்ள நெல், யவம், பசுக்கள், பொன், ஸ்த்ரீகள் முதலானவையெல்லாம் உண்டாயிருந்தாலும், அந்தப் புருஷனுக்கும் த்ருப்தியுண்டாகாதென்று நினைத்து, எல்லாவற்றிலும் ஆசையைவிட்டு, சாந்தியையடையவேண்டும்) என்கிற ஸ்ம்ருதி ப்ரமாணத்தால் ஆலோசிக்கும்போது, காமம் தாநத்தினால் சாந்தியையடையாதென்றும், அதிகமான பாபமே ஸ்வரூபமாயுள்ளதாகையால் சாமபேதங்களால் சாந்தியையடையாதென்றும், ஆகையால் தண்டோபாயத்தினாலேயே கொல்லத்தகுந்ததென்றும் அறியவேண்டும்.

மேலும், இந்த விஷயமுமுதும், வார்த்திககாரர்,

“ஸ்லோ|| ப்ரவ்ருத்தௌசநிவ்ருத்தௌசயதோக்தஸ்யாதிகாரிண: |
ஸ்வாதந்த்ரியேஸதிஸம்ஸாரஸ்ருதௌகஸ்மாத்த்ப்ரவர்த்ததே |
நதுநிஸ்ஸேஷவித்த்வஸ்தஸம்ஸாரநர்த்தவர்த்தநி |
நிவ்ருத்திலக்ஷணேவாச்யம்கேநாயம்ப்ரேர்யதேவஸ: |
அநர்த்தபரிபாகத்வமிதிஜநந்ப்ரவர்த்ததே |
பாரதந்த்ர்மாம்ருதேத்ருஷ்ட்வாப்ரவ்ருத்திர்நேத்ருஸீக்வசித் |
தஸ்யாச்ச்ரோயோர்த்திந:பும்ஸ:ப்ரோகோநிஷ்டகர்மணி |
வக்தவ்யஸ்தந்நிராஸார்த்தமித்யாத்ந்ஸ்யாத்பராஸ்ருதி: |
அநாப்தபுருஷார்த்தோயம்நிஸ்ஸேஷநர்த்தஸங்குல: |
இத்யகர்மயதாநாப்தாந்புமர்த்தாந்ஸாதநைர்ஜட: |
ஜிஹாஸநிததாநர்த்தநவித்வநாத்மநிஸ்ரிதாந் |
அவித்யோத்பூந்காமஸ்ஸந்நோகல்விதிசஸ்ருதி: |

அகாமதஃக்ரியாகாஸ்சித்த்ருஸ்டந்தேநேஹகஸ்யசித் |
யத்யத்திகுருதேஜந்துஸ்தத்தகாமஸ்யசேஷ்டிதம் |
காமஏஷக்ரோதஏஷஇத்யாத்வசநம்ஸம்ருதே |
ப்ரவர்த்தகோநாப்ரோயம்காமாதந்யஃப்ரதீயதே ||”

“அகாமதஃ, இதிமநுவசநஞ்ச”

(அதிகாரியான புருஷனுக்கு ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளில் ஸ்வா தந்த்ரியமுண்டாயிருந்தால், எதனால் ப்ரவர்த்தித்துக் கொண்டிருக்கிறான், நிஸ்ஸேஷமாகப் போக்கடிக்கப்பட்ட ஸம்ஸாராதர்த்தங்க ளுள்ளவ்ருத்திமார்க்கத்தில் அவசனம் எதனால் ப்ரவர்த்திக்கிறான். மேலும், அநர்த்தரூபமாய்ப் பரிணமிக்குமென்று தெரியப்படுகிற விஷயத்திலும் எதனால் ப்ரவர்த்திக்கிறான், விசாரிக்கும்போது, ஸ்வாதந்த்ரியமுண்டாயிருந்தபகூத்தில் ப்ரவர்த்திக்கமாட்டானல்ல வா, ஆகையால் ஸ்ரோயஸ்ஸைவிருட்புகிற புருஷன் அநிஷ்டமார்க்க கத்தில் அவசனம் எதனால் ப்ரவர்த்திக்கிறானே, சொல்லவேண்டு மென்கிற சந்தேஹத்தை நீக்கும்பொருட்டு,

“ஆத்மைவேதமக்ரஆஸீத்”

என்கிற ஸ்ருதி ப்ரவர்த்தித்தது. புருஷார்த்தத்தை யறியாத வனும், சகலாதர்த்தங்களால் வ்யாகுலமடைந்தவனும், புருஷார் த்தங்களை விரும்பாதவனும் ஆகிய ஜடன் வித்வாம்ஸனனால் ஆத் மாவிலிருக்கிற காமத்தை விடுகிறான். விருப்பமில்லாதவனுக்கு எந்தக்காரியமும் இல்லை. எந்நெந்தக் காரியங்களைச் செய்கிறார் களோ அவையெல்லாம் காமத்தினாலேயே செய்யப்படுகின்றன. ஆகையாலே,

“காமஏஷக்ரோதஏஷ”

என்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் சொன்னார். காமத்தைப்பார்க்கி லும் இதரமானதெதுவும் ப்ரவர்த்திக்கப்பண்ணமாட்டாது. காம மில்லாதவனுக்கு எந்தக் காரியமுமில்லை. என்கிற வசங்களால்,

“ஆத்மைவேதமக்ரஆஸீத்”

என்கிற ஸ்ருதிக்கு வ்யாக்யாநம் செய்யும்போது விவரித்துச் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும்.

மேலும், “ஸ்லோகம்” || அகாமஸ்யக்ரியாகாசித்தருஸ்யதேநேஹக்
ஹிசித் ||

யத்யத்திருநேஜந்துஸ்தத்தக்காமஸ்யசேஷ்டிதம்”

(கோரிக்கையிலாதவனுக்கு எவ்விடத்திலும் செய்யத்தகு
ந்த காரியம் எதுவுமில்லை மனிதன் எந்தெந்தக் காரியத்தைச்
செய்கிறானோ அந்தக் காரியங்களெல்லாம் காமத்தினாலேயே செய்
யப்படுகின்றன.) என்கிற ஸ்ம்ருதி ப்ரமாணுஸாரமாகப் புருஷ
னுக்குச் சகலகர்மங்களையும் செய்வதற்குக்காரணம், சகலநர்த்தங்
களையும் உண்டாக்குவதும் காமமேயென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு,
பகவானுவர் இந்த ஸ்லோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறிய
வேண்டும். மேலும்,

“ஸ்லோகம் || ரஜாதுகாமிகாமாநாமுபயோகேநஸாம்யதி”

(காமம் காமங்களை அநுபவிப்பதனால் எப்பொழுதும் சாந்தி
யையடைவானு) என்கிற எந்த ப்ரமாணுஸாரமாக,

“மஹாஸநஃ”

என்று சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும்,
காமாவிஷ்டன் சகோதரியையும், போகிக்க யதீப்பானென்றும்,
சண்டாளனானும் த்ரவ்யத்தைக் க்ரஹிப்பானென்றும், க்ரோதாவிஷ்ட
ன் குருவையும் த்வேஷிப்பானென்றும், பசுவையும் கொல்லுவா
னென்றும், ஆகையாலேயே,

“மஹாபாப்மா”

என்று சொல்லப்பட்டானென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்
டும். மேலும்,

“ஸ்லோ || ப்ராஜ்ஞாந்துஸாத்விகீம்ப்ராஹுஸ்தாமஸீந்துவிசித்ததாம் |
க்ரியாந்துராஜஸீம்ப்ராஹுர்குணதத்வவிதோபுதாஃ”

(ஸ்வகுணசம்பந்தமுள்ளது ப்ராஜ்ஞையென்றும், தமோகுண
சம்பந்தமுள்ளது விசித்ததை (எந்த ஆலோசனையும் இல்லாதிருத்
தல்) என்றும், ரஜோகுணசம்பந்தமுள்ளது கார்யாகார்யங்களில்
ப்ரவர்த்தித்தல் என்றும், குணதத்வத்தையறிந்த பண்டிதர்கள்
சொல்லுகிறார்கள்) என்கிற ப்ரமாணுஸாரமாக ரஜோகுணம் க்ரி
யையென்றும் அந்த க்ரியைக்குக் காரணம் காமமென்றும் தெரிந்
துகொள்ள வேண்டும்.

ஸ்ரீ|| ஸாமேநாவினா தேவஸ்ய || ஸ்ரீகாந்தஸ்ய லீனஸ்ய ||

யதஹீஜீநாயுஷ் கர்ப்பம் || ஸ்ரீகாந்தேநீதமாயுஷம் ||

35||

“தூமேளாவ்ரியதேவந்ஹி | யதாதர்ஸோமலேகச |

யதோல்பேநாவ்ருதோகர்ப்பம் | ஸ்ததாதேநேதமாவ்ருதம் || ௩.௮ ||

(இ - ள்.) யதா - எந்தப்ரகாரமாக, தூமேள - (ஸஹஜமான) புகையினால், வந்ஹி - நெருப்பு, ஆவ்ரியதே - மூடப்படுகிறதோ, யதா - எந்தப்ரகாரமாக, மலேக - மாலியத்தால், ஆதர்ஸஸ்ச - கண்ணாடி, ஆவ்ரியதே - மூடப்படுகிறதோ, யதா-எந்தப்ரகாரமாக, உல்பேக - உல்பத்தினால், கர்ப்பம் - கர்ப்பம், ஆவ்ருதம் - மூடப்பட்டதோ, ததா - அந்தப்ரகாரமாக, தேக - அந்தக்காமத்தினால், இதம் - இந்தஜ்ஞாநம், ஆவ்ருதம் - மூடப்பட்டது.

தா த் ப ரீ ய ம்.

ஓ அர்ஜுனா, ஸஹஜமான புகையினால் நெருப்பும், மாலியத்தால் கண்ணாடியும், உல்பத்தினால் கர்ப்பமும் (வயிற்றிலுள்ளகுழந்தையும்) ஆவரிக்கப்பட்டாற்போல, காமத்தினால் (கோரிக்கையினால்) ஜ்ஞாநம் ஆவரிக்கப்பட்டதென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

ஓ க்ருஷ்ணா, காமம் ஸம்ஸாரத்தில் சத்ருவென்று சொன்னாயல்லவா, அது எப்படி என்று அர்ஜுனன் கேட்பானோ என்னவோ வென்று நினைத்து, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானாவர்த்ருஷ்டாந்தங்களால் தகுந்த சமாதானத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஸஹஜமானதும், ப்ரகாசாஹிதமானதும் ஆகிய புகையினால், ப்ரகாசாத்மகமான நெருப்புஆவரிக்கப்பட்டாற்போல, காமத்தினால் ஜ்ஞாநம் மூடப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்தக்சுலோகத்தில் அநேக த்ருஷ்டாந்தங்களைச் சொல்லுதல் சுலபமாய்த்தெரியும்பொருட்டென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஸஹஜமான புகை, ப்ரகாசாத்மகமான நெருப்பை மறைத்துவிடுமென்று சொல் தெரிவிக்கும்பொருட்டு, தூமம் ப்ரகாசாஹிதமானதென்று சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும், காமம் மோகஸ்காரணமான ஜ்ஞாநத்தை மறைத்துவிடுகின்றதாயினால், காமம் ஸம்ஸாரத்தில் சத்ருவாகச் சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யாரித்தம்.

மோகூத்தையையவேண்டுமென்கிற நினைப்புள்ளவனுக்கு
காமம் ப்ரதிபந்தகமென்று சொல்லப்பட்ட விஷயத்தையே இந்த
சுலோகம் முதற்கொண்டு இரண்டு சுலோகங்களால் சொல்லுகிறா
ரென்று அறியவேண்டும். மேலும், காமம் அதிகமான பாபங்களைச்
செய்விப்பதாகையால் சத்ருவாயிற்றென்று சொன்ன அர்த்தத்தையே
த்ருஷ்டார்த்தங்களால், தெளிவாய்த் தெரிவிக்கிறாரென்று அறிய
வேண்டும். மேலும், சரீரம் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பு அந்தக்கரணம்
வ்யாபாரரூபமானதாகையால் சூக்ஷ்மரூபமாயிருக்கிற காமம் சரீர
த்தை ஆரம்பிக்கிற கர்மத்தினால் ஸ்த்தூலசரீரத்தோடு கூடினதும்
வ்யாபாரமுள்ளதும் ஆகிய அந்தக்கரணத்தில் ப்ரகடநத்தையடைந்
ததாகி ஸ்த்தூலம் (பெரியது) ஆகின்றது. அவ்வளவில், அந்தக்கா
மமே விஷயங்களைக்குறித்து ஆலோசிக்கும்போது அடிக்கடி அதிக
ரித்து ஸ்த்தூலதரமாகின்றது. அப்படி ஸ்த்தூலதரமான காமமே
விஷயங்களை அநுபவிக்கிற சமயத்தில் அதிகமான உத்ரேகத்தைய
டைந்து ஸ்த்தூலதமம் (அத்யதிகமானது) ஆகின்றது. ஆகையால்
இந்தமூன்றுவிதங்களுக்கும் மூன்றுத்ருஷ்டார்த்தங்கள் சொல்லப்பட்
டன. எப்படியென்றால், ஸஹஜமானதும், ப்ரகாசமில்லாததும் ஆகி
ய புகையினால், ப்ரகாசமுள்ள அக்ரிமறைக்கப்பட்டாற்போல, ப்ர
காசஸ்வரூபமான ஜ்ஞாநம் ஸ்த்தூலமான காமத்தினால் மூடப்பட்
டதென்றும், ஸஹஜமாகாததும், கண்ணாடியுண்டானபிறகு உத்ரிக்
தமானதும் ஆகிய மாலிந்யத்தினால் கண்ணாடி மறைக்கப்பட்டபிற்
போலவிஷயங்களைக்குறித்து ஆலோசிக்கும்போது ஸ்த்தூலதரமா
ன காமத்தினால் ஜ்ஞாநம் மறைக்கப்பட்டதென்றும், அதிகமான கர்
ப்பவேஷ்ட நசர்மத்தினால் கர்ப்பத்தினுள்ளிருக்கிறசிசுவானது மூட
ப்பட்டாற்போல, ஜ்ஞாநம் விஷயங்களை அநுபவிக்கும் காலத்தில்
ஸ்த்தூலதமமான காமத்தினால் மூடப்பட்டதென்றும் தெரிந்துகொ
ள்ளவேண்டும். மேலும், அக்ரியானது புகையினால் மறைக்கப்பட்ட
போதிலும், சுநிதல்முதலான தன்காரியங்களைச் செய்துகொண்
டிருப்பதுபோலவும், மாலிந்யத்தால் மறைக்கப்பட்ட கண்ணாடியில்
தெளிவு நீங்குகின்றதாகையால் ப்ரதிபந்தகமுண்டாகாமற் போன
போதிலும் கண்ணாடி மாத்திரம் காணப்படுவதுபோலவும், கர்ப்ப
வேஷ்டநத்தால் மூடப்பட்டசிசுவானது காணப்படாமற் போன
போதிலும் ஹஸ்தபாகாதிகளை ப்ரஸரிக்கச்செய்கிறது போலவும்,

காமத்தினால் மூடப்பட்ட ஜ்ஞாநம் எத்தக்காரியத்தையும் செய்த வில்லையென்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்த மூன்றுவிதமான த்ருஷ்டார்த்தங்களால், ஸஹஜமும், ஆகந்துகமும், உண்டானபிறகு அதிகமானதும் ஆகிய காமத்தினால் ஜ்ஞாநம் மூடப்படுகிறதென்று அறியவேண்டும்.

ज्ञीःपुत्रंज्ञानमैतन्। ज्ञानिनोऽप्येव ॥ ३८ ॥

காமரூபேண கௌந்தேய | துஷ்பூரோணரலேகச ||

38

ஆவ்ருதம்ஜ்ஞாநமேதே | ஜ்ஞாநிகோநித்யவைரிண |

காமரூபேண கௌந்தேய | துஷ்பூரோணரலேகச || ௩௯

(இ - ள்.) ஹேகௌந்தேய - ஓ அர்ஜுனா, துஷ்பூரோண - துக்கத்தினால் நிறைக்கத்தகுந்ததும், அசலேக - த்ருப்தியில்லாததும், காமரூபேண - இச்சாரூபமானதும், ஜ்ஞாநிக - ஜ்ஞாநிக்கு, நித்யவைரிண - சர்வகாலங்களிலும் சத்ருவும் ஆகிய, ஏதேக - இந்தக்காமத்தினால், ஜ்ஞாநம் - ஜ்ஞாநமானது, ஆவ்ருதம் - மூடப்பட்டது.

தாற்பரியம்.

ஓ அர்ஜுனா, துக்கத்தினால் நிறைக்கத்தகுந்ததும், த்ருப்தியில்லாததும், இச்சாரூபமானதும், ஜ்ஞாநிக்கு எல்லாக்காலங்களிலும் சத்ருவானதும் ஆகிய இந்தக்காமத்தினால் ஜ்ஞாநம் ஆவரிக்கப்பட்டுத் தென்று தாற்பரியம்.

சங்காபாஷ்யம்.

இதுவரைக்கும் சாமான்யமாய்ச் சொன்னவிஷயத்தையே இப்பொழுது இந்த சுலோகத்தினால் விசேஷமாய்ச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஓ க்ருஷ்ணா, இதுவரைக்கும் சொல்லப்பட்ட சுலோகத்திலுள்ள இதம்சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டதும், காமத்தினால் ஆவரிக்கப்பட்டதும் எதுவென்று அர்ஜுநன்கேட்பானே என்னவோவென்று நினைத்து, இதம்சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டது ஜ்ஞாநமென்று இந்த சுலோகத்தால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், காமம் ஜ்ஞாநத்தை மறைத்துவிடுமென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு, காமம் சர்வகாலங்களிலும் சத்ருவாகச் சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஒருவேளை, காமம் ஜ்ஞாநிகளுக்கு விரோதியானாலு

மாகலாமேயன்றி, சர்வகாலங்களிலும் வைரியென்று எப்படி சொல்
லலாமென்று சந்தேஹிக்காமல், ஜ்ஞாநியானவன் மூன்பாகவே
அதாவது காமமுண்டானபோதே நான் அர்த்தத்தில் காமத்தி
னால் ப்ரவேசிக்கப்பட்டேனென்று தெரிந்துகொள்வா னாகையால்,
ஜ்ஞாநியானவனுக்கு, காமம் அர்த்தத்தை யுண்டாக்குதற்கு
முன்பே, சத்ருவைப்போலக் காணப்படுகிறபடியால் நித்யவைரி
யென்று சொல்லப்பட்டதாக அறியவேண்டும். மேலும், அப்படி
முன்பே அர்த்தத்தில் ப்ரவேசிக்கப்பட்டேனென்று நினைப்பதே
யல்லாமல் பிறகும் துக்கமுள்ளவனாவான். ஆகையால் நித்யவைரி
யென்பதற்கு சந்தேஹ மொன்றுமில்லையென்று அறியவேண்டும்.
மேலும், ஆனால், காமம் சமஸ்தஜநங்களுக்கும் விரோதியாயிருக்கும்
போது ஜ்ஞாநிக்கு மாத்திரமே நித்யவைரியென்று சொல்லுவதற்
குக் காரணமென்னவென்று சந்தேஹிக்காமல், மூர்க்கனானவன்
ஆசையுண்டான காலத்தில், காமத்தை மித்ரமாகப் பார்த்துக்கொ
ண்டு, அந்தக் காமத்தினுடைய காரியமாகிய துக்கம் உண்டான
காலத்தில் மாத்திரம் நான் ஆசையினால் துக்கத்தையுடையவனா
னேன், ஆகையால் காமம் எனக்குச் சத்ருவாயிற்றென்று நினைத்
துக்கொண்டிருப்பான். ஆகையால் ஜ்ஞாநிக்குப்போலே எல்லா
ருக்கும் காமம் சர்வகாலங்களிலும் சத்ருவென்று சொல்லுவதற்கு
இடமில்லையென்று அறியவேண்டும். அதாவது மூர்க்கனானவன்
ஆசையுண்டான காலத்தில், காமத்தை மித்ரமாக நினைத்திருப்பா
னென்றும் காமத்தின்காரியமாகிய துக்கமுண்டானகாலத்தில், நான்
ஆசையினால் துக்கத்தையடைந்தேனென்றும் நினைத்திருப்பானென்
றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், விசாரிக்கையில் காமம்
மூர்க்கனுக்கு சர்வகாலங்களிலும் சத்ருவல்ல ஆகையால், ஜ்ஞாநி
க்கு மாத்திரம் காமம் நித்யவைரியென்று சொல்லப்பட்டதாக
அறியவேண்டும். மேலும், விசாரிக்கையில் காமம் ஸ்வஸ்வரூபத்தி
னால் சர்வஜநங்களுக்கும் நித்யவைரியாகவே யிருந்தபோதிலும்
ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களால் பண்டிதபாமார்களுக்கு நித்யவைரியென்
றும், ஓரோவொரு காலத்தில் மாத்திரம் வைரியென்று தோன்றுகி
ன்றதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், ஆனால், காமம்
எந்த ரூபத்தையுடையது என்று கேட்பாயானால் சொல்லுகிறேன்
கேள், காமம் இச்சூசயே ஸ்வரூபமாயுள்ளதென்றும், துக்கத்தினால்
மனோரதபூர்த்தியை யுண்டாக்குவதும், எத்தனைவிதங்களான பலங்

களுண்டானாலும் த்ருப்தியை யுண்டாக்காததென்றும் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

“ததாதேதேதமாவ்ருதம்”

என்கிற ஸங்க்ரஹவாக்யத்தால் சொல்லப்பட்ட விஷயத்தை இந்த சுலோகத்தால் விவரித்துச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், காமம் ஜ்ஞாநத்தை ஆவரிப்பதானபோதிலும், காமம் ஆபாதசுகழேதுவாகையால், ஸ்வீகரிக்கத்தகுந்ததேயாகுமல்லவா என்று கேட்பானோ என்னவோவென்று நினைத்து, காமம் ஜ்ஞாநிக்கு சர்வகாலங்களிலும் விரோதியாகையால், ஸ்வீகரிக்கத்தகுந்ததல்லவென்று அறியவேண்டும். மேலும், “கௌந்தேய” (குந்தீபுத்ரனே) என்று அழைப்பதனால், ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானுக்கு அர்ஜுநன் பந்துவென்று தோன்றுகின்றதாகையால், பந்துவாகிய அர்ஜுநனுக்கு நிஜத்தையே சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், விவேகியானவனால் காமம் விடத்தகுந்ததானாலும், அவிவேகியானவனால் ஸ்வீகரிக்கத்தகுந்ததேயாகுமென்று அர்ஜுநன் சொல்லுவானோ என்னவோவென்று நினைத்து “துஷ்பீரோறாஸேச” என்று சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், “அஸேச” என்கிற இடத்திலுள்ள சகாரம் ஸாந்த்ருப்யத்தைச் சொல்லுகின்றது. (அதாவது-காமம் நெருப்புப் போன்றது என்று) அறியவேண்டும். மேலும்,

“ஸ்லோகம்||ரஜாதுகாமஃகாமாநாமுபபோகேநஸாம்யதி|

ஹவிஷாக்ருஷ்ணவந்தமேவபூடஏவாபிவர்த்ததே”

(ஹவிஸ்ஸினால் அக்ரிஹோத்ரன் சாந்தியையடையாமல் வ்ருத்தியையடைவதுபோல, காமம் அநுபவிப்பதனால் ரசிக்காமல் அப்போதைக்கப்போது வ்ருத்தியையடையும்) என்கிற ப்ரமானாது ஸாரமாக, ஹவிஸ்ஸினால் அக்ரிஹோத்ரன் சாந்தியையடையாதவிதம்போல, காமம் அநுபவிப்பதனால் சாந்தியையடையாதாகையால் விவேகிக்குப்போலவே அவிவேகிக்கும் காமம் விடத்தகுந்ததேயென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆனால், காமம் விஷயாநுபவமுண்டானவுடனே நிவர்த்தித்துப் போகுமாகையால், காமம் விஷயாநுபவத்தினால் நிவர்த்தித்துப் போகும்போது, காமத்தை நிர்ப்பந்திப்பது யாதுக்கென்று சந்தேஹிக்காமல், விஷயசித்தியினால் விஷ

யாநுபவ காலத்தில், காமம் நிவர்த்தித்துப்போனபோதிலும் மறுபடியும் கொஞ்சநேரத்துக்குக் காமம் (இச்சை) உண்டாகுமாதலால் காமம் விஷயாநுபவத்தினால் நசித்துப்போகாதென்றும், விஷயங்கள் துஷ்டங்களானவையென்று நினைத்தலால் நசித்துப்போருமென்றும் அறியவேண்டும். மேலும், காமம் விஷயசித்தியுண்டாகாத சமயத்தில் துக்கமுள்ளவனாகச் செய்யுமென்றும், (அல்லது) காமம் இஷ்டப்பிராப்தியை அதிகஷ்டத்தினால் செய்யுமென்றும், ராகுவானது சந்திரனையும், சேரானது நீரையும் மறைத்துக்கொள்வதுபோல, காமம் ப்ராஹ்மஜ்ஞாநத்தை மறைத்துவிடுமென்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், காமம் ஹ்ருதயத்துக்குள்ளே நெருப்புப் போல வருத்துமாதலால், காமம் நெருப்புப்போன்றதென்று சொல்லவேண்டும். மேலும், “ததாதேநேதமாவ்ருதம்” என்கிற சுலோகத்திலுள்ள இதம்சப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தைக் காட்டிக்கொண்டு, காமம் வைரி யென்கிற விஷயத்தை பகவானுனவர் இந்த சுலோகத்தால் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும்.

ஸ்ரீ॥ ஐ௦பிரியஸுநோபுத்தி | ரஸ்யாதிஷ்டாநமுச்யதே |

வ்ருத்யமோஹயத்யேஷ | ஜ்ஞாநமாவ்ருத்யதேஹிரம் || ௪௦॥

இந்திரியாணிமநோபுத்தி | ரஸ்யாதிஷ்டாநமுச்யதே |

ஏதாத்விமோஹயத்யேஷ | ஜ்ஞாநமாவ்ருத்யதேஹிரம் || ௪௦॥

(இ - ள்.) இந்திரியாணி - இந்திரியங்களும், மநஃ - மனமும், புத்திஃ - புத்தியும், அஸ்ய - இந்தக்காமத்துக்கு, அதிஷ்டாநம் - ஆசிரயம், (இதி - இப்படியென்று) உச்யதே - சொல்லப்படுகின்றது, ஏஷஃ - இந்தக்காமம், ஏதாத்வி - இந்த இந்திரியங்களால், ஜ்ஞாநம் - ஜ்ஞாநத்தை, ஆவ்ருத்ய - மூடி, தேஹிரம் - சேஹமாபிமாநமுள்ள மனிதனை, விமோஹயதி - நாராவிதங்களாக மோஹிக்கப்பண்ணுகின்றது.

தாத்பர்யம்.

இந்திரியங்களும், மனமும், புத்தியும், இந்தக்காமத்துக்கு ஆசிரயமென்று சொல்லப்படும். இந்தக்காமம் இந்த இந்திரியங்களால் ஜ்ஞாநத்தை மறைத்து (சேஹமாபிமாநமுள்ள மனிதனை - சேஹமே நானென்று நினைப்பவனை) நாராவிதங்களாக மோஹிக்கப்பண்ணுகிறதென்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

காமம் ஆசிரயம் (ஆகாரம்) இல்லாததானால் எந்தக்காரியத்
தையும் செய்யாதென்று நினைத்து, ஓக்ருஷ்ணை; ஜ்ஞாநத்தைமறை
க்கின்றதாகையால், சர்வலோகங்களுக்கும் விரோதியான காமத்து
க்கு ஆகாரம் யாது, என்று அர்ஜுனன் கேட்பானே என்னவோ
வென்று நினைத்து, ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தினால் கா
மத்துக்கு ஆதாரமானதைத் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும்.
மேலும், ஆனால், சர்வகாலங்களிலும் விரோதியான காமம் வீடத்
தகுந்ததாயிருக்கும்போது, அப்படி விடாமல் காமத்துக்கு ஆதார
மானதைத் தெரிந்துகொள்வது யாதுக்கென்று சந்தேஹிக்காமல்,
விரோதிக்கு ஆகாரமானதைத் தெரிந்துகொண்டபகூத்தில், விரோதி
தசுலபமாய் ஜபிக்கப்படுவானென்கிற ந்யாயாதுஸாரமாக, விரோதி
யான காமத்தை ஜபிப்பதற்கு அந்தக்காமத்துக்கு ஆகாரம் யாது,
என்று கேட்கிறதாக அறியவேண்டும். மேலும், இந்தரியங்கள்,
என்று கேட்கிறதாக அறியவேண்டும். ஆதாரமென்று அறியவேண்
டனம், புத்தி என்பவை காமத்துக்கு ஆதாரமென்று அறியவேண்
டனம். மேலும், விஷயதர்ஸன ஸ்வரணாதிகளால் இந்தரியங்களும், சங்
கல்பத்தால் மனமும், அத்யாஸத்தால் (அதுவல்லாததில் அதுவெ
ன்கிற நினைப்பினால், அதாவது ஆத்மாவல்லாத தேஹாதிகளில்
ஆத்மாவென்கிற நினைப்பினால்) புத்தியும், தேஹாபிமாநமுள்ள மனி
தனுக்கு நாராவிதமாக மோஹத்தைக் கற்பித்துக் கொண்டிருக்கின்
றவென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகம் முதற்கொண்டு இரண்டு
சுலோகங்களால், காமத்துக்கு ஆதாரமானதைத் தெரிவித்து, காம
த்தை ஜபிக்கத்தகுந்த உபாயத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறிய
வேண்டும். மேலும், சத்ருவினுடைய அதிஷ்ட்டாரம் அறியப்பட்
டால், சத்ருவானவன் சுலபமாய் ஜபிக்கப்படுவானென்கிற நியமத்
தை அவலமபித்து, ஓக்ருஷ்ணை, காமம் அந்தக்காமத்தின் காரியமா
கிய ஜ்ஞாநதிரோதாரம் (ஜ்ஞானத்தை மறைத்தல்) விஷயங்களின்
சம்பந்தம்முதலானவை ஸம்ஸாரகாரணங்களென்று சொன்னபோ
திலும், அவைகளை ஜபிக்கத்தகுந்த உபாயத்தைச் சொல்லவில்லையா
கையால், முழுக்ருவானவன் மோகூத்தையுடையதற்கிடமில்லை
மென்று அர்ஜுனன் கேட்பானே என்னவோ வென்று நினைத்து,

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“ஸ்ருதி||யதாபஞ்சாவதிஷ்டட்டதேஜ்ஞாநாநிமநஸாஸஹ |
புத்திஸ்சவிசேஷ்டேததாமாஹுஃபரமாத்கதிம்”

(எப்பொழுது ஐந்தாகிய ஜ்ஞாநங்கள் மனத்தோடு கூடி யிருக்கின்றனவோ, புத்தியும் எப்பொழுது சலிந்தோ, அந்தஸ்த்திதியைப் பரமகதியாகச் சொல்லுகிறார்கள்) என்கிற ஸ்ருதி தாத்பர்யத்தைத் தெரிந்துகொண்டவர்கள், இந்த்ரியாதிகள் காமத்துக்கு ஆதாரமென்று சொல்லுகிறார்களென்று அறியவேண்டும். மேலும், காமதோஷத்தால் புத்திக்குச் சலகமுண்டாகுமென்றும், தேஜோத்த்ரியாதிகளே நான் என்கிற நினைப்பையும், நான் எனது என்கிற அவிவேகமான எண்ணத்தையும் உண்டாக்குமென்றும் அறியவேண்டும்.

श्री॥ तस्य त्वमिद्विष्णुस्य । नयस्य धरतृष ।

साप्तान्व्रजस्यैव । ज्ञानविज्ञानात्मकम् ॥

८८॥

தஸ்மாத்வமித்த்ரியாண்யாதௌ | நியம்யபரதர்ஷப |

பாப்மநம்ப்ரஜஹிஹ்யேநம் | ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநநாஸநம் || ௮௮ ||

(இ - ள்.) ஜேபரதர்ஷப - ஓ அர்ஜுநா, ஹி - எந்தக்காரணத்தால், காம - (இத்த்ரியமநோபுத்திகளை ஆதாரமாகவுடைய) காமமானது, விமோஹயதி - மோஹிக்கப்பண்ணுகிறதோ, தஸ்மாத் - அந்தக்காரணத்தால், த்வம் - நீ, ஆதௌ - முதலில், இந்த்ரியாணி - இந்த்ரியங்களை, நியம்ய - கட்டுவித்து, ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநநாஸநம் - ஆத்மஜ்ஞாநத்தையும், (பரோஷஜ்ஞாநத்தையும்) அநுபவஜ்ஞாநத்தையும், (அபரோஷஜ்ஞாநத்தையும்) நசிக்கப்பண்ணுவதும், பாப்மநம் - பாபசாரங்களுள்ளதும் ஆகிய, ஏநம் - இந்தக்காமத்தை, ப்ரஜஹி - நன்றாய் விடக்கடவாய்.

தாத்பர்யம்.

ஓ அர்ஜுநா, எந்தக்காரணத்தால் இந்த்ரியமநோபுத்திகளை ஆதாரமாகவுடைய காமம் மோஹிக்கப்பண்ணுகிறதோ, அந்தக்காரணத்தால், நீ முன்னே பஞ்சேந்த்ரியங்களை நிக்ரஹித்து, ஆத்மஜ்ஞாநத்தையும் ஆத்மானுபவத்தாலுண்டான ஜ்ஞாநத்தையும் (பரோஷாபரோஷ ஜ்ஞாநங்களையும்) - நசிக்கப்பண்ணுவதும், பா

பாசாரங்களுள்ளதும் ஆகிய இந்தக்காமத்தை நன்றூப் விட்டுவிடக் கடவாய் என்று தாத்பர்யம்.

சங்கராபாஷ்யம்.

இந்த்ரியமரோபுத்திகள் காமத்துக்கு ஆதாரங்களாவது சித்த மாகையால், இந்த்ரியமரோபுத்திகளோடு காமம் பரிஹரிக்கத்தகுந்த தென்று புரிக்குஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறு ரென்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்த்ரியமரோபுத்திகளை ஆகார மாகவுடைய காமம், ஜ்ஞாநத்தை மறைத்துவிட்டு, தேஹாபிமாந முள்ளவனை மோஹிக்கப்பண்ணுகிறதாகையாலும், இந்த்ரியாதிகள் காமத்துக்கு ஆதாரமாகையாலும், காமத்தை நிரோதிப்பதற்கு முன்பே இந்த்ரியங்களை நிரோதிக்கவேண்டுமென்று அறியவேண் டும். மேலும், மரோபுத்திகளின் ப்ரவர்த்தனை இந்த்ரியங்களின் ப்ரவர்த்தனையில்லாத பக்ஷத்தில் நிஷ்ப்பலமாகுமாதலால், இந்த்ரி யங்களை நிரோதித்தபக்ஷத்தில், மரோபுத்திகளின் நிரோதகம் சித் திக்குமென்று அறியவேண்டும். மேலும், காமம் பாபத்துக்குக் காரணமாகையால் விரோதியாகின்றது ஆகையால் விட்டுவிடக்கட வாயென்று பகவானுனவர் சொன்னதாக அறியவேண்டும். மே லும், காமம், மோக்ஷப்ராப்திக்குக் காரணங்களான சாஸ்த்ராசாச் லும், காமம், மோக்ஷஜ்ஞாநத்தையும், அந்தப் யோப தேசங்களானுண்டான பரோக்ஷஜ்ஞாநத்தையும், அதா பரோக்ஷஜ்ஞாநத்தாலுண்டான அபரோக்ஷஜ்ஞாநத்தையும், அதா பதுபவஜ்ஞாநத்தையும் நசிக்குப்பண்ணுமென்று அறியவேண் டும். மேலும், பாபஸ்வரூபமானதும், மோக்ஷஹேதுக்களான ஜ்ஞா நவிஜ்ஞாநங்களை நசிக்கப்பண்ணுவதும் ஆகிய காமத்தை விட்டுவிடு வதற்கு முன்பு, ஆதாரங்களான இந்த்ரியங்களை நிக்ரஹித்து பிறகு விரோதியான காமத்தை விட்டுவிடக்கடவாயென்று பகவானுனவர் சொன்னதாக அறியவேண்டும்.

ராஹஸ்யார்த்தம்.

காமம் முழுதும் நசிக்காதபக்ஷத்தில், புத்தியானது நிச்சலமா யிருக்காதென்றும், புத்தி நிச்சலமாயிருக்காத பக்ஷத்தில் பரிசுத்த ஜ்ஞாநமுண்டாகாதென்றும், பரிசுத்த ஜ்ஞாநமில்லாத பக்ஷத்தில் மோக்ஷமுண்டாகாதென்றும், ஆகையால் முழுக்ஷாநவானவன் காம தை ஜபிக்கத்தகுந்த யத்நத்தை முக்கியமாய்ச் செய்யவேண்டிய

தென்றும் தெரிவிக்கும்பொருட்டு, பகவானுன ஸ்ரீச்ருஷ்ணர் இந்த
சுலோகத்தால் தெரிவிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும்,
ஸ்லோகம் || “மஸ்துபூர்வமாதத்யத்ருமீநமிவமத்ஸ்யஹா”

(மீன்பிடிக்கிறவன் முன்னே க்ரூரமான மீனைப்பிடிப்பது
போல, முன்னே மனத்தை ஸ்விகரிக்கவேண்டும். அதாவது நிக்ர
ஹிக்கவேண்டும்.) என்கிற ந்யாயாநுஸாரமாக காமத்தை ஜயிப்ப
தற்கு முன்பு இந்த்ரியங்களுக்கும் மனோபுத்திகளுக்கும் ஜயிக்கவேண்டு
மென்று அறியவேண்டும். மேலும், “பாதர்ஷப” என்று அழை
த்தலால், ஸத்ஞலப்ரஸூநாகையால், அர்ஜுநன் காமத்தை ஜயி
க்கத்தகுந்தவனென்று அறியவேண்டும். மேலும், ஆத்மவிஷய
மான அறிவு ஜ்ஞாநமென்றும், சாஸ்த்ரியமான அறிவு விஜ்ஞாநமெ
ன்றும், இப்படி யல்லவானால்,

ஸ்ருதி || “தமேவதிரோவிஜ்ஞாயப்ராஜ்ஞாம்சூர்வீதப்ராஹ்மணஃ”

(ஷட்பாவ விகாரரூபமான ஆத்மாவைப் பண்டிதனானவன்
தெரிந்துகொண்டு, சாஸ்த்ராசார்யர்களால் உபதேசிக்கப்பட்ட அறி
வைச் செய்யவேண்டும் அதாவது ப்ராஜ்ஞையைச் செய்வதற்குச்
சாதகங்களான ஸம்மாஸமதமந்திகளைச் செய்யவேண்டும்) என்கிற
சுருதி ப்ரமாணாநுஸாரமாக, ஜ்ஞாநமாவது சாஸ்த்ராசார்யோபதே
சத்தால் உண்டான அறிவென்றும், விஜ்ஞாநமாவது நிதித்யாஸத்
தால் உண்டான அறிவென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ஸ்ரீ || ஐ௦(கிருயாநிஸரண)௧௫௭ || இ௦(நிஷ்டா)௨௦௦௭ ||
மநஸஸ்துபராபுத்திர் || ௧௫௭ ||

இந்த்ரியாணிபராணயர்ஹ || இந்த்ரியேப்யஃபரம்மநஃ ||
மநஸஸ்துபராபுத்திர் || யோபுத்தேபரதஸ்துஸஃ ||

(இ - ள்.) பண்டிதா - ஜ்ஞாநிஷ்டைடர்கள், இந்த்ரியாணி -
செவிமுதலான இந்த்ரியங்களை, பராணி - (தேஹாதிகளைப் பார்க்கி
னும்) சிறத்தனவாயின, (இதி - இப்படியென்று) ஆஹம் - சொல்லு
கிறார்கள், ததா - அந்தப்ரகாரமாகவே, மநஃ-மனம், இந்த்ரியேப்யஃ-
இந்த்ரியங்களைப் பார்க்கினும், பரம் - சிறத்தனவாயின, (இதி - இப்
படியென்று,) ஆஹம் - சொல்லுகிறார்கள், மநஸஸ்து - மனத்தைப்
பார்க்கினும், புத்தி - புத்தி, பரா - சிறத்தது, (இதி - இப்படியெ

வை) ஆகிய தேஹேந்த்ரிய மகோபுத்திகளெல்லாவற்றையும் த்ரஷ்டா (பார்க்கிறவன்) ஆகையால் சிறந்தவனென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யார்த்தம்.

எந்த ஆத்மாவை அவலம்பித்து, சித்தநைஸல்யத்தால் இந்த்ரியங்களை நிக்ரஹிப்பதற்கு இசையுமோ அப்படிப்பட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தை தேஹாதிகளைப்பார்க்கிலும் பிந்நமென்று விவரித்துத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இந்த சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறாருன்று அறியவேண்டும். மேலும், ஓ க்ருஷ்ண, ஏதோ ஒருவிதமாக, பாஹ்யேந்த்ரியங்களை நிக்ரஹித்தபோதிலும், உள்ளேயிருப்பதாகிய ஆசையைவிடுதல் துர்லபமென்று அர்ஜுனன் கேட்பானே என்னவோவென்று நினைத்து,

‘அ-௨, சு-௫௯|| ரஸோப்யஸ்யபரம்த்ருஷ்ட்வாநிவர்த்ததே’

என்கிற சுலோகத்தில், பரமாத்மதரிசுரத்தால் ஆசையை விடலாமென்று சொல்லப்பட்டதாகையால் அந்தப் பரமாத்மஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொண்ட பக்ஷத்தில் ஆசையைவிடுதல் சுலபமாகுமென்று தெரிவிக்கிறதாக அறியவேண்டும். மேலும்,

‘‘ஸ்ருதி|| இந்த்ரியேப்யஃபராஹ்யர்த்தாஅர்த்தேப்யஸ்சபரம்மஃ|

மஃஸஸ்துபராபுத்திர்புத்தேராத்மஹாந்பரஃ|

மஹதஃபரமவ்யக்தமவ்யக்தாத்புருஷஃபரஃ|

புருஷாந்பரம்கிஞ்சித்ஸாகாஷ்ட்டாஸாபராகதிஃ’’

(இந்த்ரியங்களைப்பார்க்கிலும் அர்த்தங்கள் (விஷயங்கள்) உத்தமமானவை, அர்த்தங்களைப்பார்க்கிலும் மனம் சிறந்தது, னைதைப்பார்க்கிலும் புத்தி (நம்பேர) வார்க்குள்ள வ்யஷ்டி புத்தி) - சிறந்தது, அந்த புத்தியைப்பார்க்கி மசமஷ்டி புத்தி ரூபமான ஹிரண்யகர்ப்பனுடைய புத்தி உத்தமானது, அந்த ஹிரண்யகர்ப்பனுடைய புத்தியைப்பார்க்கிலும் சர்வஜகத்துக்கும் காரணமும், மாயை யென்னும் பெயருள்ளதும் ஆகிய அவ்யாக்ருதம் சிறந்தது, அந்த அவ்யக்தத்தைப்பார்க்கிலும் சர்வபாகாசகனை புருஷன் (பரமாத்மா) சிரோஷ்ட்டன், அந்தப் புருஷனைப்பார்க்கிலும் பெரியது ஒன்றுமில்லை. மேலும், அந்தப்புருஷன் எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரனாகையால் அவனே பரமகதி) என்கிற சுருதியில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தம் இந்த சுலோகத்தால் விவரித்துச் சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

‘‘ஸ்ருதி|| ஸோத்வநஃபாரமாப்ரோதிதத்விஷ்ணோபரமம்பதம்’’

(அவித்வாம்ஸன் ஸம்ஸாரத்துக்கு அப்பாற்பட்டதும், சர்வவ்யாபகனுன விஷ்ணு தேவனுடைய சம்பந்தமுள்ளதும், ஆகிய பரம்பதத்தையடைவான்) என்கிற சுருதிப்ரமாணத்தை அவலம்பித்து மேற்படி சுருதியில் புருஷன் பரமகதியென்று சொல்லப்பட்டதாக அறியவேண்டும்.

ஸ்|| ఏవంబుధైఃపరంబుధ్యైః సం స్థాన్తృణానా త్తనా |
 జహిశ్రుంసుహంబాహూ | కామయాపందురాననమ్ || ౪౩ ||
 ஏவர்புத்தே: பரம்புத்வா | ஸம்ஸதப்பாத்மாநமாத்மநா |
 ஜஹிஸத்ரும்மஹாபாஹோ | காமரூபம்தராஸதம் || ௪௩ ||

(இ - ள்.) ஹேமஹாபாஹோ - ஓ அர்ஜுனா, ஏவம் - இத்தப்ரகாரமாக, புத்தே: - புத்தியைப்பார்க்கிலும், பரம் - வ்யதிரித்தான, ஆக்மாநம் - ஆக்மாவை, ஜ்ஞாத்வா - அறிந்து, ஆக்மநா - (பரிசுத்தமான) மனத்தினால், ஆக்மாநம் - மனத்தை, ஸம்ஸதப்ய - நன்றாக நிச்சலித்து, தராஸதம் - துக்கத்தால் அடையத்தகுந்ததும், காமரூபம் - காமஸ்வரூபமானதுமாகிய, ஸத்ரும் - சத்ருவை, ஜஹி - கொல்லக்கடவாய்.

தாத்பர்யம்.

ஓ அர்ஜுனா, இவ்விதமாய், புத்தியைப்பார்க்கிலும் வ்யதிரித்தான பரமாத்மாவைத் தெரிந்துகொண்டு (ஸாக்ஷாத்காரம் செய்துகொண்டு) பரிசுத்தமான மனத்தினால், மனத்தை நன்றாய் நிச்சலித்து, துக்கத்தால் அடையத்தகுந்ததும் காமரூபமானதும் ஆகிய சத்ருவைக் கொல்லக்கடவாய் தாத்பர்யம்.

சங்கீதம்.

ஓ க்ருஷ்ணா, பரமாத்மா புத்தியைப்பார்க்கிலும் வ்யதிரித்தனென்று சொன்னாயல்லவா, அப்படி புத்தியைப்பார்க்கிலும் வ்யதிரித்தனென்று தெரிந்து கொள்வதனால் ப்ரயோஜந மென்னவென்று அர்ஜுனன் கேட்பானோ என்னவோவென்று நினைத்து, இந்த்ரியாதி களை ஜயிப்பதனால் உண்டான ஆத்மஜ்ஞானத்தால் காமஜயம் உண்டாகுமாதலால் புத்தியைப்பார்க்கிலும் பரமாத்மா வ்யதிரித்தனென்று தெரிந்துகொள்வதனால் சர்வகாமஜயம் உண்டாகுமென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர் இந்தக்ஷேராகத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், மனம் நிச்சலமாகிருப்ப

தற்கு மனத்தின் பரிசுத்ததைபே காரணமென்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். மேலும், காமம், விஷயலாபம் வரைக்கும் துக்கத்தை யுண்டாக்குவதும், மஹாஸூரத்வம் முதலாயுள்ள அநேக விசேஷங்க ளுள்ளதும் ஆஸக்யால், சத்ருவாயிற்று, ஆகலால் காமரூபனான சத்ருவைக் கொல்லக்கடவாயென்று பகவானானவர் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், இந்த அத்யாயத்தில் உபேயம் (உபாயத் தரில் அடையத்தகுந்தது) ஆகிய ஜ்ஞாந நிஷ்ட்டைக்குக் காரணமா கையால் ஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்குதற்குச் சாதகமான கர்ம நிஷ்ட்ட டையை ப்ரதாநமாகச் சொன்னாரென்று அறியவேண்டும்.

ரஹஸ்யாரீந்தம்.

இந்தப்ரகாரமாக, புத்திக்கும் சமஸ்தமான த்ருஸ்யங்களுக்கும் தாஷ்டாலும், (பார்ப்பவனும்) ஸம்மாத்ரனும் ஆகிய ஆத்மாவை ஆத்மாவாக (தானாக)த்தெரிந்துகொண்டு, அந்த ஆத்ம நிஷ்ட்டையால், தனக்குச்சத்ருவும், ஸம்ஸாரத்துக்குக்காரணமும் ஆகிய காமத்தை நிஸ்யேஷமாக நிர்மூலம் செய்யக்கடவை யென்றும், மோக்ஷத் துக்கு உபாயமான கர்மயோகத்தை உபேயத்தின்பொருட்டு (உபாயத்தால் அடையத்தகுந்த ஜ்ஞாந நிஷ்ட்டையின்பொருட்டு) அவ லம்பித்து, சர்வகாமங்களையும் விட்டுவிடுவதே மோக்ஷமென்றும், தெரிவித்துக்கொண்டு, கர்மயோகத்தை இந்த சுலோகத்தால் முடிக்கிறாரென்று அறியவேண்டும். மேலும், “மஹாபாஹோ” என்று அழைத்தலால், அர்ஜுநன் காமரூப சத்ருவை ஜயிப்பதற்குச் சாமர்த்தியமுள்ளவனென்று தெரிவிக்கப்பட்டதாக அறியவேண்டும். மேலும், விஷயங்களைக் காணாமல் கொண்டிருப்பதனால், காமமுண்டாகுமாதலால் விஷயக்ரஹணத்தினைவிட்டு, சர்வமுட்பாஹ்மஸ்வரூபமாக க்ரஹித்து, காமத்தை நிர்மூலமாகச் செய்யவேண்டுமென்று அறியவேண்டும். மேலும்,

“அ - ஈ, சு - ச|| நகர்மணாமராரம்பாத்”

என்கிற சுலோகத்தால் கர்மயோகத்தை உபக்ரமித்து, பின்னுள்ள சுலோகங்களால், முழுக்ஷணவானவன் கர்மங்களை விட்டு விடவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டேகர்மமே செய்யத்தகுந்ததென்று சொல்லி, நான் எனது என்கிற சம்ஸாரத்துக்குக் காரணமானது காமமேயென்று காமமாஹாதம்யத்தைச்சொல்லி, கர்மத்தால் அடையப்பட்ட சித்தசுத்தியுள்ள புருஷன், ஜ்ஞாநயோக நிஷ்ட்டையை அலம்பித்துக் காமத்தை ஜயிக்கவேண்டுமென்று தெரிவிக்கிற பகவானால்,

“ஸ்ருதி || யதாஸந்வேப்ரமூச்யந்தேகாமாயேஸ்யஹ்ருதிஸ்ரிதாஃ”

(எப்பொழுது இந்தப்புருஷனுடைய ஹ்ருதயத்திலிருந்தும் கா
மங்கள் விடப்படுகின்றனவோ) என்கிற சுருதி ப்ரமாணநுஸாரமாக
காமத்யாகமே மோக்ஷமாகச் சொல்லப்பட்டதென்று அறியவேண்
டும். மேலும், இந்த அத்யாயத்தில் கர்மயோகமே சொல்லப்பட்டா
லும், உபாயமாகிறதனால் கர்மயோகம் அப்ரதாநமானதென்றும்,
உபேயம் (உபாயத்தால் அடையத்தகுந்தது) ஆகையால் ஜ்ஞாந
யோகம் ப்ரதாநமானதென்றும், தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமே
யன்றி, ஜ்ஞாநயோகம் அப்ரதாநமென்றும், கர்மயோகம் ப்ரதாந
மென்றும் நினைக்கக்கூடாதென்று அறியவேண்டும்.

க த் த ய.

இதி ஸ்ரீ மஹாபாரதே, பிஷ்மபர்வணி, ஸாதஸாஹஸ்ர்யாம்ஸம்
ஹிதாயாம், வையாஸிக்யாம், ஸ்ரீமத்பகவத்கீதாஸூயநிஷுத்ஸூ
ப்ரஹ்மவித்யாயாம், யோகஸாஸ்தரே, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர் ஜூஸம்வா
தே, கர்மயோகோநாம. த்ருதீபோத்யாயஃ ||

(இ - ள்.) வையாஸிக்யாம் - வ்யாஸ ப்ரோக்தமானதும், ஸாத
ஸாஹஸ்ர்யாம் - நூறாயிரம் சுலோகங்களுள்ளதும், ஸம்ஹிதாயாம் -
சந்தோபத்த சாஸ்தரமும், (ஆகிய) ஸ்ரீமஹாபாரதே - ஸம்பத்கா
மான மஹாபாரதமென்கிற இதஹாஸத்தில், பிஷ்மபர்வணி - பிஷ்
மபர்வத்தில், ஸ்ரீமத்பகவத்கீதாஸூ - ப்ராஸஸ்த ஜ்ஞாநசம்பத்துள்ள
பகவானால் சொல்லப்பட்ட, உபநிஷத்ஸூ - வேதாந்தங்களில், ஸ்ரீ
க்ருஷ்ணர் ஜூஸம்வாதே - ஸோபாயுக்தமான க்ருஷ்ணர்ஜூநர்
கருடையஸமவாதரூபமான, ப்ரஹ்மவித்யாயாம் - ப்ரஹ்ம ஜ்ஞா
னத்தில், யோகஸாஸ்தரே - யோக சாஸ்திரத்தில், (ப்ரஹ்ம ஜ்ஞா
நவித்ய கோபாயங்களைச்சொல்லுகிற யோக சாஸ்தரத்தில்) கர்
மயோகோநாம - கர்மயோகமெனும் பெயருள்ள, த்ருதீயஃ - மூன்
வதாகிய, அத்யாயஃ - பாகம், உத்தமமுடிந்தது.

தாத் பரீட்சம்.

வேதவ்யாஸரால் சொல்லப்பட்டதும், நூறாயிரம் சுலோகங்
களுள்ளதும், சாஸ்தரமும் ஆகிய மஹாபாரதத்தில், பிஷ்மபர்
வத்தில், ப்ராஸஸ்தமான ஜ்ஞாநசம்பதையுள்ள பகவானால் சொல்
லப்பட்ட வேதாந்தங்களில், ஸோபாயுக்தமான க்ருஷ்ணர்ஜூந
ஸம்வாத ரூபமானதும், ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநத்தை போதிப்பதுமாகிய
யோகசாஸ்தரத்தில் கர்ம யோகத்தைத்தெரிவிக்கிற மூன்றாமபாகம்
முடிந்தது.